Giới thiệu

Câu chuyện mở ra với hình ảnh Trương Diệp, một thanh niên bình thường, đột nhiên tỉnh giấc và bàng hoàng nhận ra mình đang nằm trên giường, trước mặt là nữ MC nổi tiếng Băng Băng.

Khoảnh khắc ngỡ ngàng qua đi, một luồng ký ức lạ ập đến, cho biết anh vừa xuyên không đến một thế giới song song vô cùng giống với thế giới cũ.

Chưa kịp thích nghi với thân phận mới, Trương Diệp đã bị một chương trình truyền hình thực tế mạo hiểm lớn mang tên "Bí Cảnh An Lạc" tuyển chọn làm thí sinh.

Anh cùng các khách mời ngôi sao khác tham gia một khóa huấn luyện kéo dài bảy ngày.

Khóa huấn luyện kết thúc, Trương Diệp và đội của mình, bao gồm MC Băng Băng, ngôi sao võ thuật Phi Hồng Ca và chuyên gia sinh tồn Bear Grylls (Bối Gia), chuẩn bị bước vào cuộc phiêu lưu chính thức.

Tuy nhiên, Trương Diệp lại bị cộng đồng mạng và ngay cả đồng đội hiểu lầm là một gánh nặng vì những biểu hiện "thờ ơ", "lười biếng" trong suốt thời gian huấn luyện.

Anh thường xuyên bị chỉ trích, thậm chí có người còn yêu cầu đạo diễn loại anh ra khỏi chương trình.

Dù vậy, Trương Diệp vẫn giữ thái độ điềm tĩnh, bởi anh có một bí mật: một "Hệ thống Đăng nhập Thần cấp" đã được kích hoạt ngay khi anh xuyên không.

Hệ thống này hứa hẹn phần thưởng hậu hĩnh nếu anh "đăng nhập" đủ bảy ngày ở trại huấn luyện.

Sau bảy ngày, Trương Diệp nhận được "Huyết Kỳ Lân" và "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" – những bảo vật có khả năng thay đổi hoàn toàn cục diện.

Thử thách đầu tiên của đội Trương Diệp là khám phá Lỗ Nam Bí Cảnh, một hầm mộ cổ được chương trình thiết kế.

Phi Hồng Ca và Bối Gia bày tỏ sự lo lắng vì chuyên môn của họ là sinh tồn và võ thuật ngoài trời, hoàn toàn không phù hợp với một khu vực đòi hỏi kiến thức về khảo cổ hay phong thủy.

Chính lúc này, Trương Diệp, người luôn im lặng, bất ngờ lên tiếng, đưa ra những nhận định sâu sắc về địa thế, phong thủy và những nguy hiểm tiềm ẩn trong hang động dẫn vào bí cảnh, bao gồm cả "thi cổ trùng" và cơ quan bẫy rập.

Những lời nói đầy chuyên môn của anh khiến Băng Băng, Phi Hồng Ca và Bối Gia bất ngờ, nhưng vẫn có phần hoài nghi, cho rằng anh đang diễn theo kịch bản để tạo điểm nhấn cho chương trình.

Khi đoàn tiến vào hang động, những lời cảnh báo của Trương Diệp dần trở thành hiện thực.

Họ chạm trán với bầy thi cổ trùng hung hãn và suýt gặp nạn với dung dịch axit mạnh tại lối vào mộ.

Với sự giúp đỡ của Trương Diệp, đội vượt qua những cạm bẫy và tiến sâu vào mộ thất.

Tại đây, họ phát hiện ra một loạt quan tài bí ẩn được bố trí theo thế "Cửu Cung Bát Quái" và một quan tài bằng đồng xanh cổ kính.

Nhờ vào kiến thức phong thủy và kinh nghiệm "đăng nhập" của mình, Trương Diệp không chỉ hóa giải lời nguyền và tiêu diệt huyết bạt – hóa thân của Chu Mục Thiên Tử, mà còn vén màn bí mật về một âm mưu trường sinh bất lão kéo dài hàng thiên niên kỷ của một vị

quân sư và chư hầu vương thời Chiến Quốc.

Hành trình tiếp tục đưa Trương Diệp và Băng Băng đến Tây Vực sa mạc để tìm kiếm một đội khảo cổ quốc gia bị mất tích và một cổ thành huyền thoại.

Lần này, họ phải đối mặt với một môi trường khắc nghiệt hơn và sự nghi ngờ từ đội khảo cổ do Trần Giáo sư dẫn đầu.

Tuy nhiên, Trương Diệp, với khả năng dự đoán thiên tai như Hắc Phong Bạo (một trận bão cát cực mạnh), đã cứu cả đội khỏi hiểm nguy.

Anh cũng phát hiện ra một tượng đá kỳ lạ, "Cự Đồng Thạch Nhân", và những con kiến lửa khổng lồ ẩn chứa nguy hiểm chết người.

Dù bị phản đối và nghi ngờ, Trương Diệp vẫn kiên quyết phá hủy tượng đá, ngăn chặn một mối đe dọa tiềm tàng.

Cuối cùng, khi Trương Diệp đã kiệt sức vì sử dụng Huyết Kỳ Lân để đối phó với bầy thi cổ trùng và xà bách khổng lồ, anh gục ngã và rơi xuống vực sâu trong sự hoảng loạn của Băng Băng và cả đội.

Tuy nhiên, Trương Diệp đã tái xuất, không chỉ an toàn mà còn mang theo âm tỳ có khả năng triệu hoán âm binh, một chìa khóa quan trọng trong việc bảo vệ cổ vật quốc gia.

Anh cũng đã tiêu hủy hoàn toàn Lỗ Nam cổ mộ và các mối nguy hiểm bên trong, biến nơi đây thành một khu vực an toàn.

Sau cuộc phiêu lưu ở Lỗ Nam, "Bí Cảnh An Lạc" trở nên nổi tiếng vang dội.

Dù vẫn có những tranh cãi về việc Trương Diệp có phải là "đạo mộ tặc" hay không, nhưng cuối cùng, anh được nhà nước công nhận là "Phát Khâu Thiên Quan" và tiếp tục đồng hành cùng Băng Băng

trong những nhiệm vụ khảo cổ quốc gia, khám phá những bí ẩn lịch sử bị lãng quên của Việt Nam.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 1

"Trương Diệp, đừng ngủ nữa, mau bốc thăm đi!" Nghe thấy giọng nói dịu dàng bên tai, ngửi thấy mùi hương thoang thoảng, Trương Diệp mở mắt.

Nhưng giây tiếp theo, vẻ mặt lười nhác trên mặt hoàn toàn biến thành kinh ngạc.

Băng Băng?

Không sai!

Đứng trước giường chính là MC nổi tiếng Băng Băng!

Khoảng cách gần như vậy tuyệt đối không thể nhìn nhầm!

Đầu óc Trương Diệp lập tức tỉnh táo, theo sau đó, một luồng ký ức ùa về!

Đương nhiên, đây không phải kịch bản cẩu huyết tình một đêm với nữ MC ngôi sao.

Anh vẫn chưa hoàn toàn thích nghi với thân phận ở thế giới này, đến mức không tin vào những gì đang xảy ra trước mắt!

Cũng thật thú vị.

Anh vừa mới xuyên việt đến một thế giới song song cực kỳ giống với thế giới cũ, còn chưa kịp ngồi ấm chỗ.

Trương Diệp đã được chọn vào một chương trình truyền hình thực tế mạo hiểm quy mô lớn mang tên "An Lạc Bí Cảnh".

Là một trong những người chơi thường, anh được đưa thẳng đến trại huấn luyện của chương trình.

Cùng với các khách mời ngôi sao, anh đã trải qua bảy ngày huấn

luyện.

Hôm nay, huấn luyện cuối cùng cũng kết thúc.

Đoàn mạo hiểm ngôi sao cũng sẽ đến bí cảnh do chương trình sắp xếp, bắt đầu chuyến thám hiểm trực tiếp chính thức!

Vừa bước ra khỏi doanh trại, Trương Diệp, mặc trang phục thám hiểm màu đen và che đầu trong chiếc mũ rộng vành, ngay lập tức trở thành đối tượng bàn tán sôi nổi của cư dân mạng trên nền tảng livestream.

"Tôi còn tưởng cái tên câm này bị loại khỏi chương trình rồi chứ, vạn người huyết thư, cầu xin đạo diễn đổi người đi!" "Bảy ngày đặc huấn, thành tích toàn đội bị kéo xuống, vợ Băng Băng của tôi thảm quá, lại phải chung nhóm với cục nợ này!" "Bối Gia mới là thảm nhất, đang lúc danh tiếng lên cao ở nước tôi, nhìn xem có muốn 'lật xe' không!" "Vậy chẳng phải Phi Hồng Ca còn thảm hơn à, khó khăn lắm mới vượt qua chông gai, danh tiếng vừa tăng lên một chút, lại sắp bị đánh về nguyên hình rồi!" "Cái anh tố nhân tiểu ca ca này đúng là yếu quá, tôi còn nghi ngờ sau khi vào bí cảnh, liệu có sống nổi hai tập không!" Theo quy định của chương trình, mỗi đoàn mạo hiểm gồm ba khách mời nổi tiếng và một người chơi thường.

Ba khách mời ngôi sao trong nhóm của Trương Diệp là: MC nổi tiếng Băng Băng!

Ngôi sao võ thuật Phi Hồng Ca!

Và chuyên gia sinh tồn người nước ngoài Bối Gia!

Nhìn từ cấu hình nhân sự, thực lực của nhóm này thực ra không hề yếu.

Phi Hồng Ca tuy lớn tuổi nhưng giá trị võ lực cao.

Các chương trình của Bối Gia tuy bị tố dàn dựng, nhưng nhìn

chung anh ta vẫn kiến thức rộng.

Vì vậy, khi mới thành lập nhóm, đội của Băng Băng được coi là ứng cử viên sáng giá cho chức vô địch.

Nhưng sau khi huấn luyện bắt đầu, trái tim của người hâm mộ trở nên lạnh lẽo.

Tất cả đều vì người chơi thường trong đội: Trương Diệp!

Rõ ràng, là một người chơi thường được chọn ngẫu nhiên, màn trình diễn của Trương Diệp trong bảy ngày huấn luyện quả thực rất tệ.

Thậm chí ở một mức độ nào đó, anh ta đã trở thành gánh nặng của cả đội.

Kết quả như vậy là hiển nhiên.

Dù sao thì, mang theo một cục nợ như vậy, đừng nói là bay cao, không bị kéo xuống đã là may rồi!

"Phi Hồng Ca đúng là đại trượng phu, chủ động chào hỏi, nếu là tôi thì chỉ muốn bỏ cuộc thôi!" "Mấy người chơi thường của các nhóm khác đều là trợ thủ đắc lực, nào là anh lính giải ngũ, nào là chuyên gia dã ngoại, còn cái tên này thì hết nói nổi!" "Đúng vậy, cô bé kia cũng là cao thủ sinh tồn, mấy cái tên này cũng không thể so được!" "Dù sao thì từ lúc huấn luyện đến giờ, tôi chưa thấy cậu ta có năng lực đặc biệt nào, thậm chí biểu hiện còn không bằng tôi!" "Ô ô ô, làm ơn lương thiện một chút, đừng kéo chân vợ Băng Băng của tôi nữa!" Bất kể người hâm mộ có than vãn, bày tỏ sự bất mãn hay thậm chí khiếu nại trong phòng livestream thế nào đi nữa.

Nhưng theo quy định, trừ khi Trương Diệp tự nguyện rút lui, nếu không thì chương trình không thể loại bỏ anh ta.

Chương 2

Ngược lại, đối với ban tổ chức, việc khách mời ngôi sao chăm sóc người chơi thường, hay người chơi thường trở thành khách lại là những điểm thu hút.

Vì vậy, không những không giảm bớt độ phủ sóng của Trương Diệp, mà khi các người chơi thường đại diện cho đoàn mạo hiểm bốc thăm bí cảnh, Trương Diệp còn được đặc tả rất rõ nét!

"Ôi trời, tôi sợ thật đấy, đen đủi quá, bốc phải bí cảnh Lỗ Nam!" "Trời ơi, phải tìm nền văn minh đã mất trong một căn mộ thất dưới lòng đất, cái này chẳng phải là trộm mộ sao!" "Xong rồi, xong rồi, lợi thế của Phi Hồng Ca và Bối Gia đều mất hết rồi!" "Bây giờ mới phát hiện, gánh nặng này không chỉ yếu mà còn là hố sâu!" Phía chương trình.

Khi nội dung và nhiệm vụ của bí cảnh được công bố, ba người Băng Băng, Phi Hồng Ca và Bối Gia đều ngớ người ra tại chỗ!

Đặc biệt là Bối Gia, lợi thế của anh ta là sinh tồn hoang dã mà!

Mặc dù mục tiêu nhiệm vụ là một ngôi mộ giả, nhưng có thể tưởng tượng được rằng, vì hiệu ứng chương trình, ban tổ chức chắc chắn sẽ biến nó thành một ngôi mộ cổ thực sự, và sẽ bố trí các loại cơ quan, cạm bẫy.

Độ khó cao.

"Trương." Bối Gia kéo mặt khổ qua, bất lực giơ ngón cái về phía Trương Diệp: "Tuyệt vời!" Các tuyển thủ đoàn mạo hiểm khác trên sân cũng nhìn ba người Băng Băng với ánh mắt đầy thông cảm.

So với các bí cảnh họ đã bốc thăm, chuyến đi Lỗ Nam của đoàn

mạo hiểm của Băng Băng thực sự khiến người ta lo lắng!

Dù sao, bất kể là khai quật khảo cổ hay đạo mộ, đều cần đến chuyên môn mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Vì vậy, cuộc mạo hiểm chính thức còn chưa bắt đầu, Băng Băng đã cảm thấy tiền đồ mịt mờ.

Haizz!

Phi Hồng Ca và Bối Gia nhìn cô, cô nhìn họ.

Trong đầu đồng thời hiện lên một ý nghĩ: Chuyến đại mạo hiểm thực tế của chúng ta lần này, cứ thế mà kết thúc sao?!

"Kính thưa quý vị khán giả, chuyến thám hiểm bí cảnh An Lạc chính thức bắt đầu, tất cả các đoàn mạo hiểm, xuất phát!" Không cho các tuyển thủ quá nhiều thời gian để than vãn về bí cảnh đã bốc thăm.

Cùng với mệnh lệnh của đạo diễn chương trình.

Sau khi kết thúc bảy ngày huấn luyện, tám đoàn mạo hiểm ngôi sao cuối cùng cũng lên đường!

Họ sẽ chia nhau đi về các hướng Đông Tây, và trong quá trình tương tác với khán giả, bắt đầu một chuyến đại mạo hiểm thực tế!

Phòng livestream của đoàn mạo hiểm Băng Băng.

Trương Diệp, vác hành lý, lặng lẽ đi theo sau ba vị khách mời nổi tiếng, trông thực sự giống một cục nợ.

Lúc này, trong đầu anh vang lên một giọng nói máy móc quen thuộc.

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ, đã điểm danh liên tục bảy ngày tại trại huấn luyện, nhận được gói quà tân thủ!

Phần thưởng: Kỳ Lân Huyết!

Phần thưởng: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật!" Đúng vậy, hệ thống.

Vừa xuyên việt đến thế giới song song này.

Ngoài việc may mắn được chương trình "An Lạc Bí Cảnh" chọn làm người chơi thường.

Trương Diệp đồng thời kích hoạt một "Thần cấp thiêm đáo hệ thống"!

Chỉ cần điểm danh liên tục bảy ngày ở trại huấn luyện là có thể nhận được gói quà tân thủ hậu hĩnh!

Đó là lý do Trương Diệp chọn "nằm im", không tham gia vào cuộc cạnh tranh nội bộ giữa những người chơi thường.

Đương nhiên, cái giá phải trả là bị người hâm mộ trong phòng livestream hiểu lầm là cục nợ.

Nhưng bây giờ, sau khi nhận được "Kỳ Lân Huyết" và "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật".

Khí chất của Trương Diệp đã thay đổi rất nhiều.

Nhưng vì chiếc mũ rộng vành, không những cư dân mạng trong phòng livestream không nhận ra, mà ngay cả ê-kíp đi cùng cũng không để ý.

Cũng vào lúc này, Băng Băng và Phi Hồng Ca bắt đầu tìm kiếm các mối quan hệ bên ngoài.

Mấy người họ phải tận dụng thời gian trước khi chính thức đến bí cảnh để bổ sung kiến thức về khảo (đạo) cổ (mộ) và nắm vững các kỹ năng liên quan!

Trong khâu này, Phi Hồng Ca đã thể hiện mối quan hệ rộng lớn

của mình.

Do tập võ từ nhỏ, Phi Hồng Ca thực chất cũng là nửa giang hồ.

Chẳng mấy chốc, anh đã liên lạc được với một "thổ phu tử" (người đào mộ) không tiện tiết lộ danh tính, và nhận được sự giúp đỡ liên quan.

"Không hổ là Phi Hồng Ca, kiểu gì cũng có thể 'ôm chân Phật' tạm thời!" "Ban đầu tôi lo nhóm Băng Băng xong đời rồi, bây giờ xem ra ít nhất cũng có hy vọng cầm cự!" "Nhưng mọi người đều đang tìm cách, ngay cả Bối Gia người nước ngoài cũng không ngoại lệ, mà nhìn cái tên tố nhân kia xem, rốt cuộc đang làm gì vậy!!!" "Ôi trời, tên này lại ngủ trên xe rồi, đáng ghét thật!" "Ban tổ chức rốt cuộc là sao, lại cho phép một cục nợ như vậy tồn tại, quá bất công với các ngôi sao!" "À, tên này không phải là trẻ mồ côi chứ, ngay cả đối tượng để cầu cứu cũng không có!" Bí cảnh mà Trương Diệp phải đến và trại huấn luyện đều nằm trong cùng một tỉnh.

Vì vậy, chỉ cần đi xe jeep là có thể đến được.

Nhưng "tháp gần mặt nước chưa chắc đã thấy trăng trước".

Ban tổ chức nhiều nhất cũng chỉ đưa họ đến lối vào bí cảnh.

Sau đó, tất cả đều phải dựa vào khả năng của người chơi.

Không có địa điểm cụ thể, cũng không có phương vị cụ thể.

Hơn nữa, khi thiết lập bí cảnh, ban tổ chức cũng đã bỏ ra không ít công sức.

Địa điểm được chọn không phải là những ngọn núi rừng sâu hoang vắng ít người, hay sa mạc hoang dã với môi trường địa lý khắc nghiệt.

Vì vậy, nơi đoàn mạo hiểm ngôi sao sắp đến, tuyệt đối xứng đáng

với hai chữ "bí cảnh".

Cũng chính vì vậy, "An Lạc Bí Cảnh" mới có thể thu hút lượng lớn khán giả trước khi phát sóng.

Và bây giờ, sau khi chương trình chính thức bắt đầu, nó càng trở thành chương trình livestream hot nhất trong nước!

Kít!

Hai chiếc xe địa hình dừng lại bên bờ sông ở bến phà, báo hiệu rằng Trương Diệp và những người khác cuối cùng cũng đã đến lối vào bí cảnh.

Phi Hồng Ca, với vai trò là người anh cả và là người luyện võ nhiều năm, đã xuống xe và chủ động nhận những công cụ hành lý nặng nhất của cả đội.

Những công cụ này đều được chuẩn bị tạm thời trên đường sau khi nhận được sự chỉ dẫn của vị "thổ phu tử" kia.

Chẳng hạn như Lạc Dương Xẻng, Ngô Công Thê, thậm chí còn có cả Móng Lừa Đen và gạo nếp.

Điều này cũng khiến cư dân mạng kinh ngạc thốt lên: Một "thổ phu tử" như vậy đúng là không tiện tiết lộ danh tính!

Một bên, Bối Gia, người nước ngoài kia, cũng thể hiện sự tích cực khác thường.

Có lẽ anh ta biết khán giả Việt Nam đều thích những điều liên quan đến năng lượng tích cực, nên để tăng hảo cảm, anh ta đã tranh thủ ôm hết số hành lý còn lại vào người.

Trái lại, Trương Diệp chỉ đeo một chiếc túi nhỏ trên vai, trông như không vướng bận chút nào.

"Ôi trời, thằng cha này thật sự là an nhàn quá, làm đàn ông không

thể chủ động một chút sao, dù là show thực tế nhưng bây giờ mọi người là một đội mà!" "Cảm giác cả quá trình anh ta đều 'làm màu', căn bản không hề nghiêm túc với chương trình!" "Băng Băng còn vác nhiều hơn cả anh ta!" "Có lẽ hiểu lầm, thực ra đây không phải 'An Lạc Bí Cảnh', mà là 'Bố ơi mình đi đâu thế' (Papa's Where Are We Going)!" "Hahaha, lầu trên nói móc hay thật!" Giống như hiệu ứng cá diếc, sự tồn tại của Trương Diệp khiến tương tác trong phòng livestream trở nên cực kỳ sôi động.

Mặc dù phần lớn là những lời chê bai, nhưng nó cũng đạt được hiệu quả mà ban tổ chức mong muốn.

Cư dân mạng càng không ưa Trương Diệp, càng muốn xem anh ta sẽ gây ra chuyện gì.

Vì vậy, phòng livestream của ba người Băng Băng không những không giảm lượng truy cập mà còn tăng vọt.

Điều này khiến các quản lý của những khách mời ngôi sao khác phải bối rối.

Họ chưa từng thấy hiệu ứng ngược như vậy.

Chương 3

So với việc Trương Diệp "làm màu", những người chơi thường của các đoàn mạo hiểm khác đều đang cố gắng thể hiện hết mình, thậm chí còn tranh giành sự chú ý của các ngôi sao.

Vì vậy, chưa đến bí cảnh mà đã bắt đầu "nội cuốn" trong đội, khiến cư dân mạng xem mà khó chịu.

Ngược lại, về phía Trương Diệp.

Có lẽ Băng Băng, Phi Hồng Ca và Bối Gia đều biết rằng trong đội có một người "kéo chân" như vậy.

Vì vậy, sau khi cuộc thám hiểm bắt đầu, mọi người đều dồn hết sức lực.

Cố gắng phối hợp với nhau để bù đắp cho sự thiếu sót về thực lực của đội.

Phi Hồng Ca: "Theo gợi ý hiện có, chúng ta cần đi thuyền nhỏ, xuyên qua hang đá dưới vách núi, mới có thể đến được phúc địa bí cảnh, cũng là khu vực của cổ mộ.

Nếu mọi người không có ý kiến gì, chúng ta sẽ đi đường thủy!" Băng Băng: "Không có ý kiến, GOGOGO!" Bối Gia: "Nghe theo." Trương Diệp: "Có." Phi Hồng Ca gật đầu: "Vậy được, nếu không có vấn đề gì thì chúng ta..." Chờ đã!

Phi Hồng Ca đột nhiên nhìn về phía Trương Diệp, cứ tưởng mình nghe nhầm.

Tương tự, Băng Băng và Bối Gia cũng ngạc nhiên nhìn Trương Diệp.

Không biết cái tên im hơi lặng tiếng này đang làm gì.

“Ôi trời, tôi còn tưởng hắn ta là người câm chứ!” “Đúng vậy, từ lúc vào trại huấn luyện đến giờ, cảm giác như hắn chẳng nói được mấy câu!” “Hừ, nhìn là biết đang cố xây dựng hình tượng lạnh lùng!” “Sắp xếp của Phi Hồng Ca không có vấn đề gì, có ý kiến à?!” “Không sai, trên bến đã có một chiếc thuyền neo đậu, rõ ràng là gợi ý của chương trình!” “Núi non trùng điệp, không đi đường thủy chẳng lẽ định trèo núi sao?!” “Tên đàn ông tâm cơ, giống như mấy người chơi thường khác!” Trong đội, hiếm khi thấy Trương Diệp bày tỏ ý kiến, Băng Băng ngược lại rất hứng thú: “Trương đồng học, cậu có ý kiến gì thì có thể nói ra.” “Đúng vậy.” Phi Hồng Ca cũng nở nụ cười thiện ý: “Mọi người là một đội, có vấn đề gì, có thể tùy thời đề xuất.” Bối Gia giỏi quan sát sắc mặt: “Trương, cậu thấy chỗ nào không ổn sao?” Trương Diệp nhìn xung quanh, ban đầu cũng không nghĩ tới phương diện đó.

Nhưng từ lúc nghe Phi Hồng Ca muốn đi thuyền vào hang đá kia, một cảm giác quen thuộc đột nhiên nảy sinh!

Chẳng lẽ là trùng hợp?

Tất cả mọi thứ ở đây, bao gồm cả hang đá dưới vách núi kia, sao lại giống với khung cảnh trong cuốn “Nhật ký Đạo mộ” mà anh quen thuộc đến vậy.

Hầu như là bản sao, y hệt!

Hơn nữa, bất kể là nhiệm vụ lần này hay phần thưởng hệ thống ban cho, đều có liên quan đến hệ thống đạo mộ.

Trương Diệp không thể không cẩn trọng hơn.

Nếu nơi đây thực sự có liên quan mật thiết đến thế giới đạo mộ, thậm chí là chính thế giới đạo mộ.

Vậy thì cái hang đá kia, không chỉ là một lối đi đến bí cảnh, mà là

một “thi động” (hang xác) đầy rẫy nguy hiểm!

Lạ thật, chẳng lẽ là trùng hợp?!

Không thể nào, vì anh đã thay đổi.

Nếu không, ban tổ chức không thể nào không biết sự nguy hiểm bên trong.

Cũng không thể nào an toàn đi qua cái thi động đó để đến khu vực cổ mộ.

Thôi, Trương Diệp vẫn giữ lại một chút, không nói hết lời.

“Nơi đây bốn bề núi bao quanh, tàng phong nạp thủy, thoạt nhìn đã là một bảo địa phong thủy hiếm có.” Dựa vào những gì thu được từ “Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật”, anh quan sát phong thủy và tiếp tục nói với ba người Băng Băng: “Cách cục lớn như vậy, không phải gia đình bình thường nào cũng có thể hưởng được.” “Tầm long thiên vạn khán triền sơn, nhất trùng triền nhất trọng quan, quan môn nhược hữu thiên trọng tỏa, định hữu vương hầu cư thử gian.” “Nhìn hang đá dưới vách núi, có giống một cửa thành không?

Tôi đoán bên trong chắc chắn là khúc khuỷu quanh co, uyển như úng thành!” Ồ!

Không nói thì thôi, đã nói thì kinh người!

Phòng livestream lập tức bùng nổ.

“Đệt, ‘Tầm long thiên vạn khán triền sơn’, thằng cha này rốt cuộc làm cái quái gì vậy?

Vừa mở miệng đã thế này?!” “Tuy không biết đang nói gì, nhưng cảm giác rất chuyên nghiệp!” “Nhìn Băng Băng ngơ ngác đáng yêu chưa kìa, hahaha, cảm giác như tôi đang học môn toán cao cấp, chữ nào cũng biết nhưng ghép lại thì không hiểu gì cả!” “Có nhân tài kỹ

thuật liên quan không?

Có thể giải thích không, rốt cuộc thằng cha này đang ra vẻ hay thật sự có gì đó?" Quả đúng là "nhân tài ở dân gian".

Trương Diệp vừa mở miệng quả thực đã đủ kinh ngạc.

Không chỉ ba người Băng Băng kinh ngạc, mà cả đạo diễn và các nhân viên khác của chương trình cũng đều ngớ người ra.

Nhất thời không kịp phản ứng.

Chủ yếu là những gì Trương Diệp nói đều chạm đến những điểm mù kiến thức của mọi người.

"Ý của Trương là, trong hang đá có nguy hiểm?" Bối Gia càng không hiểu văn hóa Việt Nam, chỉ thông qua ngữ khí của Trương Diệp để phán đoán mấu chốt của vấn đề.

Nhưng vừa hỏi câu đó, Phi Hồng Ca lại cười.

Vì rõ ràng, ban tổ chức chắc chắn sẽ bố trí đủ loại thử thách trong hang đá.

Ngay cả cư dân mạng trong phòng livestream cũng có thể đoán được bằng ngón chân.

Vào hang đá rồi, chắc chắn sẽ có đủ loại tình huống bất ngờ.

Trương Diệp hiện tại cũng không dám khẳng định tất cả đều không phải trùng hợp.

Nhưng dựa vào phán đoán, anh trực ngôn nói: "Úng thành tồn tại là để vây khốn địch, giết địch." "Nơi đây đã là một cách cục phong thủy ngàn năm khó gặp, được các vương hầu sử dụng, vậy tất nhiên sẽ có hậu chiêu, để phòng ngừa sự thay đổi của cách cục do biến cố sơn hà." "Vì vậy, hang đá này e rằng gánh vác vai trò duy trì toàn bộ cách cục phong thủy." "Phụ âm bão dương, phương năng sinh sinh

bất tức (âm dương ôm lấy nhau, mới có thể sinh sôi không ngừng).

Nơi đây địa thế núi mở rộng, cây cỏ rậm rạp, đã có được bốn vị Kim, Mộc, Hỏa, Thổ trong ngũ hành, là nơi nạp dương tự nhiên.

Vậy thì, nơi tụ âm ắt phải nằm trong lòng hang đá.

Do đó, trong động chắc chắn sẽ sinh ra không ít âm vật!" Nhanh, ghi chép!

Lập tức, cư dân mạng trong phòng livestream lại một lần nữa bùng nổ!

So với lời nói đầu tiên của Trương Diệp.

Phân tích và giải thích lần này càng có tính logic hơn.

Mặc dù mọi người đều không hiểu.

"Mặc kệ thật giả, tiểu ca đã gợi hứng thú của tôi rồi, ban đầu không có cảm giác gì với hang đá, bây giờ thì thực sự muốn biết bên trong có gì!" "Đúng vậy, cái tên im hơi lặng tiếng ở trại huấn luyện, giờ lại thể hiện tài năng thế này, yêu rồi yêu rồi!" "Hừ, lại đang ra vẻ à?

Nhóm Băng Băng không 'nội cuốn' sao?

À á đát!" "Nghe thấy ngại quá, ngũ hành, phụ âm bão dương, nói ra cứ như một bài vè, dọa ai chứ, nói bừa ấy mà!" "Trình độ văn hóa không cao, càng tin vào huyền học, sao không trực tiếp nói bên trong có ma quỷ đi!" Phía ban tổ chức.

Đạo diễn nửa cười nửa không, hỏi người phụ trách trường quay: "Trong hang đá có bố trí gì không?" Người phụ trách trường quay đáp: "Bên trong quá chật hẹp, không thể bố trí được gì nhiều, chỉ làm một ít cạm bẫy đơn giản." Đạo diễn nghe xong, nói: "Thay đổi đi, đã là người chơi thường mà còn làm không khí đến mức này, chúng ta mà

không có gì thì hơi có lỗi với khán giả đấy.” Người phụ trách trường quay mắt sáng lên, lập tức hiểu ý đạo diễn!

Mặc dù Trương Diệp đã nói rõ ràng.

Nhưng con đường đến bí cảnh chỉ có một, không thể đi đường vòng.

Hơn nữa, dù là Băng Băng và các khách mời ngôi sao kia, hay cư dân mạng trong phòng livestream, thực ra đều chỉ xem Trương Diệp đang phối hợp diễn xuất cho chương trình.

Không thể không nói, ngay cả Phi Hồng Ca cũng cảm thấy diễn xuất của Trương Diệp thực sự “rất nhập vai”.

“Tiểu Trương, quay xong chương trình này, cậu có thể debut (ra mắt làm ca sĩ/diễn viên), tin anh đi!” Là người trong nghề, Phi Hồng Ca hiểu rõ, Trương Diệp có ngoại hình, có tính cách.

Hình tượng đã được dựng lên, chỉ cần show thực tế này thành công viên mãn, muốn không nổi cũng khó!

Vì vậy, anh vỗ vai Trương Diệp để khuyến khích.

Sau đó, anh là người đầu tiên lên chiếc thuyền nhỏ mà chương trình đã sắp xếp ở bến phà.

“Trương, cậu không tệ đâu, tuyệt vời!” Bối Gia là người sành sỏi về các chương trình thực tế, anh ta hiểu trong những chương trình như vậy cần những vai trò như thế nào.

Anh ta thấy, mặc dù màn trình diễn của Trương Diệp ở trại huấn luyện không xuất sắc.

Nhưng chính vì vậy, sự “ngược dòng” mới trở nên đặc biệt hấp dẫn.

Chương 4

Vì vậy, Bối Gia không bận tâm việc Trương Diệp có đang giành sự chú ý hay không.

Thậm chí anh ta còn thỉnh thoảng "thổi kèn", nhắc nhở khán giả chú ý đến sự trưởng thành của Trương Diệp, để thể hiện vị trí cốt lõi trong đội.

Còn Băng Băng, cô thực sự rất tò mò.

"Trương Diệp, những điều cậu nói đều là thật sao?" Lợi dụng cơ hội lên thuyền, cô ghé sát hỏi nhỏ.

Trương Diệp thản nhiên nói: "Vào trong sẽ biết." Ồ.

Băng Băng mỉm cười thấu hiểu, không hỏi gì thêm.

Sau nhiều ngày tiếp xúc như vậy, cô có thể thấy, Trương Diệp không giống như những người chơi thường khác.

Cô có thể cảm nhận được.

Thái độ thờ ơ của Trương Diệp đối với xung quanh, thực chất là một sự cảnh giác.

Vì vậy, cô vẫn luôn tò mò.

Rốt cuộc người này đang cảnh giác điều gì?

Ban đầu, Băng Băng còn nghi ngờ Trương Diệp có thể là một kẻ đào tẩu.

Dù sao thì tuổi trẻ, khó tránh khỏi phạm lỗi.

Vì vậy, khi ở trại huấn luyện, Băng Băng đã bí mật tìm đạo diễn để xác nhận chuyện này.

Kết quả cuối cùng đương nhiên là không có vấn đề gì.

Nhưng điều kỳ lạ là, thông tin về Trương Diệp thực ra là một khoảng trống.

Nhưng đó cũng không phải là điều quá đáng nghi, vì vậy những chuyện về quá khứ của Trương Diệp, Băng Băng cũng không còn để tâm nữa.

Nhưng màn thể hiện vừa rồi của Trương Diệp lại thu hút sự chú ý của nữ MC xinh đẹp này.

Phải nói rằng, MC và ngôi sao không giống nhau.

Đặc biệt là nữ MC.

Họ rất nhạy cảm.

Luôn muốn tạo ra tin tức lớn.

Nếu không phải lúc này đang tham gia chương trình thực tế livestream, e rằng Băng Băng đã mời Trương Diệp tham gia một buổi phỏng vấn chuyên sâu rồi.

Chiếc thuyền nhỏ lắc lư chao đảo.

Từ bến phà xuất phát, hướng về phía hang đá mà đi.

"Giờ phút vả mặt sắp đến rồi, tôi cá trong động chẳng có gì hết!" "Không khó, vừa nghe tiểu ca tố nhân nói xong, tôi liền lên mạng tra, phát hiện đều có cơ sở, không phải nói bừa, nên tiểu ca tố nhân này cũng có chút tài đấy!" "Cái hang này tôi có chút ấn tượng, nghe người già kể, bên trong thường xuyên có người mất tích!" "Đừng ngốc nữa con ơi, hang núi nào mà chẳng có người mất tích, dù thật hay giả cũng chẳng phải chuyện hiếm!" "Không phải thật sự nghĩ Băng Băng đang đi thám hiểm thật đấy chứ, làm ơn, đây chỉ là một chương trình tạp kỹ, dù có livestream, nhưng ban tổ chức phải sắp xếp trước, phải sắp

xếp một cách hoàn hảo chứ!" "Đúng vậy, tỉnh táo lại đi, phàm là người tư duy bình thường, ai lại tin lời cái tên tố nhân kia chứ, chắc là đạo diễn bí mật sắp xếp tổ tạo không khí, dẫn dắt chúng ta cảm nhận cảnh đạo mộ!" Rõ ràng, hiếm có ai tin lời Trương Diệp nói trước đó là thật.

Đương nhiên rồi.

Mặc dù không coi là thật.

Nhưng họ sẽ mong đợi.

Muốn biết sau khi vào hang đá, ban tổ chức sẽ sắp xếp những thử thách gì cho các khách mời ngôi sao!

Chiếc thuyền nhỏ cuối cùng cũng lướt vào hang đá.

Sự giao thoa đột ngột giữa ánh sáng và bóng tối khiến trước mắt mọi người đều tối sầm lại.

Bất chợt!

Khi cảnh tượng bên trong hang đột nhiên hiện ra trước mắt mọi người, cả trường quay đều hít một hơi lạnh.

"Ôi ***, suýt nữa tè ra quần, sao lại có nhiều xương người thế kia!" "Mẹ kiếp, quá bất ngờ, tôi cứ tưởng đây là chương trình giải trí, kết quả lại là đề tài kinh dị!" "Mấy cái đạo cụ này thật quá chân thực, vừa rồi ống kính còn rung lên, chắc cameraman cũng sợ rồi!" "Nhìn kìa, sắc mặt vợ Băng Băng của tôi cũng thay đổi rồi!" Quả thật.

Sắc mặt Băng Băng không tốt, rõ ràng là bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

Nếu là ai đột nhiên bước vào một thủy động âm u đáng sợ như vậy, rồi đột nhiên nhìn thấy đống xương trắng hiện ra trước mặt, e rằng cũng sẽ rùng mình, không thể giữ bình tĩnh được.

Phi Hồng Ca tuy không nói gì, nhưng trái tim đã sớm treo đến tận cổ họng.

Ngay cả Bối Gia cũng không nhịn được nuốt nước bọt: "Quá chân thực!" Các ngôi sao trong nước như Băng Băng và Phi Hồng Ca chắc chắn ít tiếp xúc, thậm chí chưa từng tiếp xúc với xương cốt người thật.

Nhưng Bối Gia thì khác.

Với kinh nghiệm trong loạt chương trình sinh tồn hoang dã, anh ta chắc chắn đã tiếp xúc nhiều với những thứ hài cốt như vậy.

Vì thế mới thốt ra cảm thán như vậy.

Phía đạo diễn.

"Đến phòng thí nghiệm đại học mượn tiêu bản à?

Không tệ, có tâm đấy." Vẻ mặt kinh ngạc của người phụ trách trường quay không hề kém cạnh người hâm mộ trong phòng livestream.

Anh ta nhớ rằng, hình như không có ai sắp xếp cảnh này!

Chẳng lẽ những người dưới kia đã có mưu đồ từ trước?!

Hừ hừ!

Xem ra "nội cuốn" của tổ trường quay cũng nghiêm trọng thật.

Chắc chắn là có "yêu nghiệt" nào đó nhân cơ hội này để thể hiện trước mặt đạo diễn.

Ngây thơ!

Chỉ cần tôi là người lãnh đạo một ngày, thì tất cả những gì họ làm, đều sẽ không được tính công lao cho tôi!

Mà vốn dĩ, người phụ trách trường quay cũng không lên tiếng nữa.

Chỉ cần hiệu quả chương trình tốt, đừng nói là xương giả, xương thật thì có liên quan gì!

Khi chiếc thuyền nhỏ càng đi sâu vào, mọi người cũng nhanh chóng thích nghi với những bộ xương trắng hai bên bờ sông.

Dù sao thì, trong mắt họ, đó chỉ là đạo cụ.

Trước đó bị kinh hãi cũng không phải vì hình ảnh quá sốc, mà là do bất ngờ.

Nhưng điều kỳ lạ là.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu lại có tiếng cười.

Trương Diệp, ngồi ở mũi thuyền, sắc mặt ngược lại càng lúc càng nghiêm trọng.

Hang đá.

Quả nhiên giống như anh đã tưởng tượng.

Vậy thì, những chuyện sắp xảy ra, cũng sẽ tám chín phần là đúng chứ?

Nếu là vậy.

Chuyến đi này chẳng phải rất nguy hiểm sao?

Chương 5

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ, đã điểm danh Thi Động!

Phần thưởng: Hắc Kim Cổ Đao!" Trương Diệp cảm thấy ba lô hơi chùng xuống.

Anh thấy hệ thống đã thưởng cho mình thanh Hắc Kim Cổ Đao có chuôi làm từ thiên thạch.

Không hổ là trọng khí từng trấn quốc đồ thành, chuyên dùng để khắc chế tà vật trên đời!

Trương Diệp không hề lộ vẻ gì, nhưng ánh mắt vẫn luôn cảnh giác với môi trường xung quanh.

Phi Hồng Ca cười ha ha: "Đừng căng thẳng, Tiểu Trương, vẫn còn sớm mà." Mọi người đều biết, đây là chương trình.

Đương nhiên rồi, đã là show thực tế thì chắc chắn cũng phải "show" ra.

Hơn nữa, với tính chất livestream, càng thử thách khả năng diễn xuất.

Vì vậy, từ góc độ chuyên nghiệp của Phi Hồng Ca, anh cảm thấy Trương Diệp là một tài năng tiềm năng.

Nếu có cơ hội, anh không ngại giới thiệu vài đạo diễn cho cậu nhóc này làm quen.

"Đúng vậy, Trương đồng học,..." Ong!

Ngay khi Băng Băng không kìm được sự tò mò, muốn tìm Trương Diệp nói chuyện.

Một tiếng "ong ong" kỳ lạ đột nhiên vang lên bên tai!

Cảm giác như có người đang cào vào tấm kính, lập tức khiến người ta khó chịu, thậm chí ù tai, đau nhức!

Có chuyện rồi sao?!

Sự việc xảy ra đột ngột!

Ban đạo diễn thấy ba vị khách mời ngôi sao trên thuyền nhỏ đều ôm đầu lộ vẻ đau khổ, nhất thời không biết làm gì!

Điều kỳ lạ là, người quay phim phụ trách ống kính cầm tay, đeo tai nghe, lại không hề hấn gì.

Điều này khiến mọi người vô cùng khó hiểu.

Và cũng khiến cư dân mạng cảm thấy lại có một chi tiết "kịch bản" bị lộ.

Trương Diệp đột nhiên ra tay, nhìn chuẩn vật thể, từ dưới sông tóm lên một sinh vật kỳ lạ!

Ngay sau đó, nguồn âm thanh gây đau khổ cho ba người Băng Băng, Phi Hồng Ca và Bối Gia mới biến mất.

"Chuyện gì thế?!" "Âm thanh vừa rồi là gì?!" "Chết tiệt, tôi suýt nữa nghĩ mình sắp gặp Thượng Đế rồi, âm thanh thật sự giống như của Satan!" Ba người vẫn còn kinh hồn chưa định lại nhìn về phía thứ trong tay Trương Diệp, kêu lên: "Lại là thứ quái quỷ gì vậy?!" "Ôi, con sâu ghê quá, xanh lè, trông đáng sợ, tiểu ca tố nhân mà dám cầm trên tay!" "Á, sao lại có sinh vật kỳ lạ thế này, giống như một con bọ cánh cứng bị nhiễm phóng xạ, có độc không vậy?!" "Nhìn kìa, trên đầu con sâu to có đội một cái gì đó!" "Cái đó mọc ra từ nó sao?

Nhìn hơi không rõ!" "Tôi cảm giác giống một cơ quan nhân tạo?" Cư dân mạng trong phòng livestream không bị ảnh hưởng bởi sóng âm

bí ẩn đó, nên vẫn luôn chú ý Trương Diệp tóm sinh vật gì từ dưới sông lên.

"Thi Cổ Trùng." Trương Diệp tiện tay ném con trùng to đang giãy giụa xuống sàn thuyền, rồi lại quen tay lau bàn tay dính nhớp của mình lên quần áo của Băng Băng.

Băng Băng: "..." Lịch sự quá không?

Chẳng mấy chốc, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào con quái trùng to không còn động đậy nữa.

Nhìn xem.

Ngoài việc trông gớm ghiếc và đáng sợ.

Dường như nó không có sức sát thương lớn lắm.

Bối Gia cúi người xuống, cẩn thận nghiên cứu, xem liệu nó có phải là một sinh vật giàu protein không.

"Có độc đấy." Hả?!

Bối Gia vội vàng rụt bàn tay vừa thò ra về, lập tức rùng mình một cái!

Hoàn hồn lại, anh ta có chút không tin: "Trương, cậu không lừa tôi chứ?" Bởi vì Trương Diệp vừa mới bắt con trùng to, nếu có độc, chẳng phải cậu ta cũng bị độc sao.

Trương Diệp không giải thích, chỉ nói một câu: "Tôi không giống." Thôi được rồi.

Bối Gia lập tức hết kiên nhẫn.

Giờ anh ta mới phát hiện, thanh niên Việt Nam này thật sự không giống với những gì anh ta từng nghĩ!

Phi Hồng Ca cau mày, hỏi Trương Diệp: "Thi Cổ Trùng là cái gì?

Âm thanh vừa rồi là do nó phát ra sao?" "Là một loại sinh vật ăn xác thối, thường chỉ xuất hiện trong mộ thất." Sinh vật ăn xác thối?

Xuất hiện trong mộ thất?

Băng Băng nhất thời không phản ứng kịp: "Vậy trong mộ thất không có gì, nó sống bằng cách nào?" Xì!

Một bộ phận cư dân mạng "thông minh" lại hiểu ra.

"Ôi trời, cái thứ này ăn xác chết mà lớn lên hả?!" "Mẹ ơi, đáng sợ quá!" "Ghê tởm thật, hình ảnh đó làm tôi sởn tóc gáy!" "Mà nói chứ tiểu ca tố nhân này hiểu biết nhiều thật, nào là phong thủy, nào là mộ thất, rốt cuộc là làm cái gì vậy?!" Băng Băng nghe Phi Hồng Ca giải thích thêm, đôi mắt to tròn trợn càng lớn.

Ói!

Bối Gia thì ở bên cạnh làm động tác buồn nôn.

Hóa ra vừa rồi anh ta còn định thử xem cái thứ đó có ăn được không!

Giờ thì đương nhiên thấy ghê tởm rồi.

Rốt cuộc anh ta là người đàn ông đứng đầu chuỗi thức ăn mà.

Có thể, Việt Nam bí ẩn.

Lúc này, mọi người lại tập trung sự chú ý vào bộ phận cơ khí trên người con trùng to.

Bây giờ nhìn rõ rồi.

Cái đó không phải mọc ra, mà là do nhân tạo.

Một thứ đặc biệt.

Chẳng lẽ âm thanh phát ra từ bên trong đó?

"..." Khi Phi Hồng Ca đang định hỏi.

Bất chợt!

Con trùng to lại rung động, đồng thời, âm thanh "ong ong" kinh khủng đó lại vang lên, khiến mọi người không kịp phòng bị, lập tức đau đầu muốn nứt ra!

Đáng ghét!

Phi Hồng Ca đầu ong lên, lập tức cảm thấy bực bội.

Không nói hai lời, anh giơ chân dẫm xuống con trùng to đang kêu "ong ong", trực tiếp dẫm nát bộ phận cơ khí trên người nó!

"Á,!" Cư dân mạng không nghe thấy âm thanh nhiễu loạn đó, nên không hiểu sự bực bội của Phi Hồng Ca.

Có người thậm chí bắt đầu "khịa", chỉ trích hành vi của Phi Hồng Ca.

Trương Diệp lại nhặt con Thi Cổ Trùng lên, từ bên trong bộ phận cơ khí bị vỡ vụn, một con côn trùng nhiều chân kỳ lạ lập tức rơi ra, kèm theo một chất lỏng màu xanh bốc mùi hôi thối.

Xem ra không may, con côn trùng đó đã bị Phi Hồng Ca dẫm bẹp rồi.

Chương 6

"Âm thanh phát ra từ bên trong này, là một hệ thống cộng sinh nhân tạo, sở dĩ con côn trùng này có thể sống lâu như vậy bên trong, là nhờ Thi Cổ Trùng cung cấp dinh dưỡng, khi đói nó sẽ chui vào gặm nhấm Thi Cổ Trùng." Ôi trời!

Cư dân mạng trong phòng livestream đều ngớ người ra: Có kiểu thao tác này ư?!

Đều nghe nói về "Ngô Công người" (rết người) nhưng chưa từng nghe nói, lại có loại cộng sinh này!

Bối Gia trợn mắt há mồm: "Thật không thể tin được, tôi chưa từng thấy thứ gì như vậy, Việt Nam thật sự là một quốc gia bí ẩn!" Phi Hồng Ca cau mày, rõ ràng đây không thể là đạo cụ do ban tổ chức sắp xếp.

Bởi vì thứ đồ chơi này quá mang tính tấn công!

"Trương Diệp, cái này là do con người tạo ra sao?

Vậy ai đã đặt nó vào đây?

Và mục đích là gì?" Không hổ là xuất thân từ MC, Băng Băng lập tức thay cư dân mạng đặt ra những câu hỏi muốn biết.

"Thủ hộ." Trương Diệp ném con Thi Cổ Trùng đi, rồi lại quen tay đưa tay về phía Băng Băng.

"Đủ rồi!" Băng Băng tức đến lườm nguýt, "nghiện" lau tay rồi!

"Bảo vệ?

Chẳng lẽ thật sự như lời cậu trai thường kia nói, một cái hang đá, một nơi Tàng Phong Nạp Âm, sinh ra âm vật?" "Ha ha, tàng phong hay

không thì không biết, nhưng cậu trai thường kia tàng (giấu) cũng sâu thật đấy, mọi người tỉnh táo lại đi, đạo diễn bí mật sắp xếp tổ không khí là bằng chứng thép!" "Tôi cũng cảm thấy vậy, chẳng qua là để làm nền cho nhiệm vụ sắp tới, khơi gợi cảm xúc của tôi thôi!" "Đúng vậy, làm tôi suýt chút nữa tin thật!" "Nhưng so với mấy đoàn thám hiểm đang tranh giành nhau kia, tôi phát hiện bên Băng Băng nhìn đẹp mắt hơn!" "Chính xác, tôi vừa từ tổ của họ sang, bên đó cứ như phiên bản người lớn của Bố Ơi Mình Đi Đâu Thế!" "Phiên bản người lớn á?!" Camera chuyển về hang đá.

Băng Băng ghét bỏ lau sạch mấy thứ nhớp nháp mà Trương Diệp đã dính lên quần áo cô.

Dù sao thì trên đó tỏa ra một mùi hôi thối!

Đúng lúc này, không biết có phải Phi Hồng Ca đang lơ đãng hay không, tốc độ con thuyền nhỏ quá nhanh.

Một giây bất cẩn, thuyền nhỏ đột nhiên chao đảo, những người trên thuyền hoảng sợ, càng làm cho dao động trở nên dữ dội!

"Phốc thông!" "Phốc thông!" Những người đứng không vững không kịp phản ứng, lần lượt bị hất xuống nước.

"Nguy hiểm!" Camera của quay phim rung lắc trên mặt nước và dưới nước, mang lại cảm giác chân thực cho người xem.

Nhưng đúng lúc đó, có khán giả tinh mắt phát hiện mặt nước xung quanh như đang sôi sục, đột nhiên nổi lên những bong bóng trắng cuồn cuộn.

Ngay sau đó, cùng với camera lại chìm xuống, cảnh tượng dưới mặt nước cũng hiện rõ trước mắt khán giả.

Chỉ thấy xung quanh đột nhiên xuất hiện vô số đàn trùng màu đen, đang nhe răng trợn mắt lao về phía những khách mời rơi xuống nước.

“Thi Cổ Trùng!” “M* nó, nhiều Thi Cổ Trùng quá!” “Phi Hồng Ca mau chạy đi!” “Băng Băng cẩn thận!” “Xong rồi, người đàn ông đứng đầu chuỗi thức ăn sắp bị ăn thịt rồi!” “Xì!” Phi Hồng Ca chỉ cảm thấy phía sau gáy đau nhói, tiện tay vớ lấy, lôi ra một con Thi Cổ Trùng đầy máu.

“M* nó!” Phi Hồng Ca chửi tục.

Anh biết không thể tiếp tục nán lại dưới nước được nữa.

May mắn là thuyền nhỏ không bị lật.

Phi Hồng Ca cố nén đau đớn khi bị tấn công, nhanh chóng vật lộn leo lên thuyền trước.

“Chết tiệt!” Lên thuyền xong, anh không thèm quan tâm đến việc những con trùng này đang bám chặt lấy chân mình, cố gắng giật hết Thi Cổ Trùng trên người xuống.

Ngay sau đó, anh lập tức cầm mái chèo thuyền, đưa cho Băng Băng đang vật lộn dưới nước!

“Nhanh lên, nắm lấy!” “Bối Gia!” “Trương tiểu ca!” “Cả người nào đó nữa!” Phi Hồng Ca hành động nhanh nhẹn, phát huy khả năng phản ứng và sự linh hoạt của một ngôi sao võ thuật, nhanh chóng cứu được những người rơi xuống nước.

“Hô!” Chỉ trong hai ba phút ngắn ngủi, cảnh tượng khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Cư dân mạng trong phòng livestream quên cả trò chuyện, tất cả đều căng thẳng nhìn chằm chằm vào camera, như thể cũng đang tham gia vào đó.

“Ẩn!” “Quá nguy hiểm!” “Phi Hồng Ca đỉnh thật!” “Quá ngầu, khiến tôi nhớ đến câu thoại kinh điển của Phi Hồng Ca ngày xưa, nhanh lên nhanh lên nhanh lên, nhanh hơn nữa!

Đỉnh thật, phản ứng này quá tuyệt vời!" "Từ khi lên thuyền cứu người, anh ấy đã làm một mạch, không hề có chút do dự hay chậm trễ nào, mặc dù tôi nghi ngờ trong đó cũng có chút yếu tố diễn xuất, nhưng dù sao đi nữa, sau đợt này tôi hâm mộ anh ấy!" "Ô ô ô, mấy con trùng này thật đáng sợ, vợ Băng Băng của tôi sẽ không bị hủy dung chứ!" Đúng vậy, vừa nãy khi Phi Hồng Ca giật mấy con Thi Cổ Trùng xuống, máu thịt lẫn lộn, trông rất đáng sợ!

Nếu Băng Băng cũng bị mấy con Thi Cổ Trùng này tấn công thì… "Ơ?!" Tuy nhiên, khi camera lần lượt quét qua từng người, cư dân mạng trong phòng livestream lại kinh ngạc phát hiện, trên người Băng Băng không hề có một vết thương nào.

Càng kỳ lạ hơn là, những con Thi Cổ Trùng bị giật ra khỏi người Phi Hồng Ca và Bối Gia, có không ít con rơi dưới chân Băng Băng.

Nhưng những con trùng có tính tấn công cực mạnh này lại không hề bò về phía Băng Băng, mà tiếp tục lao về phía Phi Hồng Ca và Bối Gia.

Thật sự vô cùng quỷ dị!

"Chuyện gì thế?

Mấy con Thi Cổ Trùng này không tấn công Băng Băng?!" "Đúng vậy, quá thần kỳ, trên người Băng Băng không hề có dấu hiệu bị tấn công!" "Kỳ lạ quá, chẳng lẽ Thi Cổ Trùng phân biệt nam nữ?!" "Khoan đã, nhìn kìa, cậu trai thường kia cũng không bị tấn công!" Đúng vậy, cư dân mạng tinh mắt lại phát hiện ra điều đó.

Ngoài Băng Băng, trên người Trương Diệp cũng không có bất kỳ dấu vết bị tấn công nào.

Tuyệt vời hơn nữa, những con Thi Cổ Trùng dưới nước giờ đây đều nối đuôi nhau, tiếp tục bò lên thuyền, nhưng cũng giống như đối

xử với Băng Băng, tất cả đều tránh Trương Diệp ra.

Ngược lại, phía đuôi thuyền Phi Hồng Ca và Bối Gia lại một lần nữa rơi vào cảnh gà bay chó sủa.

Vừa phải bảo vệ "người nào đó" đang cầm camera, vừa phải vớ lấy đồ vật để đuổi Thi Cổ Trùng xuống sông.

"Chuyện gì vậy?!" Không chỉ khán giả và tổ đạo diễn, ngay cả Băng Băng cũng mơ hồ.

"Mấy con Thi Cổ Trùng này, không ăn thịt tôi?!" "Chẳng lẽ trên người tôi có mùi lạ." "Khoan đã!" Đột nhiên, một tia sáng lóe lên trong đầu Băng Băng.

Không nói hai lời, cô cởi chiếc áo khoác ướt sũng ra, ném về phía Phi Hồng Ca.

Ngay lập tức, những con Thi Cổ Trùng ở đuôi thuyền như gặp phải ngọn lửa vậy, tất cả đều nhanh chóng tránh ra!

Nhưng giây tiếp theo!

Chúng lại chuyển hướng đầu thuyền, cuối cùng lao về phía Băng Băng!

"Quả nhiên!" Nhìn những con Thi Cổ Trùng cứ "quan tâm" mình, mắt Băng Băng sáng lên.

Nhưng rất nhanh, đồng tử co rút lại, mặt cô lộ vẻ hoảng sợ!

Mặc dù đã giải quyết được bí ẩn.

Nhưng đối mặt với bầy Thi Cổ Trùng đang lao về phía mình, Băng Băng hối hận vì sự bốc đồng của mình!

"Trương Diệp, cứu em với!!!" Cũng không biết vì sao, Băng Băng bản năng hét lên tên một người đàn ông!

Có những thứ đều là do ý thức cho rằng như vậy.

Có thể cũng là do Băng Băng cảm thấy Trương Diệp quá thần bí.

Nhưng dù sao đi nữa, lần này cô đã cược đúng.

Kèm theo một giọng nói lạnh nhạt vang lên từ phía sau.

Người đàn ông trầm lặng trong trại huấn luyện, thậm chí bị coi là gánh nặng, đã bước ra.

Tay cầm một thanh cổ đao đen nhánh, đứng chắn trước mặt Băng Băng.

Đối mặt với bầy trùng hung hãn nhe nanh, Trương Diệp chỉ cầm Hắc Kim Cổ Đao, nhẹ nhàng rạch một đường vào lòng bàn tay.

Vài giọt máu tươi bắn ra, bay về phía đàn Thi Cổ Trùng.

Những giọt máu tưởng chừng bình thường, lại như đạn ma cô vậy, trực tiếp làm cả thuyền Thi Cổ Trùng nổ tung và bỏ chạy!

Nhìn những con Thi Cổ Trùng vừa nãy còn hung hăng bao nhiêu, giờ đây lại hoảng loạn bấy nhiêu, "phốc thông phốc thông" rơi trở lại xuống nước.

Không khí, lập tức trở nên im lặng.

Chương 7

"Khái." Phía sau hậu trường.

Đạo diễn nhẹ nhàng hắng giọng: "Cái người tên Trương Diệp kia, không phải là vị tư bản nào đó lén lút đưa vào đấy chứ?" Nếu không thì quá quỷ dị rồi.

Mấy con trùng kia chạy đi đâu hết rồi?!

"Trường vụ?" Thấy không ai trả lời câu hỏi, đạo diễn lại nhìn về phía người phụ trách trường vụ.

Nhìn xem, muốn hoàn thành thao tác như vậy và đạt hiệu quả chương trình như vậy, thì luôn cần có trường vụ phối hợp chứ?!

"Đạo diễn, cái này…" Người phụ trách trường vụ vừa định giải thích.

Đạo diễn đã xua tay trước: "Tôi không muốn truy cứu, chỉ nhắc nhở một câu, chúng ta làm trực tiếp, khác với quay trước, cho nên về mặt ngân sách phải thận trọng, hiểu ý tôi chứ?" Người phụ trách trường vụ vội vàng đáp: "Hiểu, hiểu, một phần ngân sách không nên do tôi chi!" Đạo diễn gật đầu, "nhũ tử khả giáo" (con cháu có thể dạy dỗ): "Đúng vậy, ai muốn làm trò riêng thì người đó tự chi, đương nhiên, tôi cũng không phản đối rõ ràng." Chỉ cần hiệu quả chương trình tốt, ai quan tâm có phải là tự tạo hiệu ứng đặc biệt hay không!

"Hô, quá thần kỳ, may mà cậu trai thường ra tay nhanh, nếu không thì Băng Băng thảm rồi!" "Thật sự bây giờ tôi vẫn không hiểu, tại sao những con Thi Cổ Trùng trước đây đều tránh Băng Băng ra, mà bây giờ đột nhiên lại tấn công?" "Cái áo đó!" "Không, trước đó cậu trai thường kia dùng áo của Băng Băng như khăn lau tay vậy, lau hết những thứ nhớp nháp trên con Thi Cổ Trùng kia lên trên áo!" "Đúng

rồi!

Lúc đó tôi ghét chết đi được, cứ tưởng anh ta đang bắt nạt Băng Băng, mắng anh ta không biết xấu hổ!" "Vừa nãy tôi có chú ý, những con Thi Cổ Trùng bò lên thuyền đều tránh xác con trùng lớn kia, xem ra Băng Băng bị dính mùi của con trùng chết, nên mới không bị tấn công!" "Ơ, vậy, cậu trai thường kia làm vậy là có ý đồ, hay vô tình?" "…" Không tốt.

Dù sao thì, phe ủng hộ có ý đồ cũng có, vô tình cũng có.

Ngược lại vì chuyện này, cư dân mạng trong phòng livestream lại cãi nhau.

Có cư dân mạng cảm thấy, những người vừa mới chuyển thành fan của Trương Diệp, có chút thần thánh hóa cậu trai thường này rồi.

Nhưng lại không thể giải thích rõ ràng.

Một loạt hành vi của Trương Diệp, là trùng hợp, hay thật sự có tiên kiến chi minh (biết trước tương lai)?

Thực ra, điều này, ngay cả người trong cuộc Băng Băng cũng biết.

"Anh biết từ sớm trong sông có Thi Cổ Trùng đúng không?" "Không phải anh cũng dự đoán em sẽ rơi xuống nước?" "Anh nghĩ Thi Cổ Trùng này nhất định sẽ tấn công em?" "Cho nên, anh đang bảo vệ em!" Quả không hổ là MC, vừa mới hoàn hồn, Băng Băng lập tức đặt ra một loạt câu hỏi chất vấn Trương Diệp!

"Không có." "Nghĩ nhiều rồi." "Bất ngờ." "Có, chú ý khoảng cách nói chuyện." Mặc dù Trương Diệp phủ nhận, thậm chí còn muốn giữ khoảng cách với cô.

Nhưng Băng Băng luôn cảm thấy anh đang trốn tránh.

Cho nên lần này, tuyệt đối không thể bỏ qua người này nữa, nhất

định phải hỏi cho rõ ràng, đào bới đến tận cùng!

"Khoan đã, Trương Diệp, em nhớ vừa nãy anh hình như có cầm một con dao!" Đột nhiên, Băng Băng lại phát hiện ra một chi tiết quan trọng.

"Người trẻ tuổi, có những con đường không thể đi, nếu đã đi, thì 'lãng tử quay đầu' (người lạc lối quay lại) cũng không muộn đâu!" Trương Diệp liếc mắt, nhìn về phía Phi Hồng Ca cũng đang thu dọn đồ đạc: "Anh đang cầm Lạc Dương Xẻng mà nghiên cứu này, không đi khuyên nhủ cô ấy đừng học mấy thứ đó à." "À, ha ha." Phi Hồng Ca cười gượng, giơ Lạc Dương Xẻng trong tay: "Tôi đã báo cáo rồi, nhưng cậu trai, cậu lúc nào cũng mang theo dao trong túi à?!

Băng Băng nói không sai, có những con đường không thể đi, một khi đã đi thì không quay đầu lại được đâu, tin tôi đi!" Mặc dù mang dao không phải là chuyện gì to tát.

Nhưng với những biểu hiện và sự thần bí của Trương Diệp, thực sự sẽ khiến người khác hiểu lầm.

Có thể trong mắt Phi Hồng Ca, Trương Diệp là loại thanh niên bốc đồng, không hợp ý là có thể đâm người một dao.

Nhưng trong mắt Băng Băng, cô nghi ngờ trên người Trương Diệp có lẽ có tiền án.

Đúng như câu đại ẩn ẩn vu thị (người ẩn dật thực sự sống giữa chốn đô thị).

Cô thật sự không muốn Trương Diệp biến thành "Trương nào đó" trên bản tin.

Cho nên, Trương Diệp, tự mình ngồi tù là lối thoát duy nhất!

Còn về Bối Gia, anh thực sự không biết trong cái đầu nhỏ của hai người đồng đội này đang chứa đựng cái gì.

Chỉ tò mò: "Trương, dao của cậu có thể cho tôi xem không?" Là một người thành thạo sinh tồn hoang dã, Bối Gia cực kỳ mê mẩn những loại vũ khí lạnh này, hơn cả phụ nữ.

"Đừng nhìn nữa." Đột nhiên, Trương Diệp quay người đi.

Đối mặt với khúc sông lại sắp chuyển hướng, anh đột nhiên thực hiện động tác cúi thấp người.

"Cúi xuống, cúi đầu, nhắm hết mắt lại, tôi chưa bảo ngẩng đầu thì ai cũng không được ngẩng đầu lên!" Chuyện gì vậy?!

Băng Băng mặt mày mờ mịt, đang truy hỏi, thì cái đầu nhỏ của cô chợt nặng trĩu, như một con nghé không chịu uống nước, bị Trương Diệp ấn mạnh xuống.

"Trương Diệp!" Băng Băng tức giận vô cùng, nhưng không làm gì được vì người này khỏe thật!

Phi Hồng Ca và Bối Gia thì không, không biết vì lý do tin tưởng nào đó, họ đã làm theo.

Đặc biệt là Bối Gia.

Bây giờ anh đột nhiên có một ý nghĩ, Trương Diệp chẳng phải là những ẩn sĩ cao nhân ở Việt Nam sao?

"Thiếu niên hắc ma pháp!" Đúng vậy, nhất định là như vậy!

Việt Nam là một đất nước quá thần bí, lịch sử văn minh năm ngàn năm, ẩn chứa những điều không ai biết cũng chẳng có gì lạ!

Nhưng camera trong phòng livestream không thay đổi vì người quay phim cúi đầu.

Ưu điểm của camera trên không là có thể tự động bắt khuôn mặt người.

Vì vậy, khi thuyền nhỏ chuyển hướng khúc sông, camera đã bắt

được một cỗ quan tài treo lơ lửng trước tiên.

Bầu không khí rợn người, đáng sợ ngay lập tức được kéo căng.

Ngay sau đó, camera lại cảm ứng được sự tồn tại, tự động chuyển đối tượng.

Thế là, một người mặc áo trắng, tóc dài xõa trước mặt như Sadako đứng đối diện khúc sông đã hiện ra trong tầm mắt khán giả.

Và, camera tự động phóng to, lấp đầy màn hình!

"()*#@*@" "djhgjdhkadsjasjla" "Ái đa thiếu khoách hoặc tử ngạo khoát hoặc sưu jjshks" "Bốp!" Tổ chương trình sau một hồi gà bay chó sủa, lập tức truyền ra tiếng đạo diễn chửi bới!

Cả phòng livestream cũng tràn ngập những bình luận cực kỳ dữ dội!

"Ô ô ô, người ta sợ tè ra quần rồi đây này, không chơi kiểu này đâu!" "Mẹ kiếp, tôi đã lỡ tay bấm vào!" "Chết tiệt, màn hình máy tính hơn một vạn của tôi vừa bị đập nát, tổ chương trình, phải bồi thường!!!" "Đợt này thật sự không kịp phòng bị gì cả, tôi chưa kịp phản ứng thì bạn gái đã 'phốc thông' một tiếng ngất xỉu phía sau, không được rồi, phải đi bệnh viện trước." "Tôi biết rồi, đây không phải là một chương trình giải trí, tôi đã nhắc nhở rồi mà, ô ô, ai ngờ lại làm chủ đề kinh dị!" "Ha ha ha, mặc dù không biết đã nhìn thấy gì, nhưng vừa nãy khi cậu trai thường nhắc nhở, tôi đã khéo léo cúi đầu theo!" "Cậu trai thường YYDS!" Rất nhanh, các loại hashtag như #Cậu_trai_thường_Trương_Diệp, #Khán_giả_sợ_tè_ra_quần đã xuất hiện trên bảng xếp hạng hot của livestream!

Thuyền nhỏ chao đảo, từ từ lướt đi, vì quá gần với "A phiêu" (ma nữ) nên camera trên không cũng không bắt được khuôn mặt người.

Nhưng, nó lại luôn bắt được nửa dưới của "A phiêu".

Như vậy, cảm giác áp lực mà nó mang lại cho khán giả lại càng lớn hơn!

Cảm giác như "A phiêu" đó đang đứng cạnh mình, nhìn chằm chằm!

"Mẹ kiếp!

Tôi không bao giờ xem chương trình này nữa!" "Ô ô ô, tôi sẽ khiếu nại lên cục quản lý!" "Chương trình livestream mà làm thành thế này, cũng thật là bá đạo!" "Chương trình tương tự, các tuyển thủ của các đoàn thám hiểm khác ngầu hơn nhiều!" Các tuyển thủ có ngầu hay không thì không biết.

Vì họ chưa chắc đã nắm bắt được thông tin này ngay lập tức.

Nhưng nhìn thấy lưu lượng của phòng livestream của nghệ sĩ nhà mình giảm vùn vụt, người quản lý lại khóc không ra nước mắt!

Sau đó, họ cầm điện thoại, gọi cho bên nhà sản xuất, bắt đầu khiếu nại tổ chương trình hậu đãi trọng bạc (ưu tiên bên này mà xem nhẹ bên kia)!

Tuy nhiên, điều đó không ảnh hưởng đến việc lưu lượng phòng livestream của Băng Băng tiếp tục tăng vọt, số lượng người xem trực tuyến thậm chí đã vượt mốc một trăm nghìn!

"Tuyệt vời!" Nhìn những con số này, đạo diễn mỉm cười gật đầu, khen ngợi người phụ trách trường vụ: "Làm tốt lắm, tối nay thêm đùi gà!" Người phụ trách trường vụ ưỡn ngực.

Quay đầu, lại gọi cho tổ hậu cần phía trước.

Nhận được lời khen của lãnh đạo, tổ trưởng tổ hậu cần phía trước đương nhiên cười đắc ý: "Mọi người đều làm rất tốt, đặc biệt là Trần Chí Siêu, trước đó đã vào giả…" "Không đúng." Tổ trưởng ngẩn người, nhìn về phía thuộc hạ đang cười ngây ngô: "Trần Chí

Siêu, sao cậu lại ở đây?" "Á?" Thuộc hạ vốn được sắp xếp vào để diễn kịch nhất thời không phản ứng kịp: "Đúng vậy tổ trưởng, sao tôi lại ở đây?" Các nhân viên tổ hậu cần nhìn nhau: "Nếu Trần Chí Siêu ở đây, vậy người trong camera vừa nãy là ai???" Trên sông.

Trương Diệp đột nhiên nghe thấy một âm thanh kỳ lạ bên tai.

Giống như hai hàm răng đang ma sát!

Chương 8

Anh nhíu mày, ngẩng đầu, nhìn về phía đôi mắt đang chăm chú nhìn chằm chằm từ phía sau thuyền.

Hóa ra không biết từ lúc nào, con Tống Tử kia đã ngẩng đầu lên.

Chắc chắn là đang cảnh cáo anh đừng xen vào chuyện không đâu, để lại một người cho nó hút dương khí!

"Lấy người từ tay tôi ư?

Nằm mơ đi!" Trương Diệp biết, nếu không cho tên này một bài học, con thuyền nhỏ sẽ khó thoát khỏi hang đá này.

Với thực lực của con Tống Tử này, và nơi đây lại là sân nhà của nó, rất dễ tạo ra Quỷ Đả Tường (mê cung ma quỷ).

Lúc đó chắc chắn lại một hồi dây dưa.

"Kính tửu bất cật cật phạt tửu!" Đột nhiên.

Trương Diệp không muốn nghe tiếng rít gào ma sát răng đó nữa, lạnh lùng hừ một tiếng, rút Hắc Kim Cổ Đao trong ba lô ra, trực tiếp nhảy xuống!

"Ừm?!" Băng Băng phát hiện bàn tay đang giữ chặt đầu nhỏ của mình đã biến mất, lại cảm thấy Trương Diệp rời đi, cô vô thức quay đầu lại nhìn.

Kết quả là cô kinh hãi biến sắc, vội vàng kêu lên: "Trương Diệp, chém người sẽ phải ngồi tù!!!" Phi Hồng Ca: "???" Bối Gia: "???" Hai người cũng quay đầu lại, bao gồm cả anh quay phim nhỏ, cũng lia camera quay lại.

Kết quả.

Họ nhìn thấy một cảnh tượng kinh điển như vậy.

Một thiếu niên áo đen, cầm một thanh hắc đao, mặc dù chỉ nhìn thấy bóng lưng của anh ta.

Nhưng nhìn tốc độ chạy trốn hoảng loạn của "A phiêu" áo trắng kia, thì thiếu niên này nhất định không phải là người sẽ giảng đạo lý!

"Ha ha ha, cậu trai thường nóng tính thật!" "Yêu rồi yêu rồi, nếu tôi ở hiện trường, nhất định cũng xông lên chém tên kia, không học hành tử tế, lại học cách dọa người!" "Sướng thật!" "Cười chết mất, vốn tưởng đóng vai thứ đáng sợ nhất thì sẽ không nguy hiểm, ai ngờ lại gặp cậu trai nóng tính trực tuyến!" "Tôi vốn tưởng đây là một chương trình giải trí, kết quả lại là chủ đề kinh dị, nhưng khi tôi chấp nhận đây là một chương trình kinh dị, lại có thêm yếu tố giải trí???".

Trấn Quốc Đồ Thành Hắc Kim Cổ Đao, một khi được Kỳ Lân Huyết phụ ma thì sẽ có hiệu quả như thế nào?

Đương nhiên như những gì thấy trước mắt, "A phiêu" nhìn thấy cũng phải cụp đuôi bỏ chạy!

Nếu không phải tổ chương trình đã tắt chức năng tặng quà, thì các lão làng chắc chắn có thể tặng đầy rocket!

Đáng lẽ nên thừa thắng xông lên truy cùng giết tận.

Nhưng quỷ thì không nên truy đuổi nữa.

Thấy "A phiêu" kia ngoan ngoãn bỏ chạy, Trương Diệp ngược lại không để ý nữa.

"Về thôi." Phi Hồng Ca nhìn biểu cảm của Trương Diệp đã khác hẳn.

Con người ta, quả nhiên đều thay đổi theo hoàn cảnh.

Lúc ở trại huấn luyện thì là một cậu trai trầm tính ít nói.

Sao vào đây lại nóng tính trực tuyến như vậy?

Không hiểu nổi.

Băng Băng hậm hực, cảm thấy người này giống như một đứa em trai đang ở tuổi nổi loạn: "Trương Diệp, anh được lắm đấy, không sợ chém chết nó à!" Trương Diệp lắc đầu: "Chém không chết." Bởi vì nó đã chết rồi.

Chém nữa, e rằng sẽ thành "tẩm liệm".

Băng Băng đương nhiên không hiểu: "Ý gì?!" Trương Diệp không giải thích, chỉ ngồi lại đầu thuyền nói: "Chúng ta đã nán lại đây quá lâu rồi, nếu không lát nữa trời sẽ tối, lúc đó không dễ hoàn thành nhiệm vụ." "Đúng đúng đúng!" Bối Gia nghe vậy vội gật đầu: "Trương nói đúng, chúng ta nên rời khỏi cái nơi quỷ quái này!" "Đáng ghét thật, tôi rõ ràng còn chưa làm gì mà!" Sau khi Trương Diệp và nhóm người rời khỏi hang đá.

Ở một bên khác, lại có một người khác chèo thuyền vào hang đá.

Chính là nhân viên mà tổ chương trình muốn sắp xếp vào để giả quỷ dọa người trước đó.

Kết quả là người này cũng nhát, cứ chần chừ không dám đi.

Bây giờ thì hay rồi.

Tổ trưởng hậu cần tưởng rằng đã thuê người bên ngoài giả quỷ.

Giờ đây xuất hiện cảnh Trương Diệp cầm đao đuổi người.

Tổ trưởng vội vàng bảo anh ta vào xem, tránh xảy ra sự cố.

Nhưng Trần Chí Siêu rõ ràng không phải là người thuê ngoài.

Chắc chắn là một fan hâm mộ cư dân mạng nào đó lén lút vào phá rối!

“Này, anh, anh đang ra vẻ đấy à, gọi tên ra đi, ai vào đó!” Có lẽ biểu hiện của Trương Diệp đã gây ra hiểu lầm.

Khi nhìn thấy “A phiêu” đang ngơ ngác đứng trên sông, Trần Chí Siêu chỉ tay quát lên.

“Tầm Long Phân Kim khán triền sơn, nhất trọng triền nhất trọng quan, quan môn như hữu bát phân hiểm, bất xuất âm dương bát quái hình.” Trương Diệp đứng trên gò cao, vọng sơn quan khí (nhìn núi xem khí), nhanh chóng chỉ ra vị trí của cổ mộ.

Phong thủy thật sự thú vị.

Dù chỉ biết nơi đây có mộ, nhưng không biết cụ thể vị trí mộ thất.

Tuy nhiên thông qua “Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật”, anh cũng có thể chỉ ra phương vị cụ thể của cổ mộ.

“Trương Diệp, anh đang lẩm bẩm gì vậy?

Sao không có chút sức lực nào, mau giúp Phi Hồng Ca và Bối Gia vác hành lý đi!” Băng Băng thì không hề hết oán giận với Trương Diệp.

Bây giờ đi đường núi, không phải đường bằng phẳng, thể lực của mọi người thực sự tiêu hao rất nhiều.

Phi Hồng Ca cũng không còn trẻ nữa, một lúc sau bắt đầu thở hổn hển.

Trương Diệp thì không nói gì, trực tiếp đi tới.

“Không cần không cần, này không cần không cần, này, nhìn xem.” Mặc dù miệng nói không cần, nhưng cơ thể Phi Hồng Ca lại rất thành thật.

Nhìn Trương Diệp vác hành lý đầy công cụ khảo cổ, vẫn tiếp tục đi phía trước mà không hề bị ảnh hưởng, Phi Hồng Ca cũng không thể

không thừa nhận mình đã già rồi.

"Đúng là người trẻ tuổi, sức sống dồi dào!" "Trương, tôi còn lớn tuổi hơn Phi Hồng, nhìn xem." Bối Gia cũng có chút chịu không nổi nữa rồi.

Trương Diệp quay đầu lại, nhìn Băng Băng đang không có việc gì.

Cũng không nói gì, nhưng mọi người đều hiểu ý: "Sao cô lại vô sự nhất thân khinh (không có gánh nặng gì)?" Băng Băng: "…" "Ha ha ha, không ngờ Băng Băng cũng có ngày hôm nay!" "Thảm quá, bị trị đến mức không còn một tí tật xấu nào!" "Ô ô ô, không được bắt nạt vợ Băng Băng của tôi như vậy, không phải vì nhìn buồn cười quá, ha ha ha!" "Thật là 'trực nam' (thẳng thắn)!" "Mấy cậu trai thường ở phòng livestream bên cạnh đều nịnh bợ mấy nữ khách mời, nhìn thật khó chịu, cứ như chưa từng thấy phụ nữ vậy!" "Không phải lúc tập huấn, mà từ khi thám hiểm chính thức bắt đầu cho đến bây giờ, cặp đôi Trương Diệp và Băng Băng này thật sự đã bao trọn điểm cười của tôi!" "Một người là lửa, một người là nước, thật sự quá thú vị!" "Ơ, đúng rồi, tên Trương Diệp có chữ 'Hỏa' (Diệp), tên Băng Băng có chữ 'Thủy' (Băng), thật là một cặp đôi vui vẻ và kỳ diệu!" "Cũng có thể ghép được như vậy sao???" Phía trước.

Đối với vị trí của bí cảnh, tổ chương trình không đưa ra quá nhiều manh mối.

Đoàn thám hiểm chỉ có thể tìm kiếm và phát hiện trên đường đi.

"Trương, cậu chắc chắn đi con đường này chứ?" Mặc dù phải đi tìm.

Nhưng có một logic: "Chỉ cần có, sẽ luôn để lại dấu vết." Vì cổ mộ là do tổ chương trình sắp xếp, vậy thì trên đường ít nhiều sẽ để lại manh mối.

Dù là cố ý hay vô tình, thì cuối cùng cũng có thể tìm thấy.

Nhưng.

Bối Gia, người có kinh nghiệm từ các chương trình sinh tồn hoang dã, phát hiện con đường mà Trương Diệp dẫn đi, căn bản không giống có người đã từng đi qua.

Cho nên anh nghi ngờ, đó không phải là nơi họ muốn đến.

Phi Hồng Ca cũng nhìn xung quanh, cũng cảm thấy không ổn.

Anh cũng giống như Bối Gia.

Chương 9

Dù sao thì, chương trình này, nếu không đi sai đường, thì không thể không có manh mối nào.

Tổ chương trình.

"Đạo diễn, đi sai hướng rồi, có cần nhắc nhở không?" Đạo diễn lắc đầu: "Không cần, cũng không đi lệch quá nhiều, cứ để họ đi lung tung một vài vòng đi, vì chuyện trong hang, các quản lý kia đều nghĩ tôi đang ưu tiên, đã khiếu nại lên trên rồi." "Được rồi." Đúng là nội bộ có chuyện.

Nhưng tổ của Băng Băng thực sự vì biểu hiện trong hang trước đó, số lượng người xem trực tuyến và fan hâm mộ đều vượt xa các phòng livestream khác.

Đối với tổ chương trình mà nói, đương nhiên hy vọng mọi người đều có thể phát triển đồng đều.

Vì vậy, thấy Trương Diệp thực sự đã đi lệch khỏi kế hoạch ban đầu, họ cũng để mặc anh ta đi lung tung.

Cùng lắm là cho họ nếm chút khổ sở, cân bằng nhịp điệu với các phòng livestream khác, sau đó mới đưa ra một số gợi ý.

Kết quả.

Trương Diệp lại đột nhiên dừng bước, rồi nói: "!" [Đinh!] [Chúc mừng Túc chủ, thiêm đáo Lỗ Nam cổ mộ!] [Phần thưởng: Phát Khâu Thiên Quan Ấn *1!] [Phần thưởng: Mạc Kim Giáo Úy Phù *3!] Phát Khâu Thiên Quan Ấn?

Mạc Kim Giáo Úy Phù?

Nhìn thì chỉ là hai món đạo cụ.

Nhưng thực tế sau khi trang bị hai món này, sẽ kích hoạt các chức năng liên quan, ban cho người đeo khả năng. [Phát Khâu Thiên Quan Ấn]: Quan ấn của Phát Khâu Trung Lang Tướng, thiên quan chúc phúc, trăm sự không kiêng kỵ, một ấn trong tay, có thể tránh quỷ thần.

Trang bị trên người, có thể nhận được Phát Khâu Chỉ và Tỏa Cốt Công! [Mạc Kim Giáo Úy Phù]: Tín phù của Mạc Kim Giáo Úy, cực kỳ kiên cố, hộ thân tịch tà, thanh trọc tỉnh thần.

Trang bị trên người, có thể tăng cường nhất định vận khí!

Một Phát Khâu Ấn.

Ba Mạc Kim Phù.

Nhìn Băng Băng ba người đang nhìn ngó xung quanh, Trương Diệp cảm thấy thật trùng hợp.

"Có chút thú vị, địa thế nơi đây bên trái cao bên phải thấp, lại là cục diện Thanh Long Bạch Hổ bàn cứ." Đúng lúc này, trong phòng livestream đột nhiên xuất hiện một ID tên là "Tẩy Tâm Cách Diện", đã đăng lên quan điểm của mình.

"Ơ, nói có sách mách có chứng, ăn nói có bài bản, lão huynh có chút tài năng đấy!" "Không dám không dám, hồi trẻ học lung tung chút, không đáng nói!" "Lão huynh khiêm tốn rồi, có thể nhìn một cái mà nhận ra cục diện Thanh Long Bạch Hổ, lại nói là học lung tung, chẳng phải Thanh Long Bạch Hổ tương khắc tương sát, cục diện như vậy, không thích hợp mai táng người sao!" "@Hồi Đầu Ngạn, lão huynh mới là ẩn sĩ cao nhân đó, đúng vậy, nếu mệnh cách hơi yếu mà mai táng xuống, nhẹ thì gia phá nhân vong, nặng thì đoạn tử tuyệt tôn, tôi thấy không sai, là Sát Sư Địa!" "Sát cái gì mà sát, hai người có thể nói chuyện dễ hiểu hơn chút không!" "Đúng vậy, nói tôi hiểu ấy, nếu không thì tôi báo cảnh sát đấy!" Tẩy Tâm Cách Diện: "…" Hồi Đầu Ngạn: "…" "Thanh niên bây giờ, đều kiêu căng ngạo mạn vậy sao?"

Dù cách nhau một nam một bắc, nhưng hai người đàn ông lớn tuổi lại đồng thanh lắc đầu.

Nhưng cũng không hề giấu giếm, từ từ giải thích ý nghĩa trong lời nói của mình, khiến cư dân mạng cũng hiểu ra.

"Quả nhiên phải là người chuyên nghiệp!" "Nói vậy, hai vị không phải là loại 'thổ phu tử' (thầy địa lý) không tiện tiết lộ danh tính đó chứ?" "Thấy tổ chương trình cũng mời cao nhân rồi, nếu không thì tuyệt đối không thể tìm được nơi như vậy để làm chương trình, thật giả lẫn lộn, thật sự lợi hại." "Theo lời hai vị, vậy ở đây chẳng phải không có mộ sao?

Hay là Băng Băng đã tìm sai?" Tổ chương trình không thể thật sự tự tay xây dựng một ngôi mộ.

Trên thực tế, tổ trường vụ đã cải tạo một ngôi cổ mộ bị bỏ hoang từ lâu, mất đi giá trị khảo cổ.

Ngôi mộ đó sở dĩ bị bỏ hoang là vì bị đạo mộ tặc cướp sạch chẳng còn gì.

Phỏng chừng cũng giống như lời của hai vị đại sư Tẩy Tâm Cách Diện và Hồi Đầu Ngạn, đã táng sai hung địa.

Phòng livestream của các tuyển thủ có thể xem, một là có thể tương tác với fan, hai là cũng có thể nhận được một số trợ giúp.

Trước đó trong hang đá hoàn cảnh không tiện, bây giờ ở trên núi, Băng Băng ba người cũng đang xem cư dân mạng giao lưu trong phòng livestream.

Băng Băng: "Trương Diệp, trong này có hai vị đại sư nói là chọn sai địa điểm rồi, ở đây sẽ không có cổ mộ, cho nên chúng ta tìm sai chỗ rồi!" Phi Hồng Ca nói nhỏ: "Người tên Hồi Đầu Ngạn đó, là bạn tôi trước đây, cho nên Trương Diệp, tôi thấy cậu nên tiếp tục tìm

kiếm!" "Ơ." Băng Băng thì không nói gì.

Nhưng như vậy thì tốt rồi.

Có đại sư tại chỗ chỉ điểm, chắc chắn có thể thuận lợi tìm thấy "cổ mộ"!

"Tìm sai chỗ?" Trương Diệp khẽ nhíu mày.

Anh không phải là người tự phụ.

Cũng hiểu đạo lý học hải vô nhai (biển học không bờ).

Vì phòng livestream cũng có nhân tài trong lĩnh vực này, lại là bạn của Phi Hồng Ca, vậy thì hẳn cũng đáng tin.

Vì vậy anh lại cẩn thận quan sát cục diện phong thủy ở đây.

Nhưng cuối cùng lắc đầu, tin tưởng vào phán đoán của mình: "Không sai, ở đây, mộ đạo tuyệt đối không nằm ngoài trăm bước." "Chậc chậc chậc, biểu cảm nghiêm túc của cậu trai thường thật ngầu!" "Diễn xuất tuyệt vời, thể hiện sự tự tin của một nhân tài chuyên nghiệp đến mức tột cùng, cậu trai thường này chắc cũng xuất thân từ trường lớp ấy nhỉ!" "@Tẩy Tâm Cách Diện, @Hồi Đầu Ngạn, hai vị, được không đây, cậu trai thường nói ở đây chắc chắn có người chôn." "Ha ha.

Người trẻ tuổi." Hồi Đầu Ngạn: "Vậy tôi hỏi, giải thích cục diện Thanh Long Bạch Hổ tương sát cục đi!" Cư dân mạng đương nhiên không hỏi Trương Diệp.

Nhưng Băng Băng có xem livestream mà, lập tức trở thành người truyền lời.

Dù sao thì tương tác với fan cũng là nhiệm vụ của cô.

"Thanh Long?" "Bạch Hổ?" "Tương sát cục?" Trương Diệp cười.

Hóa ra là vì điều này.

Giọng nói lạnh nhạt, không nhanh không chậm nói: "Tả Thanh Long, hữu Bạch Hổ, thì không sai, xét về địa thế mà nói, đúng là Thanh Long cao hơn Bạch Hổ." "Dù sao thì, 'Ninh khiếu Thanh Long cao vạn trượng, bất khiếu Bạch Hổ sĩ đầu' (Thà để Thanh Long cao vạn trượng, chứ không để Bạch Hổ ngóc đầu), nếu Bạch Hổ ngóc đầu, ở đây e rằng không phải hung địa, mà là cổ chiến trường." "Nhưng." Phàm sự đáng sợ nhất là chữ "nhưng".

Đối với những thứ phong thủy này, mặc dù cư dân mạng đều không tin.

Thậm chí luôn miệng nói trình độ văn hóa càng thấp, càng tin vào huyền học.

Nhưng nếu thật sự có người giảng những thứ này, thì dễ bị cuốn vào, và nghe một cách thích thú.

Không.

Bây giờ có người đã mở ghi hình, hoặc lấy ra sổ tay nhỏ.

"Này." Cuộc sống không dễ dàng, học thêm một kỹ năng.

Biết đâu ngày nào đó sẽ dùng đến.

Còn về việc có thành công hay không.

Thì đó là chuyện sau này.

Trương Diệp nhìn Băng Băng ba người đang dài cổ chờ đợi chữ "nhưng", không nhanh không chậm nói: "Thanh Long Bạch Hổ cố nhiên không sai, nhưng có lẽ mọi người đã quên, cục diện như vậy có một cách nói, gọi là Tả Phụ Hữu Bật." "Cũng là Đông Tương Tây Tướng, Văn Tả Vũ Hữu!" Tả Phụ Hữu Bật?!

Văn Tả Vũ Hữu?!

So với Thanh Long Bạch Hổ, những thuật ngữ này lại càng huyền

ảo hơn.

"Đông Tương Tây Tướng" thì cư dân mạng hiểu rồi.

Ngay lập tức có cảm giác như vén mây thấy trời xanh.

Đúng vậy!

Nếu nói như vậy, chẳng phải đúng với cục diện trước mắt sao.

Camera không người lái bay lên đúng lúc, chuyển cảnh, cho thấy toàn bộ địa thế nơi đây một cách rõ ràng.

Nhìn từ góc nhìn của Thượng Đế, cư dân mạng đều kinh hô: "M* nó, trước đây không cảm thấy gì, bây giờ nghe cậu trai thường nói vậy, tôi phát hiện ở đây giống như một triều đình cổ đại vậy!" "Hai bên trái phải là những ngọn núi liên miên, như một quần thần văn võ, khu vực mà cậu trai thường đang đứng, tọa bắc triều nam, núi rừng tú lệ, từng tầng từng tầng hạ xuống, mẹ nó, nhìn thôi cũng muốn chôn mình vào đó!" "Đỉnh thật rồi, không phải tốt hơn nhiều so với việc bỏ tiền đi học sao!" "Tôi xem chương trình livestream này, sắp tốt nghiệp môn phong thủy rồi sao?" "Không được rồi, tôi phải đi xem mồ mả tổ tiên nhà tôi, nếu không tốt, lập tức chuyển đi!" Một nam một bắc, hai vị 'thổ phu tử' không tiện tiết lộ danh tính lúc này vạn phần chấn động!

Không nói gì, thật sự đã nhìn sai cục diện!

"Ngang ngược quá!" "Thanh niên bây giờ, đều giỏi vậy sao?!" Một lúc sau Trương Diệp giải thích.

Vì vậy cư dân mạng không hiểu gì, mới có thể nhìn rõ hư thực.

Chương 10

Nhưng nếu là những phong thủy sư khác.

Vẫn sẽ phán đoán nơi đây chỉ là Thanh Long Bạch Hổ tương sát tương khắc chi địa.

Hồ đồ mà mai táng xuống.

Nếu táng sai vị trí, thì cũng sẽ xảy ra vấn đề.

Bởi vì từ xưa đến nay, "đắc vị bất chính, tất nhiên hội dẫn văn phụ vũ bật phản kích" (được vị trí không đúng, tất nhiên sẽ dẫn đến sự phản kích của văn thần và võ tướng).

Cho nên hai cư dân mạng "Tẩy Tâm Cách Diện" và "Hồi Đầu Ngạn" cũng không sai.

Ở đây cũng thực sự bao hàm cục diện Thanh Long Bạch Hổ tương sát tương khắc, ai chọn nơi này thì sẽ bị cục Sát Sư giết chết.

Nhưng, nếu táng đúng vị trí, thì Thiên Tử tọa triều đường, phúc duyên diên vạn thế!

"Ngang ngược quá!" Bất kể có thật sự hiểu hay không.

Sau một hồi tranh luận và giải thích như vậy, mọi người nhìn Trương Diệp bằng ánh mắt khác hẳn.

Băng Băng nói: "Trương Diệp, thành thật đi, anh làm nghề gì?" Trương Diệp nhìn cô, lạnh nhạt nói: "Phi vật chất văn hóa di sản truyền thừa nhân." Băng Băng: "…" Phi Hồng Ca: "…" Bối Gia: "???" Dường như lại không sai.

"Chết tiệt!" Băng Băng tức giận đến mức trợn trắng mắt.

Cô cảm thấy bị Trương Diệp nắm thóp rồi, không biết phải đối

phó thế nào!

"Chương trình này quá tuyệt vời, mặc dù tôi biết đều là theo kịch bản, nhưng thực sự có thể cho tôi tiếp xúc với những thứ tôi chưa bao giờ tiếp xúc!" "Khiến tôi nhớ đến chương trình 'An Lạc Tàng Thư' trước đây." "Đúng vậy, con tôi bảy tuổi cũng thích xem, thích nhất là cậu trai thường lạnh lùng, hy vọng tổ chương trình có thể giảm bớt một số yếu tố kinh dị, cân nhắc đến trẻ em độ tuổi thấp." "Thực ra không phải là chương trình này hay, mà là tổ của Băng Băng biểu hiện quá tuyệt vời, tôi không xem các phòng livestream của các đoàn thám hiểm khác, diễn quá cẩu huyết, căn bản không thể xem nổi!" "Trương Diệp, vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?" Phi Hồng Ca cẩn thận quan sát xung quanh.

Không thể không nói, lần này tổ chương trình thực sự đã rất tận tâm.

Chi tiết không thể chê vào đâu được.

Hoàn toàn không tìm thấy một chút dấu vết nhân tạo nào!

"Trương, tôi nên bắt đầu từ đâu?" Bối Gia cũng mở miệng hỏi.

Anh đã làm không ít chương trình thám hiểm, nhưng đạo mộ thì là lần đầu tiên.

Trương Diệp nhìn Phi Hồng Ca: "Đương nhiên là bắt đầu từ Lạc Dương Xẻng rồi." "Bốp!" Phi Hồng Ca nghe vậy gật đầu, lập tức cảm thấy trên người mình có thêm một sứ mệnh!

Anh nghĩ trông có vẻ là công việc thô sơ đào đất, nhưng cũng phải làm.

Xác định phương vị.

Tiếp theo phải tìm mộ đạo, hoặc mộ thất, Lạc Dương Xẻng tuyệt đối là công cụ không thể thiếu.

Câu nói cũ: “Chỉ cần có, sẽ để lại dấu vết!” Tương tự.

Chỉ cần là cổ mộ có người tác động, thì sẽ để lại dấu vết phi tự nhiên.

Ví dụ như, tầng đất, bằng chứng khách quan nhất!

Phi Hồng Ca đã làm một số bài tập về nhà.

Anh đi đến bốn góc Đông Tây Nam Bắc tương đối xa, đào vài lần Lạc Dương Xẻng.

Làm như vậy để lấy mẫu tầng đất nguyên thủy tại địa phương.

Tiếp theo.

Anh lại quay lại phạm vi mà Trương Diệp đã chỉ, tiếp tục đào xẻng.

Nếu kéo lên lớp đất, mà giống với mẫu nguyên thủy tại địa phương, thì có nghĩa là không có mộ.

Đến khi một xẻng đào xuống, kéo lên một lớp đất khác biệt so với lớp đất nguyên thủy xung quanh, Phi Hồng Ca mới ưỡn thẳng lưng, ra hiệu với camera: “Cư dân mạng xin hãy xem, đây là dấu vết nhân tạo!” “Hoa!” Phòng livestream ngay lập tức sôi sục.

“Tôi luôn nghĩ Lạc Dương Xẻng là thứ giống như xẻng công binh, sau mới biết là loại xẻng dùng để thăm dò địa chất, cũng không hiểu có tác dụng gì, bây giờ mới biết, công cụ của người lao động, đó đều là sự thể hiện của kinh nghiệm học hỏi!” “Trước đây tôi thắc mắc, tại sao cậu trai thường nói cổ mộ ở gần đây rồi, mà Phi Hồng Ca lại chạy xa như vậy để đào xẻng, hóa ra là như vậy, chi tiết quá tuyệt vời!” “Quả nhiên, so với lớp đất nguyên thủy vừa kéo lên, một xẻng đã thấy sự khác biệt lớn!” “Đúng vậy, tầng đất không những không giống nhau, mà cấu trúc còn lỏng lẻo, nhìn là biết do con người đắp lên!” “Thay bạn tôi hỏi, loại xẻng đó mua ở đâu?” “Tầng trên, cái người

bạn đó sẽ không phải là… cẩn thận đấy, bị ghi vào hồ sơ đấy!" Nhìn Phi Hồng Ca và Bối Gia đang miệt mài đào đất.

Băng Băng hiện tại có chút nghi ngờ, cái gọi là người thường kia, thực ra là công cụ nhân mà ekip chương trình cài vào để đảm bảo hiệu ứng chương trình thôi!

Nên Trương Diệp căn bản không phải là khán giả may mắn được bốc thăm ngẫu nhiên!

Hừ hừ.

Nếu không thì sao lại trùng hợp đến vậy.

Những gì anh ta nói đều đúng hết.

Có.

Trước đó lớp bùn mà Phi Hồng Ca dùng Xẻng Lạc Dương đào lên, trông như thấm đẫm huyết dịch đáng sợ.

Trương Diệp nhíu mày, trong mộ có thể có Huyết bạt!

Huyết bạt quỷ?

Băng Băng không hiểu.

Nhưng vừa nghe liền giống như lúc trước khi vào hang đá, lại đang tạo bầu không khí, làm kịch bản!

Nên Băng Băng cố ý thử Trương Diệp.

"Trương Diệp, đây là một chương trình thám hiểm của tôi." Trương Diệp: "Hiện tại tôi không phải đang thám hiểm sao?" Băng Băng: "Ý tôi là, đây là một chương trình." Trương Diệp: "Chứ còn gì nữa, chẳng lẽ tôi thật sự đang đạo mộ?" Hừ hừ, ai mà biết!

Đàn ông miệng, lừa người quỷ!

Nhưng cứ như vậy, Băng Băng càng tin vào phán đoán của mình.

Anh ta chắc chắn là nhân viên của ekip chương trình!

Thấy Phi Hồng Ca và Bối Gia đã sớm đoán ra thân phận của Trương Diệp.

Băng Băng bây giờ mới biết.

Phi Hồng Ca là diễn viên mà!

Bối Gia cũng vậy!

Thảo nào hai người họ lại phối hợp ăn ý như vậy, đào bùn bới đất cũng không ngại, đang ra sức diễn kịch!Hậu trường ekip chương trình.

Đạo diễn đang trầm tư.

Vị trí Trương Diệp đang đào cách lối vào mà ekip đã sắp xếp một đoạn.

Nếu Trương Diệp đào sai thì cùng lắm là phí công vô ích.

Nhưng nếu thật sự đào ra thứ gì thì sao?!

Trưởng ban hiện trường nhận ra sự lo lắng của đạo diễn.

"Đạo diễn, thực ra có một chuyện tôi chưa nói rõ, ban đầu khi tôi tìm chỗ bố trí cổ mộ, chuyên gia cũng nói, đó thực ra chỉ là một lối vào đạo động." Ý gì?

Đạo diễn không hiểu.

Trưởng ban hiện trường giải thích: "Đúng vậy, lối vào tôi sắp xếp, không phải là lối vào thật sự của cổ mộ.

Bây giờ, Trương Diệp mèo mù vớ cá rán, hoặc có người đang chỉ điểm trong livestream, nên anh ta đã tìm được lối vào thật sự của cổ mộ!" Vậy thì sao?

Đạo diễn không nghe hiểu.

Chương 11

Trưởng ban hiện trường tiếp tục nói: “Vậy nên, đạo diễn không cần lo lắng, cùng lắm là bỏ qua bố trí ban đầu của tôi, tìm một con đường khác để vào mộ.” Thật vậy sao?

Đạo diễn nhíu mày.

Trưởng ban hiện trường lại cho anh ta một viên thuốc an thần: “Đạo diễn cứ yên tâm đi, chuyên gia nói rồi!” Ồ.

Đạo diễn khẽ gật đầu: “Vì chuyên gia nói rồi thì chắc chắn không có vấn đề gì.” “Sẽ có nguy hiểm không?” Trưởng ban hiện trường cũng không yên tâm.

Dù sao không đi theo lộ trình đã thiết kế của ekip chương trình, mà đi đường tắt, xảy ra ngoài ý muốn thì không tốt.

Trưởng ban hiện trường cười ha hả: “Chuyên gia xác nhận, mộ thất đó không biết đã bị bao nhiêu người trộm rồi, hơn nữa, Phi Hồng Ca không phải đã tìm được vài 'thổ phu tử' bất tiện tiết lộ danh tính để chỉ điểm trong livestream sao, nên không cần lo lắng.” Trưởng ban vận hành: “Ừm, từ tình hình hiện tại mà xem, các đoàn thám hiểm khác phản hồi đều không tốt lắm, duy nhất nhóm Băng Băng nhân khí ngày càng cao, tôi thấy mình cũng nên phản tư, không nên để bố trí trước đó quá nhân tạo, khiến người ta cảm thấy không hòa hợp.” “Bây giờ nhóm Băng Băng thật thật giả giả, giả giả thật thật, ngay cả tôi cũng không đoán được, ngược lại lại làm chương trình trở nên sống động.” “Đúng vậy, dù sao là livestream, không phải quay dựng, nếu yếu tố nhân tạo quá nhiều, khán giả sẽ nhìn ra được.” Cuối cùng, ekip chương trình sau khi bàn bạc, cho rằng vấn đề không lớn.

Cũng không tin thật sự trùng hợp như vậy, đạo mộ giả biến thành

đạo mộ thật.

Dù sao, phim truyền hình cũng không dám diễn như vậy.“Mau nhìn, bên trong có một khối đá xanh, đá xanh nhân tạo!” Nhanh chóng, Phi Hồng Ca và Bối Gia đã đào được thứ không giống nhau!

“Chi tiết, chi tiết, làm quá tuyệt vời!” “Nếu không biết đây là một chương trình giải trí, tôi thật sự sẽ tưởng là đang đạo mộ đấy!” “Ở một khía cạnh nào đó có thể thấy đây là một chương trình, ví dụ như cậu trai người thường kia, quá trẻ, có thể là để tạo hình nhân vật 'liệu sự như thần', nhưng theo tôi thấy, điều đó cũng tiết lộ sự thật là anh ta đã biết kịch bản từ trước!” “Không sai, tôi cũng nghĩ vậy, không phải là chất lượng chương trình tốt, mà là chương trình livestream giải trí trong những năm gần đây làm tốt nhất rồi!” “Hay là được rồi, quản gì hậu trường, kịch bản, có công phu lo lắng nhiều như vậy, sao không đi lo vũ trụ hình thành!” Cùng với việc cửa mộ được dọn ra.

Thảo luận của cư dân mạng cũng càng ngày càng kịch liệt.

Điều này cũng chứng minh một điểm.

Livestream của nhóm Trương Diệp và Băng Băng quả thật ngày càng nổi tiếng, trở thành trụ cột của toàn bộ chương trình!

Thời gian nhanh chóng đến chiều tối.

Sau khi nghỉ ngơi, nhóm Băng Băng cuối cùng cũng đón khoảnh khắc căng thẳng nhất: mở cửa mộ!

“Bối Gia, anh xem sao?!” Về mặt này, Bối Gia chắc chắn có kinh nghiệm nhất.

Dù sao cũng đã làm bao nhiêu kỳ sinh tồn hoang dã rồi.

Bối Gia xoa xoa tay, vác xẻng sắt: “Đơn giản thôi, trực tiếp đập!” Nhiều thứ đó làm gì?

Đập xong là được!“Có cơ quan.” Thấy Bối Gia giơ tay lên, giọng Trương Diệp nhẹ nhàng vang lên từ phía sau.

Cơ quan?!

Phi Hồng Ca vội vàng ra tay, ngăn Bối Gia lại.

Trương Diệp ra hiệu cho Bối Gia tránh ra, đưa tay sờ vào những viên gạch xanh đã bị chôn sâu dưới đất không biết bao nhiêu năm.

Thời cổ đại, đa số lấy gạo nếp làm nguyên liệu chính, sau khi trộn với các chất tự nhiên khác, thường có thể tạo ra một loại keo kết dính không kém gì hiện đại.

Về độ bền, vì lấy nguyên liệu từ tự nhiên, nó còn ổn định hơn các loại keo tổng hợp hiện đại.

Bức tường gạch xanh trước mặt cũng vậy.

Nếu không bị chôn vùi quá lâu, vết đất bùn thấm vào, hầu như không nhìn thấy một khe hở nào.

Trong khi ba người Băng Băng và toàn bộ khán giả mạng đều thắc mắc làm sao bức tường đá này lại có cơ quan, Trương Diệp đột nhiên ra tay.

Chỉ thấy hai ngón tay thò ra, bất ngờ cắm vào khe hở không nhìn thấy, nhanh chóng giật mạnh, rút một viên gạch xanh ra!

Hít!

Phi Hồng Ca hít một hơi khí lạnh.

Anh ta đã kiểm tra kỹ bức tường xanh đó.

Cũng đã thử kéo.

Nhưng trong tình huống đó, trừ khi dùng công cụ, căn bản không thể ra tay!

Bây giờ nhìn Trương Diệp nhẹ nhàng như vậy, lấy được một viên gạch xanh xuống.

Lực ở ngón tay và sự tinh tế, phải đạt đến trình độ nào mới có thể làm được?

Phi Hồng Ca bản thân là người luyện võ.

Anh ta luyện Thông Bối Quyền, một loại công pháp chủ yếu tập trung vào sức mạnh bàn tay.

Nên mới kinh ngạc đến vậy!

Hừ!

Trong mắt Băng Băng, thân phận nhân viên tạo không khí của Trương Diệp càng thêm chắc chắn!

Rõ ràng mà.

Chắc chắn đã biết viên gạch này có thể rút ra từ lâu rồi!

Nhưng trong mắt cư dân mạng, biểu hiện của Trương Diệp lại khác!

"Nghệ sĩ!" "Cậu trai người thường thật là một kho báu, giấu bao nhiêu tài năng mà tôi không biết!" "Tôi vừa thử tường nhà mình, không được, chắc phải đi khám bác sĩ quá!" "Xin hỏi ai biết tài khoản livestream của cậu trai người thường là gì?" "@đẹp trai ngời ngời, là đây." "." "Mẹ nó, cái thằng vừa nãy gửi đường link truyền tống kia cút ra đây, bà đây đánh chết mày!" "Hahaha, cay mắt quá!" Trước mộ đạo.

Trương Diệp lấy một ống mềm đặc chế từ Phi Hồng Ca, cắm vào chỗ viên gạch xanh vừa rút ra.

Nhanh chóng, thấy một chất lỏng kỳ lạ chảy ra trong ống mềm trong suốt.

“!!!” Nhìn chất lỏng đó vừa tiếp xúc với mặt đất đã ăn mòn, Băng Băng sợ hãi che miệng.

Axit?!

Đúng vậy.

Trương Diệp vừa dẫn chất axit ra vừa nói: “Phía sau bức tường gạch xanh này toàn bộ là chất axit cực mạnh, nếu không dẫn chất axit này ra trước, dù dùng cách nào để mở bức tường này, đều sẽ bị chất axit này ăn mòn.” Phi Hồng Ca một trận sợ hãi: “E rằng bên trong có áp lực, lỡ không cẩn thận, chất axit này không chảy ra mà phun ra thì sao!” Nhìn chất axit sủi bọt khói, Bối Gia nhất thời cẩn thận, nhẹ nhàng kéo giày leo núi của mình ra xa.

Xì!

Không ai ngờ, giây tiếp theo, chiếc giày leo núi vừa chạm vào axit bốc cháy, khiến Bối Gia trở tay không kịp, sợ hãi nhảy loạn xạ tại chỗ!

“Cẩn thận!!!” May mắn là Phi Hồng Ca phản ứng nhanh chóng, sau khi đạp hai chân xuống mà không dập được lửa, anh ta lập tức rút dao cắt đứt dây giày của Bối Gia và vứt chiếc giày đi!

Trương Diệp: “.” Băng Băng: “.” Ekip chương trình: “.” “Ai, tôi cuối cùng cũng hiểu tại sao dân số nước ngoài lại ít thế!” “Mẹ nó, không phải đang tự tìm chết sao!” “Axit mạnh đến mức nào mà ăn mòn mạnh vậy?!” “Là một tiến sĩ hóa học, tôi nói cho bạn biết, trên đời có những chất axit còn mạnh hơn, nhưng với trình độ khoa học kỹ thuật cổ đại, liệu có thể chế tạo ra loại axit mạnh như vậy không?!” “Ekip chương trình chơi lớn thật đấy?

Dùng thứ như vậy để thử thách người chơi, cũng quá nguy hiểm rồi!” “Thật sự quá kinh khủng, may mà có cậu trai người thường, nếu

vừa nãy ông Tây tự tìm chết kia thật sự đi xử lý bức tường đó, chắc chốc nữa Băng Băng cũng mất tích luôn rồi." "Ha ha, ngu ngốc không, chỉ là hiệu ứng chương trình thôi mà!" "Đúng vậy, bây giờ AI tổng hợp thời gian thực rất lợi hại, loại livestream này đều có vài phút trễ, đủ để hậu kỳ phát huy rồi!" Cư dân mạng chợt hiểu ra.

Nhưng Bối Gia đã ngây người tại chỗ, môi run rẩy, sợ hãi không thôi.

Chỉ một chút axit, lại có tính ăn mòn mạnh đến vậy, còn có thể gây cháy.

Nếu phun vào người, dùng 115 ư?

Trực tiếp mời toàn thôn đến làm tang lễ thì hơn!

Băng Băng cũng ngây người tại chỗ.

Không hiểu, ekip chương trình muốn làm gì?!

Tại sao lại đặt những thứ nguy hiểm như vậy vào trong đó?!

Nếu không có Trương Diệp, cái "nhân viên tạo không khí" này, chẳng phải cả đoàn bị diệt vong thật sao?!

Trong khoảnh khắc đó.

Băng Băng đột nhiên muốn rút lui!Hậu trường ekip chương trình.

Một đám trưởng ban nhìn nhau.

Chương 12

“Hay là, gọi dừng lại?” “Đừng mà, chỉ là một chút ngoài ý muốn thôi, không phải đã giải quyết rồi sao!” “Dù sao là cổ mộ, có chút cơ quan cũng bình thường mà, hơn nữa là cửa mộ chưa từng được mở, nên không cần quá căng thẳng!” “Yên tâm đi, đằng sau Trương Diệp chắc chắn có cao nhân đang chỉ điểm trong livestream!” “Nhưng tôi không thấy cao nhân ở đâu cả?” “Ha ha, cao nhân mà để nhìn thấy thì gọi gì là cao nhân?” “Vận hành phát điên rồi!

Sắp có chuyện rồi.

Đạo diễn?

Đạo diễn đâu rồi?!” Bỗng nhiên, mọi người mới phát hiện, đạo diễn không còn ở đó.

Cái gì, chuyện gì vậy?!

Trong lúc các trưởng ban của ekip chương trình không biết phải quyết định thế nào.

Phi Hồng Ca và Bối Gia nhanh chóng, đã dỡ bức tường xanh phía trước ra thành một lối đi.

Lúc này trời đã dần tối, trong rừng núi kèm theo tiếng sấm ầm ầm.

E rằng đêm nay sẽ có mưa bão.

Sau khi bàn bạc, mọi người quyết định nhanh chóng xuống mộ, không ở lại ngoài trời.

Dù sao trong mộ chắc chắn an toàn hơn bên ngoài, đúng không?

Trước khi chính thức xuống mộ, Trương Diệp lấy ra ba chiếc Mạc Kim Giáo Úy Phù, lần lượt đưa cho Băng Băng, Phi Hồng Ca và

Bối Gia.

"Thứ gì vậy?!" Nhìn vật trang sức cổ xưa trên tay trông như vuốt răng dã thú, Băng Băng tò mò.

Bối Gia trực tiếp đeo lên, cảm thấy không hề vướng víu.

Thậm chí còn cảm thấy có một loại sức mạnh thần bí phương Đông đang gia trì bản thân.

Cả người ngay lập tức cảm thấy sảng khoái.

"Khoan đã, lẽ nào là Mạc Kim Giáo Úy Phù trong truyền thuyết?!" "Không sai, Mạc Kim Giáo Úy phù tín vật, tôi không nhìn lầm!!!" Đột nhiên.

Trong livestream, hai cư dân mạng "Tẩy Tâm Cách Diện" và "Hồi Đầu Ngạn" đã lâu không lên tiếng lại xuất hiện!

"Không hiểu hỏi, gọi là Mạc Kim Giáo Úy?" Tẩy Tâm Cách Diện: "Thời Tam Quốc, các quân phiệt liên miên hỗn chiến, dân chúng lầm than, để bù đắp sự thiếu hụt quân lương, Ngụy Chủ Tào Tháo đặc biệt thành lập nha môn quan phủ, chuyên phụ trách kho tiền địa phương, thu gom quân lương!" "Nói tiếng người!" Hồi Đầu Ngạn: "Kho tiền địa phương là các cổ mộ dưới đất, lúc bấy giờ các quý tộc địa phương đều giấu tiền lương rất kỹ, Ngụy Chủ vừa mới khởi nghiệp vừa muốn vũ khí lương thực, lại không muốn làm sâu sắc mâu thuẫn với các quý tộc địa phương, nên đã thành lập Phát Khâu Trung Lang Tướng, thống lĩnh một đám Mạc Kim Giáo Úy, chuyên phụ trách đạo mộ!" "Trời ơi, có chuyện này sao?

Tôi học lịch sử mà không biết!" "Quốc gia chúng ta trăm năm trước trải qua tai ương văn minh, nhiều điển tịch văn hóa đều thất lạc, một số đoạn tầng lịch sử là chuyện bình thường!" "Thảo nào mười mộ Hán thì chín mộ rỗng, hóa ra đều bị A Man đào rỗng rồi, A Man

ơi, A Man, làm tôi khổ quá, hóa ra là người như vậy!" "Không ngờ kẻ trộm mộ trong cổ đại lại có danh xưng hay như vậy, còn có biên chế nữa!" "Thế giới rộng lớn không có gì là không có, văn minh năm nghìn năm của Việt Nam chúng ta, đương nhiên cũng có thể sản sinh ra!" "Không biết Mạc Kim Giáo Úy Phù có tác dụng gì?

Thấy hai vị đại sư kia kinh ngạc quá." Tẩy Tâm Cách Diện: "Sau cuối thời Hán, Mạc Kim Giáo Úy Phù chỉ còn lưu truyền chín chiếc, triều Minh có ghi chép lại, còn lại ba chiếc, tôi cũng nghe ông nội kể hồi nhỏ!" Hồi Đầu Ngạn: "Tôi xem ảnh, kiểu dáng tuyệt đối không sai, trầm tích lịch sử không thể làm giả được, ai, nếu có Mạc Kim Phù, cha tôi năm đó cũng không cần chết rồi!" "Một cái móng vuốt nhỏ như vậy mà thần kỳ đến thế ư?" Chốc lát, Băng Băng và Phi Hồng Ca cũng đang xem thảo luận của cư dân mạng.

Đặc biệt là Phi Hồng Ca, vừa nãy "Hồi Đầu Ngạn" đã nhắn tin riêng, bảo anh ta chụp vài tấm ảnh Mạc Kim Phù để xem.

Nên "thổ phu tử" bất tiện tiết lộ danh tính mới khẳng định như vậy, thứ Trương Diệp đưa cho Băng Băng, chính là Mạc Kim Giáo Úy Phù!

Cậu trai người thường này là ai?!

Mạc Kim Phù đối với người thường, có thể chỉ là một món cổ vật có ý nghĩa tương đối, và cũng có giá trị nhất định.

Nhưng đối với "thổ phu tử", thì đây tuyệt đối là thần khí đỉnh cao, mỗi một "thổ phu tử" đều coi đây là phù hộ của tổ tiên!

"Trương lão, tôi gửi một bức ảnh cho ông xem." "Hồ lão, có một món đồ, phiền ngài giám định." "Dương nãi nãi, bà xem món đồ này, có ấn tượng gì không?" Các tin nhắn khác nhau được gửi đến các chuyên gia khác nhau.

Nhanh chóng gây chấn động trong giới "thổ phu tử"!

Không biết từ lúc nào.

Trong livestream đã tràn vào một đám người làm trong ngành ngầm!

"Đâu đâu, đâu có Mạc Kim Giáo Úy Phù, cho tôi xem!" "Ối trời, Mạc Kim Phù thật!

Huhu, ông nội ơi, an nghỉ đi, cháu cuối cùng cũng vì ông mà được nhìn thấy thần khí rồi!" "Chôn sâu long lâu trăm mét, mượn linh khí địa mạch, có một linh phù, mộ ai lăng mộ nào không dám đi!" Càng xem bình luận trong livestream, Phi Hồng Ca càng cảm thấy trọng lượng của chiếc Mạc Kim Phù trên cổ.

Anh ta ngượng ngùng nói: "Trương tiểu ca, món đồ này quý trọng quá." Trương Diệp: "Không sao, chỉ là cho mượn thôi, có chuyện gì tôi cũng lấy lại được." Phi Hồng Ca: "." Bối Gia: "." Băng Băng hỏi: "Trương Diệp, anh đưa cho tôi, vậy anh đeo gì?" À!

Phi Hồng Ca và Bối Gia cũng hơi ngây người.

Dù sao Mạc Kim Giáo Úy Phù chỉ còn lại ba chiếc.

Trương Diệp thản nhiên lấy ra một chiếc ấn chương từ trong túi: "Tôi tùy tiện dùng cái này." Chiếc ấn chương to bằng lòng bàn tay, vừa nhìn đã toát lên vẻ uy nghiêm và quyền thế!

Băng Băng: "." Phi Hồng Ca: "." Bối Gia: "." Dù không biết chiếc ấn chương Trương Diệp đang cầm là thứ gì.

Nhưng chỉ nhìn kích thước, và khí chất vô hình tỏa ra, thì biết chắc chắn nó lợi hại hơn Mạc Kim Giáo Úy Phù trên cổ.

"Phát Khâu Ấn?!

Trời ơi, Phát Khâu Ấn?!!!" "Ông nội ơi, mau lên đi, cháu mang

quan ấn Phát Khâu Trung Lang Tướng cho ông xem rồi!!!" "Hán phân ngũ quan, tả, hữu tam trung lang thự, trung lang tướng quân là thị vệ hoàng đế, thuộc quang lộc huân, Phát Khâu Trung Lang Tướng càng là tâm phúc của Ngụy Chủ Tào Tháo, người ra lệnh trong thế giới ngầm!" "Ấn này được hưởng khẩu hàm thiên hiến, đặt trong Thái miếu cung phụng, được hưởng khí vận quốc gia, ấn khắc Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ, có thể khiến quỷ thần tránh lui, tà sùng tiêu vong!" "Thấy Phát Khâu Ấn, như thấy Thiên Quan, nên Phát Khâu Trung Lang Tướng còn được gọi là Phát Khâu Thiên Quan!" "Hồ Tiểu Cửu phái Bắc, bái kiến Phát Khâu Thiên Quan!" "Vương Bán Cân phái Nam, bái kiến Phát Khâu Thiên Quan!" "Thiên Lý Hương Cửu Môn, bái kiến Phát Khâu Thiên Quan!" "Lão cẩu tử Tinh Thành, bái kiến Phát Khâu Thiên Quan!" "." Trong khoảnh khắc, toàn bộ livestream tràn ngập bình luận dài, gây chấn động toàn mạng!

Không ngờ một chiếc Phát Khâu Ấn lại khiến các "thổ phu tử" Việt Nam cũng phải lộ diện!

Sức mạnh mạng lưới, quả nhiên cường đại!

Băng Băng: "." Phi Hồng Ca: "." Ekip chương trình: "." Cục Giám sát An ninh Xã hội: "." Khoan đã?!

Hình như có thứ kỳ lạ đã lẫn vào livestream!

Cục Giám sát An ninh Xã hội: "Cảnh cáo, mời các nhân viên hoạt động trong ngành nghề đặc biệt trên, trong vòng hai mươi bốn giờ đến trình báo tại đồn công an khu vực, có việc tự xử, vô sự báo cáo, không trì hoãn!" Thổ phu tử phái Bắc: "." Thổ phu tử phái Nam: "." Tẩy Tâm Cách Diện: "." Hồi Đầu Ngạn: "."Toàn quốc thổ phu tử livestream tụ hội, ngẫu nhiên gặp phải cơ quan quản lý kiểm tra phòng #Bái_kiến_Phát_Khâu_Thiên_Quan #An_Lạc_Bí_Cảnh #Trương_Diệp.

Trong vỏn vẹn nửa tiếng đồng hồ, livestream đã xuất hiện nhiều chủ đề nóng hổi!

Cục Giám sát An ninh Xã hội điểm danh biểu dương chương trình 《An Lạc Bí Cảnh》, đặc biệt là livestream của Trương Diệp!

Một loạt thao tác này, e rằng toàn bộ khán giả mạng đều không ngờ!

Thế là.

Đoàn thám hiểm của Trương Diệp, cứ thế mà nổi tiếng vang dội.

Đồng thời số người online: Ba mươi vạn!

Bùng!

Chai champagne được mở, nhà đầu tư của 《An Lạc Bí Cảnh》 vô cùng phấn khích.

Ban đầu còn nghĩ, tổng số người online đồng thời của tất cả các livestream đoàn thám hiểm cộng lại mà hơn mười vạn là đã rất tốt rồi!

Nhưng ai mà ngờ.

Chỉ riêng một livestream, cuộc thám hiểm chính thức mới vừa bắt đầu, số người online đã đạt ba mươi vạn!

Đây không phải là chiến thắng.

Mà là đại thắng toàn diện!

"Nói với bên ekip chương trình, cứ giữ đà phát triển này, đừng nóng vội cầu thành, cũng đừng can thiệp quá nhiều vào màn thể hiện của các tuyển thủ!" "Đúng vậy, chỉ cần giữ được ba mươi vạn người online, tiền thưởng và hoa hồng thêm 5%!" Tin tức truyền đến ekip chương trình, một đám trưởng ban cũng đồng loạt phấn khích!

Đạo diễn vừa từ nhà vệ sinh ra, quần còn chưa kéo ổn, đã bị đám

người này tung lên không trung ăn mừng!

Còn về Trương Diệp, đương nhiên không biết phía sau đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Lúc này rừng núi sấm vang, chớp giật liên hồi, xem ra một trận mưa lớn là khó tránh khỏi.

"Đi thôi." Không nói lời vô nghĩa nữa, cả nhóm chính thức bước vào mộ đạo.

"." Lúc không ai để ý, ống kính lại càng kéo xa ra, như thể có thứ gì đó không muốn di chuyển.

Ồ.

Chương 13

Trương Diệp quay đầu lại nhìn ống kính nói: "Xuống mộ kỵ nhất là nói nhiều, chỉ cần không lên tiếng, chắc chắn an toàn, tin tôi đi." "." "Ha ha ha, suýt quên mất, còn có một người quay phim!" "Ai nấy đều có phù hộ của tổ tiên, chỉ có mình anh ấy không có, thảo nào không dám nhúc nhích, cười chết mất, đúng là một livestream kho báu!" "Thật ra tôi để ý, vừa nãy ở dòng sông trong hang động, đó hình như là một cô gái nhỏ!" "Cái gì?!

Người quay phim là nữ?!" "À?

Không biết sao, trên trang web chính thức có danh sách nhân viên đó, người quay phim của nhóm Băng Băng là một cô gái nhỏ!" "Trời ơi, cô gái nhỏ đó không sợ chết khiếp sao?" "Cô gái nhỏ vất vả rồi, đừng sợ, chỉ là một chương trình thôi!" "Đúng đúng đúng, ưỡn ngực lên, mạnh dạn bước tới!" Tóm lại.

Tốt lắm.

Ống kính livestream cuối cùng cũng di chuyển.

Cứ thế, đoàn Trương Diệp chính thức bước vào cổ mộ! 【Đinh!】 【Chúc mừng Túc chủ, đăng nhập mộ đạo!】 【Phần thưởng: Long Quân Chiếu Cốt Kính!】 Long Quân Chiếu Cốt Kính?!

Trương Diệp dừng bước, mặt lộ vẻ kinh ngạc!

Long Quân Chiếu Cốt Kính tuy mang danh Tần Thủy Hoàng.

Nhưng Trương Diệp biết, thực chất đây là một vật phẩm thời Tiên Tần.

Liên quan đến luyện khí sĩ, cũng là tiên nhân!

Tương truyền Quan Vũ có một chiếc gương mặt!

Công năng của Quan Vũ còn khiến mọi người bàn tán!

Nhưng có thể khẳng định.

Nó có thể trấn áp tà vật, đặc biệt là loại cương thi, đơn giản là khắc tinh!

"Bật đèn lên." Được thôi.

Phi Hồng Ca vung gậy đèn, ngay lập tức chiếu sáng toàn bộ mộ đạo.

"?!!!" Đột nhiên, Băng Băng trợn tròn mắt, mặt lộ vẻ không thể tin được!

Nhìn thấy rồi sao?!

"Trời ơi!

Vừa nãy ống kính đen thui, tôi cứ tưởng chỉ là một mộ đạo bình thường, không ngờ lại được làm hoành tráng đến vậy!" "A, quá chấn động, đơn giản là điện đường nghệ thuật, chương trình quả nhiên chỗ nào cũng có kho báu!" "Khoan đã, nhìn những bức bích họa phù điêu này, không quen thuộc!" Theo chế độ cổ mộ Việt Nam.

Thông thường, sau cửa mộ, trên mộ đạo đều sẽ lưu lại những bức bích họa hoặc chạm khắc kể về cuộc đời chủ mộ.

Bên trong cũng không ngoại lệ.

Và còn hùng vĩ, lớn hơn nhiều so với những mộ đạo di tích cổ mà cư dân mạng từng thấy.

Chỉ đứng trong đó, đã cảm thấy bản thân nhỏ bé.

Vì nội dung chạm khắc trên đó, toát lên một loại áp lực giai cấp.

Người tinh mắt có thể nhìn ra, những hình chạm khắc trên đó là "Thiên tử giá ngự xuất tuần đồ!" Nên dù không đích thân trải nghiệm,

cũng có thể cảm nhận được uy thế của quyền lực hoàng gia, cũng như loại sức mạnh thần bí có thể vượt qua dòng chảy thời gian!

"Đẹp quá." Băng Băng đã sớm bị những hình chạm khắc sống động như thật này thu hút.

Ngay cả ống kính livestream cũng lia đến những hình chạm khắc bích họa đó, rõ ràng cô gái quay phim nhỏ cũng đã chìm đắm vào trong đó rồi.

"Không, có một chút, ekip chương trình không đủ nghiêm cẩn a, trong mộ đạo lại có hình chạm khắc 'Thiên tử giá ngự xuất tuần đồ' sao?

Mộ thất nào có thể dùng?" "Không dám đồng tình, hoặc có lẽ quên rồi, trước khi xuống mộ cậu trai người thường đã nói, văn quan võ tướng bẩm báo, thiên tử ngự triều, rõ ràng, đây là mộ thiên tử!" "Làm ơn, tôi dù sao cũng là nghiên cứu sinh tiến sĩ lịch sử, đương nhiên biết ekip chương trình muốn thể hiện gì, nhưng thiên tử giá lục là kiến thức cơ bản mà, nhìn xem, thiên tử giá mấy ngựa?

Là tám ngựa chứ!" "Ơ, đúng rồi, thiên tử giá tám ngựa?!

Lạ quá!" "Không lạ." Đột nhiên, một ID tên là "Bác vật viện trưởng" xuất hiện.

"A, Tề giáo sư!" "Trời ơi, tóm được một vị Tề giáo sư!" "Bác vật viện trưởng" tên thật là một nhà sử học nổi tiếng trong nước, giáo sư hướng dẫn nghiên cứu sinh tiến sĩ, hiện nay còn kiêm nhiệm chức viện trưởng bảo tàng Kinh Thành!

"Tề giáo sư, nhưng hồi xưa đi học, thầy không nói với em là thiên tử giá sáu là lễ nghi của thiên tử sao?" Bác vật viện trưởng: "Đúng vậy, lễ không thể vượt, càng không thể bỏ, thiên tử cũng phải tuân thủ, vì đó là quyền lực thống trị lòng dân của triều đại phong kiến,

nhưng có một vị thiên tử, đi đâu cũng giá tám." "Ai?!" "Đúng vậy Tề giáo sư, vị thiên tử nào giá tám vậy?

Em chưa từng nghe." Bác vật viện trưởng: "Ha ha, chưa nghe là bình thường, vì một số lý do, văn minh quốc gia của chúng ta đã xuất hiện một số đoạn tầng, một số thứ, lịch sử cũng không được thế giới công nhận, vì không có bằng chứng thực tế chứng minh, đã từng tồn tại." "A!

Tôi hiểu rồi, ý Tề giáo sư là lẽ nào..." "Trời ơi!

Không phải..." "Không phải chứ!

Chẳng lẽ..." Trước livestream, một vị giáo sư già hiền từ mặt lộ vẻ cảm khái, chậm rãi gõ những dòng chữ này: "Không sai, là Chu Mục Vương." Nhưng còn chưa kịp gõ xong tin nhắn.

Trong mộ đạo, Trương Diệp sờ vào hình khắc Bát Tuấn sống động như thật, ngón tay chỉ vào người đàn ông trên xe ngựa thiên tử, thản nhiên nói: "Giá Bát Tuấn Tây tuần, đi tám vạn dặm, gặp Tây Vương Mẫu trên Dao Trì, có thể là Thiên tử Mục Thiên tử!""Một ngày ngàn dặm?" Băng Băng không tin, tám con ngựa, cũng không thể một ngày chạy ngàn dặm chứ.

Huống chi còn kéo cỗ xe ngựa nặng nề như vậy.

Thiên tử xuất tuần, cũng không phải là tám trăm dặm cấp báo.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc tranh cãi của Băng Băng, cư dân mạng hiểu được hàm ý đều bật cười.

Nếu không có "Bác vật viện trưởng", nhà sử học lớn, cũng đang ở trong livestream, e rằng sẽ có đủ loại xe nhỏ xuất hiện.

Trương Diệp bây giờ mới phát hiện ra.

Thế giới này song song có những điểm khác biệt.

Ví dụ như sau khi trải qua vài sự kiện "Nam Độ" trong lịch sử.

Thêm vào nỗi nhục trăm năm trước.

Lịch sử của Việt Nam bị đứt đoạn nghiêm trọng hơn so với thế giới của anh.

Thảo nào Trương Diệp luôn cảm thấy Băng Băng như một "mười vạn câu hỏi vì sao".

Hóa ra không phải sai.

Những kiến thức anh có, đối với người dân Việt Nam này, hoàn toàn là một vùng mù!

Càng không biết.

Ngay cả Tề giáo sư nổi tiếng, giáo sư hướng dẫn nghiên cứu sinh tiến sĩ lịch sử.

Đối với Tiên Tần.

Những chuyện sau Tần Hán.

Cũng không nhất định hiểu rõ hơn Trương Diệp!

Lại nói đến một vấn đề khác.

Đây không phải là đạo mộ khảo cổ.

Hoặc khảo cổ là một cách khác của đạo mộ.

Nhưng đạo mộ và khảo cổ, ở một khía cạnh nào đó không thể tách rời.

Vì đa số các hoạt động khảo cổ, đều là do cổ mộ bị trộm, xuất phát từ mục đích cứu vãn mới được triển khai.

Nếu cổ mộ không bị trộm, thì quốc gia cũng ít khi chủ động đi tìm và khai quật những nền văn minh bị chôn vùi dưới lòng đất đó.

Quay lại vấn đề Chu Mục Vương.

Rõ ràng có thể thấy.

Chương 14

Đối với sự hiểu biết về Mục Thiên tử, thế giới này cũng thiếu thốn.

Nếu không cũng sẽ không có chuyện Tề giáo sư "Bác vật viện trưởng" nói: Việt Nam không có bằng chứng trực tiếp chứng minh, triều Chu tồn tại.

Giống như ở kiếp trước, nước ngoài cũng không thừa nhận sự tồn tại của nhà Hạ.

Sau khi biết những tình huống này.

Trương Diệp xoa xoa cằm.

Xem ra những cổ mộ đó, muốn đăng nhập cũng khó.

Không chỉ vì phần thưởng hệ thống.

Mà còn vì bổ sung cho Việt Nam những lịch sử đã mất.

Nghĩ vậy, Trương Diệp nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu nhỏ của Băng Băng: "Đi thôi, nhìn nhiều nữa, người trong bích họa cũng không nhảy ra được đâu, đi, tôi dẫn em đi xem người sống." Cái gì?!

Người sống?!

Đừng nói Băng Băng không hiểu.

Cư dân mạng càng không hiểu.

"Thật đáng tiếc." Trước livestream, Tề giáo sư "Bác vật viện trưởng" thở dài một tiếng.

Ông biết đây chỉ là một chương trình.

Nên những bích họa, chạm khắc này, đương nhiên cũng là nhân

tạo.

Dù không thực tế.

Nhưng đối với một học giả miệt mài, muốn lấp đầy khoảng trống lịch sử Hạ Thương Chu.

Dù biết là giả.

Cũng khó kìm nén sự xao động trong lòng.

"Đợi chương trình kết thúc, gọi mấy ông già kia cùng đi xem đi, coi như trước khi nhắm mắt, hoàn thành một giấc mơ." Vị giáo sư già tháo kính ra, giống như tất cả những người làm công tác khảo cổ thầm lặng khác, ông như chìm vào sự bao vây cô độc.

Chỉ có màn hình livestream đang nhấp nháy trên điện thoại, trong đêm khuya vắng lặng, bầu bạn cùng ông.

"Tế đàn ư?!" Màn hình livestream lại quay về mộ đạo sâu thẳm.

Phi Hồng Ca dẫn đường phía trước, cả nhóm cuối cùng cũng đi hết lối, một mộ thất rộng rãi!

Sau đó, điều đầu tiên đập vào mắt, là một tế đàn, trên đó lại có cửu đỉnh.

Cửu đỉnh trong lịch sử văn minh Việt Nam có vai trò cực kỳ quan trọng.

Tượng trưng cho việc định đỉnh Cửu Châu.

Từ xưa, ai có thể dùng Cửu đỉnh?

"Cửu đỉnh, thật sự ứng với quy cách mộ thất thiên tử rồi!" "Cũng chưa chắc, dù sao cũng chết rồi, làm mấy cái đỉnh đặt trong mộ thất thì sao!" "Thật sự không được, là tiếm vượt!" "Trước có Thiên tử giá Bát Ngự đạo, sau có Cửu đỉnh, xem ra bí ẩn được hé mở, ekip chương trình muốn Băng Băng tìm kiếm, nền văn minh triều Chu đã

mất!" "Từ chương trình giải trí, chủ đề kinh dị, bây giờ lại chuyển sang khám phá nhân văn, ekip chương trình thật sự quá có tâm!" "Chất lượng livestream bí cảnh này, nhóm Băng Băng dám nhận thứ hai, không ai dám nhận thứ nhất, hai từ: Tuyệt vời!" "Ối trời, cái đèn này sáng lên rồi?!!!" "Mẹ nó, bà đây đang cảm khái một chương trình nhân văn chất lượng cao, lại cho bà đây mấy thứ âm gian này, huhuhu!" Khi cư dân mạng đang bàn tán sôi nổi, Phi Hồng Ca cũng bước vào mộ thất.

Hô hô hô!

Ngay lập tức, toàn bộ mộ thất đột nhiên sáng bừng, những ngọn đèn trường minh trong góc đều được thắp sáng!

Phi Hồng Ca chỉ dừng lại một chút, không hề do dự, trực tiếp đi về phía tế đàn.

Nhiệm vụ mà ekip chương trình giao, là tìm kiếm nền văn minh đã mất.

Trước mắt Cửu đỉnh ở đó, Phi Hồng Ca đương nhiên cho rằng đạo cụ nhiệm vụ được đặt trong đó.

Nên anh ta hơi nóng vội, ba bước hai bước lên tế đàn, muốn xem trong Cửu đỉnh có gì.

Cũng không thể không nói Phi Hồng Ca thân thủ nhanh nhẹn.

Khi anh ta đang sốt ruột đưa tay vào đỉnh tế đầu tiên.

Rầm!

Đột nhiên một tiếng chấn động, trực tiếp khiến Phi Hồng Ca giật mình lùi lại một bước.

Cũng vì phản ứng bản năng, Phi Hồng Ca cũng lấy ra thứ mà anh ta sờ được trong đỉnh tế.

Trương Diệp nhíu mày: "Để lại chỗ cũ." Nhưng đã quá muộn.

Giống như đã kích hoạt cơ quan.

Tiếng "rầm rầm rầm" đột nhiên trở nên càng lúc càng dồn dập, càng lúc càng lớn, làm người ta hoảng loạn, luôn cảm thấy có chuyện kinh khủng sắp xảy ra!

Ống kính livestream vội vàng, cuối cùng lia quanh tế đàn.

Cư dân mạng mới nhìn rõ.

Đối diện tế đàn Cửu đỉnh.

Một cỗ quan tài đá khổng lồ đang không ngừng rung chuyển, như thể một con thú cổ xưa sắp thoát ra khỏi lồng!

Trong khoảnh khắc!

Toàn bộ khán giả mạng đứng dậy!

Trái tim cũng nghẹn lại ở cổ họng!Không trách cư dân mạng chửi bới ầm ĩ.

Từ khi đến bí cảnh, bắt đầu thám hiểm.

Livestream của nhóm này thỉnh thoảng lại đưa ra những thứ âm gian.

Mỗi lần đều là lúc cư dân mạng vừa thả lỏng tinh thần, không kịp đề phòng!

Giống như lúc trước ống kính livestream đột nhiên phóng to cái "a phiêu" (hồn ma) đó.

Bây giờ tự nhiên lại làm một cái quan tài nhảy nhót ở đó.

Người gan lớn đến mấy cũng không chịu nổi kiểu tra tấn này chứ!

Nên nhanh chóng, trong livestream đều là tiếng chửi rủa của cư dân mạng.

Nhưng lại có một vấn đề khác: nhân khí quá ẩn và lớn.

Dù mọi người đều đang spam bình luận chửi rủa cả nhà đạo diễn.

Nhưng không những không có một cư dân mạng nào tức giận rời đi.

Ngược lại số người online càng ngày càng cao.

Khiến các streamer PK và bán hàng trong đêm: "Gia đình ơi, mọi người đi đâu hết rồi???", "Tấn Mãnh Long vừa nãy nói, xem quan tài?

Là người chết sao?!" "Đáng ghét, cái An Lạc Bí Cảnh đó phát sóng muộn như vậy, phát sóng cả ngày rồi, có thể đừng chặn lưu lượng nữa được không!" "Huhu, Song Thập Nhất sắp đến rồi, ngày nào cũng đụng phải mấy cái thứ này, không bán hàng được, có tức chết không!" Các streamer lớn mới phát hiện, mình bị ảnh hưởng nghiêm trọng đến mức nào.

Không còn cách nào, ít người cũng phải phát sóng thôi.

Chỉ là vừa phát sóng, vừa xem livestream bên Trương Diệp.

Rồi không biết từ lúc nào, lại biến thành dẫn lưu cho bên Trương Diệp.

Chương 15

Vì.

Thật sự quá chấn động rồi!

“Trương Diệp!” Băng Băng cũng bị biến cố đột ngột trước mắt dọa sợ, suýt nữa thì ngã ngồi xuống!

Bối Gia kiến thức rộng rãi cũng sợ hãi run rẩy, cả tim như bị thứ gì đó túm mạnh một cái, khiến anh ta cảm thấy khó thở!

Dù ai đi chăng nữa, giữa đêm khuya trong một mộ thất âm u như vậy, nhìn thấy quan tài đã hoảng loạn rồi, kết quả quan tài lại còn nhảy nhót, có muốn sống nữa không!

Phi Hồng Ca ngây người.

Thậm chí quên mất nhắc nhở đây là một chương trình.

Anh ta bây giờ đã bị môi trường xung quanh ảnh hưởng, cả người chìm đắm trong cuộc thám hiểm này.

Anh ta biết đây là một chương trình.

Nhưng ai có thể đảm bảo, sẽ không có tai nạn xảy ra?!

Dù sao đây là một cổ mộ thật sự.

Tuy ekip chương trình đã tiến hành cải tạo.

Nhưng ai biết có thứ gì bị bỏ sót không?!

Ví dụ như.

Những thứ không nhìn thấy!

Phi Hồng Ca bản năng chạy lùi lại.

“Để đồ lại chỗ cũ.” Giọng Trương Diệp lại vang lên.

Phi Hồng Ca lúc này mới chú ý trên tay mình không biết từ lúc nào đã nắm một món minh khí đầy bụi bẩn!

Vì sao lại như vậy?!

Phi Hồng Ca nhớ đến lời chỉ điểm của một "thổ phu tử" bất tiện tiết lộ danh tính.

Anh ta phản ứng chết tiệt, đã phạm vào điều cấm kỵ!

Mẹ kiếp.

Trưởng ban hiện trường của ekip chương trình cũng quá đáng rồi.

Sẽ không phải thật sự để lại đồ vật nguyên bản trong mộ thất.

Rồi lại xui xẻo đến thế, tiện tay lại chạm phải!

Rõ ràng.

Quan tài vừa nhìn đã biết không phải được khiêng từ bên ngoài vào.

Lớn như vậy.

Nặng như vậy.

Phải cần bao nhiêu nhân lực mới có thể làm được.

Nên chắc chắn là đồ vật nguyên bản!

Chết tiệt.

Không phải mộ thất đã bị trộm mộ đào rỗng rồi sao?

Vì sao quan tài lại nhảy?!

"Ha, ha ha." "Hôm nay vui, mọi người cứ thoải mái uống đi, không say không về." "Yên tâm, không xảy ra chuyện gì đâu." Hậu trường ekip chương trình.

Đạo diễn và một đám trưởng ban đã sớm say bí tỉ.

Chương trình livestream.

Từ góc độ thao tác mà nói, chỉ cần mạng không đứt, cô gái quay phim không bỏ chạy, thì không cần phải làm gì.

Nên trước đó vì số người online đột phá ba mươi vạn, được nhà đầu tư hứa hẹn thêm 5% hoa hồng, lúc này ai mà quản livestream ra sao.

"Trương Diệp, tôi phải làm sao..." Phi Hồng Ca không biết phải làm gì, nhưng vội vàng ném món minh khí vừa cầm được trở lại đỉnh tế.

"Không phải là thật đấy chứ?!" Anh ta quay đầu lại, nuốt nước bọt hỏi Trương Diệp.

Phi Hồng Ca quả thật vô cùng căng thẳng.

Vì anh ta có thể cảm nhận trực tiếp luồng oán khí từ trong quan tài đó.

Tuyệt đối không phải là đạo cụ của ban hiện trường, hay do bầu không khí gây ra.

"Đương nhiên không phải." Trương Diệp ánh mắt hờ hững nhìn về phía cỗ quan tài đó: "Không cần căng thẳng, chắc là cơ quan bị hỏng rồi." Nói xong, anh ta không nhanh không chậm đi tới.

Ba bước hai bước đến trước cỗ quan tài đang rung động không ngừng.

Dưới sự chú ý căng thẳng của toàn bộ khán giả mạng.

Trong khi không ít nữ streamer đều che mặt, chỉ dám nhìn qua khe ngón tay trong lo lắng bất an.

Bốp!

Trương Diệp đưa tay ra, vỗ vào cỗ quan tài đá.

Rầm rầm rầm!

Lại rung chuyển!

Bốp!

Trương Diệp lại giơ tay lên, vỗ vào nắp quan tài.

Không chỉ một lần.

Liên tục vỗ.

Quan tài đá: Rầm, rầm!

Trương Diệp: Bốp, bốp!

Quan tài đá: Rầm rầm rầm!

Trương Diệp: Bốp bốp bốp!

Hai bên như đang đấu tay đôi vậy.

Trương Diệp vỗ bao nhiêu cái, quan tài đá rung bấy nhiêu lần, và biên độ động tác càng lúc càng lớn.

Cho đến khi Trương Diệp nhíu mày, giơ lòng bàn tay lên dùng sức vỗ một cái.

Rầm!

Lần này cỗ quan tài đá rung chuyển toàn thân, như thể bụi bặm trầm tích ngàn năm đều được rũ bỏ ra, toàn bộ xung quanh bụi bay mù mịt, khiến tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Chương 16

Nhưng cuối cùng thì.

Cũng yên tĩnh rồi.

Băng Băng: "???" Phi Hồng Ca: "???" Bối Gia: "???" Cô gái quay phim: "???" Khán giả livestream: "???" Cái gì?!

Mẹ kiếp đang vỗ TV cũ sao!!!

Không trách cư dân mạng não động lớn.

Bởi vì cảnh tượng thật sự giống như màn hình TV thập niên tám, chín mươi bị nhiễu sóng, chỉ quay được hình ảnh méo mó.

Hiện tại Trương Diệp cũng vậy, vỗ vào quan tài đá, chỉ vỗ chứ không đẩy đi.

"Nhìn này." Trương Diệp nhẹ nhàng vỗ vào quan tài đá, mặt không biểu cảm nói: "Cơ quan hỏng rồi." Phi Hồng Ca thở phào nhẹ nhõm.

Trông có vẻ như vậy.

Nếu không cũng không thể giải thích được, rốt cuộc là sức mạnh kiểu gì mà có thể khiến chiếc quan tài đá nặng nề như vậy chấn động.

"Đội ngũ hậu cần của chương trình cũng là nhân tài, đáng đời chết cả nhà!" "Không sai, vừa nãy thật sự làm tôi sợ tè ra quần, cứ tưởng trong quan tài thật sự có thứ gì đó!" "Hahahahaha, cũng quá yếu rồi, từ đầu đến cuối tôi có tin đâu chứ!" "Rõ ràng là chương trình mà, cứ ngỡ là thật!" "Nhưng cũng không thể phủ nhận, đội ngũ chương trình rất có tâm, hiệu quả tuyệt vời, ngay cả tuyển thủ cũng bị dọa!" "A, vừa nãy mặt nhỏ của Băng Băng vợ tôi không biết trắng bệch đến cỡ nào, có Phi Hồng Ca ấy, sợ đến mức ném cái thứ đó trở lại, đều là phản ứng bản năng, không lừa được ai đâu." "Có, có, không, không có

khả năng là thật sao?

Tôi có một người thân làm trong đội ngũ chương trình, ngôi mộ cổ mà Băng Băng vào không phải là ngôi mộ do chương trình sắp xếp." "Xùy!

Cái người thân làm trong đội ngũ chương trình kia là bên vận hành chương trình đúng không, vận hành, dẫn dắt tiết tấu đây mà!" "Không sai, nếu là thật, tôi ăn cả cái quan tài này!" "Hahahahaha, đúng đó đúng đó, có bản lĩnh thì khiến nắp quan tài tự nhảy đi, tôi sẽ tin là thật." Ban ngày không nói chuyện người sống.

Ban đêm không bàn chuyện quỷ ma.

Cũng không biết có phải là không thật mà trùng hợp đến vậy không.

Lời bình luận của cư dân mạng vừa được gửi đi.

Trương Diệp cũng vừa hay muốn quay về. *Ầm!* Đúng lúc đó, một tiếng động lớn vang lên đột ngột.

Nắp quan tài vốn dĩ không hề động đậy bỗng nhiên bay lên, đột ngột đến mức muốn lấy mạng người!

Trong khoảnh khắc, một luồng khí đen như sôi trào, bốc ra từ trong quan tài, khiến cả chiếc quan tài đá trông đầy sát khí, kinh khủng dị thường!

Kèm theo nắp quan tài bị lật tung, khí đen tràn ra, lúc này từ trong quan tài đá, cũng phát ra một trận rên rỉ ken két như mài răng!

Khiến cư dân mạng cách ống kính nghe thấy cũng cảm thấy dựng tóc gáy, da đầu tê dại ngay lập tức! *Tháp!* Một bàn tay khô gầy, trông như chân gà, từ trong quan tài đá vươn ra!

Đặt lên mép quan tài, trông như sắp sửa 'phù quan' (ngồi dậy từ

quan tài)!

Băng Băng: "!!!" Phi Hồng Ca: "!!!" Bối Gia: "!!!" Chị quay phim: "!!!" Toàn bộ khán giả trên mạng: "!!!" Lúc này Trương Diệp đã nhận ra dị biến phía sau mình, khi quay đầu lại, Hắc kim cổ đao đã nằm gọn trong tay. *Gầm!* Có lẽ cảm nhận được sát khí từ thanh Trấn quốc đồ thành cổ đao, sinh vật bên trong quan tài đá phát ra một tiếng gầm giận dữ!

Nhìn Trương Diệp, hắn đang khiêu khích!

"Vãi chưởng, nếu là hiệu ứng đặc biệt thì cũng quá đỉnh rồi!" "Đội ngũ hậu kỳ vô đối rồi!" "Hậu kỳ!

Tôi còn nghi ngờ là thật, mặc kệ, Băng Băng chạy mau!" "Không sai, diễn cũng đáng sợ quá!" "Tôi hiểu rồi, phòng livestream chỉ có thể xem vào buổi trưa, vì sớm muộn gì cũng chết người mất!" Trong bầu không khí căng thẳng, ống kính phòng livestream lại ổn định đến lạ.

Điều này cũng khiến không ít cư dân mạng thông minh cho rằng: Đây là chương trình!

Bởi vì nếu là thật, ai có thể giữ máy quay ổn định đến thế chứ.

Nhưng họ lại không biết.

Trong mộ cổ, chị quay phim có vẻ mặt: O.O Cả người đờ đẫn như khúc gỗ, trông như hồn lìa khỏi xác, đứng ngây ra đó không biết làm gì.

"Gác gác gác..." Vật thể thần bí trong quan tài trong làn khói đen sát khí mịt mờ đã ngồi dậy, lộ ra hình dáng.

Nhưng Trương Diệp không nói hai lời, sau khi rút Hắc kim cổ đao ra không hề do dự, trực tiếp chém xuống bàn tay đang bám vào mép quan tài!

“!!!” *Keng!* Hắc kim cổ đao không chém trúng bàn tay máu đó, bởi vì nó đã co rút lại cực nhanh, vì vậy cổ đao chỉ ma sát vào mép quan tài tóe ra tia lửa điện, nhìn mà thót tim!

Không.

Cư dân mạng lại bật cười trong không khí căng thẳng.

“Này, là một con biết trốn đấy à?!” “Hahahahaha, không nói nhảm sao, không trốn thì móng vuốt bị chém đứt rồi!” “Sự thật chứng minh, nhân viên cũng không dễ dàng gì, nếu chỉ kém một chút, thanh đao của tố nhân tiểu ca ca không sắc bén, nếu bị chém xuống, ước tính cũng phải gãy xương nhỉ!” “Tố nhân tiểu ca ca thật sự là người tàn nhẫn ít nói mà!” “Nhìn thì có vẻ nhẹ nhàng, nhưng tôi nổi hết cả da gà rồi, vừa nãy cái thứ đó thật sự không phải quái vật sao?!” “Mẹ kiếp, chân gà đáng ghê quá, cả đời này không ăn chân gà nữa!” *Gầm!* Rõ ràng.

Vì Trương Diệp ra tay trước, thứ trong quan tài đá càng thêm tức giận!

Càng phẫn nộ hơn, rút tay lại!

Điều đó đơn giản là một sự sỉ nhục lớn!

Đột nhiên, một cái đầu khủng khiếp từ trong khói đen sát khí cuồn cuộn không báo trước mà lao ra, vừa hay lại bị ống kính điều khiển tự động bắt kịp và phóng đại!

“*()*.*.@” “hdasidjhaskdhasdsad” Cảnh tượng bị “a phiêu” dọa trong hang núi ban ngày lại tái diễn.

Không ít cư dân mạng bị kinh hãi đến mức điện thoại suýt văng ra.

Đặc biệt là những người trốn trong chăn, lại sợ ảnh hưởng đến bạn cùng phòng đại học.

Đeo tai nghe, cả người chui vào trong chăn, có thể nói là trải

nghiệm nhập vai.

Kết quả.

Không xong.

“Lão nhị, đi đâu đó?” “À, nóng quá, tôi đi tắm.” “Nóng?

Mẹ nó bây giờ là ngày mặc quần thu mà nóng à?” “Lão tam, lại đi đâu?” “Không ngủ được, ‘lỗ’.” “Khoan đã, mùi nước tiểu ở đâu ra vậy???” “Cẩn thận!” “Chạy mau!” “Trương!” Giọng của Băng Băng, Phi Hồng Ca và Bối Gia gần như đồng thời vang lên.

Ngay lúc này, ngay cả Băng Băng cũng quên mất mình đang tham gia chương trình, cảm nhận sâu sắc sự chân thật mà môi trường xung quanh và một loạt biến cố mang lại!

Vì vậy vội vàng hét lên, muốn Trương Diệp cẩn thận!

“Oan có đầu nợ có chủ, cái thằng ở dưới kia gây ra chuyện, tôi sẽ không khách khí!” Trương Diệp lạnh lùng hừ một tiếng, Hắc kim cổ đao lướt trong lòng bàn tay, lần nữa dùng Kỳ lân huyết phụ ma.

Thời gian trôi nhanh như chớp, nhìn thấy Huyết bạt trong quan tài sắp cắn tới.

Trương Diệp lùi người, nhưng lại vung đao chém một nhát! *Gầm!* Không lệch chút nào, chính giữa mi tâm Huyết bạt!

Bất kể là bản thân Hắc kim cổ đao, hay Kỳ lân huyết, đều có tác dụng khắc chế đối với loại tà vật này!

Bây giờ hai thứ kết hợp lại, càng trở thành thần khí diệt yêu trừ ma!

Huyết bạt bị thương gầm rống, tiếng vang vọng khắp mộ thất trống rỗng.

Dưới tác dụng của tiếng vọng, bầu không khí kinh khủng càng bị

đẩy lên đến đỉnh điểm!

Mặc dù một kích đã thành công.

Và một lần nữa đánh bật đầu Huyết bạt trở lại trong làn khói đen cuồn cuộn.

Nhưng Trương Diệp không hề lơi lỏng cảnh giác.

Ban đầu tưởng rằng, một đao chém xuống không giết chết Huyết bạt thì cũng khiến nó không thể rên rỉ nữa.

Chương 17

Nhưng ai ngờ chỉ vừa mới đánh lui nó.

Tên đó ẩn mình vào trong quan tài sau, đang hấp thụ địa khí từng ngụm lớn, muốn tiếp tục tái chiến!

"Không thể giữ lại!" Một lần, Trương Diệp biết đối phương không phải cái loại 'a phiêu' vô lý trong hang núi.

Đây là một con Huyết bạt oán khí thâm trọng, đã sớm thành quái vật.

Vì vậy nhất định phải thừa thắng xông lên, truy cùng diệt tận.

Thừa lúc ốm yếu, đoạt mạng!

"Thiên tử giá bát, nhất nhật thiên lý hội Vương Mẫu?

Nếu muốn gặp Cơ Mãn, không." Trương Diệp tay trái lấy ra một chiếc gương đồng cổ kính không hoa văn.

"Quân đạo băng tháp, dung không hạ dư nghiệt, kim nhật dĩ thử kính, phế thiên tử chi nghi!" Có một số chi tiết có lẽ người khác không biết.

Mục Thiên Tử biến thành Huyết bạt, trên thực tế rất khó bị giết chết.

Thông thường, chỉ có thể bị trấn áp.

Bởi vì cương thi vốn đã nhảy ra ngoài Tam giới, không nằm trong Ngũ hành.

Trên người Mục Thiên Tử lại còn lưu giữ Thiên tử chi nghi, Thiên tử chi uy.

Vì vậy càng khó giết chết.

Đó cũng là lý do vị chư hầu vương chiếm tổ chim khách chỉ có thể trấn áp hắn trong quan tài đá.

Nhưng hiện tại.

Long Quân Chiếu Cốt Kính trong tay Trương Diệp lại chính là khắc tinh của Huyết bạt Mục Thiên Tử!

Không chỉ bản thân chiếc gương có công năng trấn áp tà vật.

Chiếc gương trong thời cổ đại, bản thân nó là một loại khí vật chính lễ nghi.

Mục Thiên Tử đã thành Huyết bạt.

Chính là thần tăng quỷ ghét!

Loại quái vật như vậy, làm gì còn nửa điểm uy nghi của Thiên tử!

Vì vậy tác dụng của Long Quân Chiếu Cốt Kính, sẽ chiếu rọi tất cả những nét xấu xí, và cũng sẽ đánh trả về nguyên hình!

"A!!!" Một tiếng quỷ kêu!

Chính là ánh sáng vàng từ gương trong Long Quân Chiếu Cốt Kính chiếu thẳng vào Huyết bạt trong khói đen.

Nhìn thấy bộ dạng xấu xí của mình trong gương đều lộ rõ.

Một tia ý thức tiềm ẩn hàng ngàn năm trong Huyết bạt một lần nữa bị đánh thức.

Mục Thiên Tử, một lần nữa giáng lâm!

"Không!" Ký ức cũng như thủy triều ập đến, đôi mắt vốn đỏ ngầu và đục ngầu của Huyết bạt cũng trở nên trong sáng lại.

"Không cô, không cô!!!" Rõ ràng.

Mục Thiên Tử theo đuổi trường sinh, đã hiểu ra mình đã thất bại trong quá trình đó!

Không những thế, bây giờ, lại thành ra bộ dạng không người không quỷ!

Vậy thì dù có đạt được trường sinh, lại có ý nghĩa gì?!

Thiên tử giá bát, Tây tuần hội Vương Mẫu!

Trên Dao Trì, ngắm mỹ nhân làm thơ ca!

Yến tiệc linh đình, hệt như trong mộng!

Khu trừ Âm Sơn, một mình lên Côn Luân!

Tây chinh Khuyển Nhung, Nam hàng Bách tộc!

Chỉ hiển Mục Vương, hình đẹp vũ hội!

Là một vị Thiên tử có màu sắc thần thoại phong phú nhất trong các triều Chu!

Mục Thiên Tử Cơ Mãn, có thể nói là chúa tể cao nhất thế giới lúc bấy giờ, không ai sánh bằng!

Nhưng bây giờ.

Vị vua của thế giới đường đường, lại bị một tên gia nô gà gáy chó trộm ám sát, chiếm tổ chim khách, biến thành chó dữ!

Làm sao Mục Thiên Tử Cơ Mãn có thể chấp nhận điều này!

Làm sao có thể chấp nhận sự thật như vậy!

Trong khoảnh khắc.

Tâm thái của hắn đã sụp đổ.

"Tiện nô, tiện nô!

Ngăn cản cô trường sinh, hủy hoại đại nghiệp của cô, không được chết yên, không được chết yên!!!" "Cơ nghiệp Đại Chu, lại hủy trong tay cô, trong tay cô!" "Vương Mẫu, cô hối hận không nghe lời người a!!!" "Trường sinh?

Hahahahaha, trường sinh.” Giống như tòa lâu đài cát sắp tan rã.

Thiên tử chi nghi, Thiên tử chi thế trên người Mục Thiên Tử cũng theo đó biến mất!

Đúng như Trương Diệp đã nói.

Quân đạo đã sớm băng tháp.

Bây giờ sau khi Thiên tử chi nghi trên người Mục Thiên Tử không còn nữa, hắn lập tức khô héo, cả người cũng tan biến trong khói mây! *Ba.* Làn khói đen sát khí cuồn cuộn cũng biến mất không báo trước, như thể chưa từng xuất hiện.

Huyết bạt vốn cực kỳ kinh khủng, hung hãn vô cùng, cũng lập tức biến thành một cỗ xác khô ngàn năm, yên lặng nằm ở đó.

Tác dụng duy nhất hiện tại.

Có lẽ cũng là một loại chứng cứ.

Chứng minh.

Cũng như chứng minh nền văn minh rực rỡ xa xưa đó, đã từng thật sự tồn tại.

Trương Diệp không biết Long Quân Chiếu Cốt Kính lại lợi hại đến vậy.

Đánh Huyết bạt Mục Thiên Tử trở về nguyên hình.

Cũng khá thú vị.

Chu triều năm đó diệt vong bởi tay người Tần.

Hôm nay tàn dư cuối cùng của triều Chu, cũng bị Long Quân Chiếu Cốt Kính giết chết.

Chương 18

Xem ra vận mệnh đã sớm đưa ra lựa chọn.

"Kết thúc rồi?!" "Vãi chưởng, quá tuyệt vời, xem mãi, đã một giờ rồi!" "Mẹ nó, vội vàng quá, ban đầu tưởng là một chương trình giải trí, kết quả lại là mạo hiểm kinh dị, nhưng khi tôi đã tâm phục khẩu phục, nhận định đây là mạo hiểm kinh dị, lại cho tôi một vở kịch lịch sử!" "Quá đỉnh rồi, diễn viên trong quan tài tìm ở đâu vậy, đài từ công phu tuyệt vời!" "Hiệu ứng đặc biệt điểm tuyệt đối!" "Vạn người huyết thư, quỳ cầu đội ngũ chương trình mở chức năng tặng quà, nếu không tôi xem không yên tâm!" "Số người trực tuyến, năm mươi vạn???" "Quá thần rồi, không cần ngủ sao?!" "Ngủ cái gì mà ngủ, nắp quan tài còn không đè lại được, tôi còn mặt mũi nào mà tiếp tục ngủ, hải!" Xem một màn đặc sắc như vậy vào giữa đêm khuya.

Kể cả người trẻ tuổi cũng không ngủ được.

Ngay cả những người lớn tuổi như "Viện trưởng bảo tàng" Giáo sư Tề cũng quên nghỉ ngơi.

Rõ ràng.

Đoạn "biểu diễn" mang tính kịch nói vừa rồi, đã tiết lộ quá nhiều thông tin.

"Bên dưới có gì?" "Bên dưới có đồ?" "Bên dưới có chuyện gì vậy?" Lúc này.

Vai trò của Băng Băng trong đội đã thể hiện rõ.

Cô ấy cứ thế bám lấy Trương Diệp.

Bắt đầu truy hỏi đủ loại thông tin mà cư dân mạng cũng muốn biết.

Sau khi hoàn hồn một lúc.

Băng Băng lại nghĩ Trương Diệp là "NPC" do chương trình sắp xếp.

Vậy thì màn biểu diễn và đối thoại vừa rồi với "diễn viên" kia, đều có khả năng là một loại ám chỉ!

Muốn hoàn thành một nhiệm vụ thám hiểm bí cảnh.

E rằng phải giải mã một số câu đố!

Hừ hừ.

Băng Băng giơ cái đầu nhỏ thông minh của mình lên, chằm chằm nhìn Trương Diệp.

Không muốn bỏ qua bất kỳ chi tiết nào có thể khai thác!

"Xác khô không phải là thật chứ." Bên cạnh quan tài, Phi Hồng Ca và Bối Gia lại tỏ ra hứng thú với thi hài Mục Thiên Tử.

Đặc biệt là Bối Gia.

Đối với những thứ như vậy, hắn luôn có chút không thể cưỡng lại.

Còn về Phi Hồng Ca.

Có lẽ đang tìm xem, cơ quan của quan tài ở đâu?

Nếu không thì khó mà giải thích được tất cả những gì vừa nhìn thấy tận mắt.

"Trương Diệp, nói đi!" Băng Băng bên cạnh, vẫn không nhận được câu trả lời vừa ý.

Thậm chí.

Trương Diệp đối với những câu hỏi cô đưa ra, căn bản không thèm trả lời!

Thôi được.

Băng Băng cũng biết, để đảm bảo hiệu quả chương trình, Trương Diệp không thể tiết lộ thêm.

Cô chỉ biết, phải giải mã những câu đố mà Trương Diệp để lại trong lời nói!

Đương nhiên rồi.

Nếu cái đầu nhỏ của cô không hiểu.

Chẳng phải có mấy chục vạn cư dân mạng trực tuyến sẽ giúp cô sao!

"Một đống thông tin lớn quá, có đại thần nào tổng hợp và phân tích không?!" "Thông tin hiện tại có được, ngôi mộ cổ này liên quan đến triều Chu, điều đó là chắc chắn!" "Thứ hai, quái vật trong quan tài, cũng là xác khô hiện tại, chỉ Chu Mục Vương, thông tin liên quan đến Chu Mục Vương, e rằng phải hỏi ý kiến Giáo sư Tề!" Viện trưởng Bảo tàng: "Ai da, vừa pha một tách trà, đêm nay xem ra phải cùng các vị cư dân mạng chiến đấu rồi!" "Giáo sư Tề bảo trọng thân thể!" "Giáo sư Tề đừng thức khuya!" Viện trưởng Bảo tàng: "À à, không sao đâu, ở tuổi của tôi, thời gian có thể thật sự ngủ được càng ngày càng ít, huống hồ, tôi đối với chương trình livestream này cũng càng ngày càng cảm thấy hứng thú." Viện trưởng Bảo tàng: "Tôi muốn nói giúp chương trình một câu, nghi ngờ tôi là bên vận hành mời cũng không sao cả, tôi muốn đứng ra làm người đại diện, những phòng livestream khác tôi không biết, nhưng ở đây, thật sự quá có tâm rồi." Viện trưởng Bảo tàng: "Từ một mức độ nào đó mà nói, tôi muốn cảm ơn màn biểu diễn của các tuyển thủ này, đặc biệt là vị tố nhân tiểu ca ca kia, cho tôi cảm giác, như là tôi của thời trẻ, a a, ước mơ đã thành hiện thực, thật sự là thành hiện thực!" "Wow, ngay cả một người lý trí như Giáo sư Tề cũng nói như vậy, tôi có lý do gì để bôi đen nữa!"

“Không sai, anti-fan có thể đi được rồi, chuyên gia giám định, một phòng livestream chất lượng cao!” “Lão Tề nói đúng, thật ra tôi cũng có cảm giác như vậy, đi theo Băng Băng, có tố nhân tiểu ca ca cùng thám hiểm, giống như mình cũng đang ở trong cảnh vậy, thật sự quá sâu sắc!” “Chủ yếu là bối cảnh, diễn viên và không khí đều làm tốt, như lúc căng thẳng trước đó, tôi còn nghi ngờ là thật, căn bản quên mất là một chương trình!” “Quá tuyệt vời!

Giáo sư Tề, tôi muốn tìm hiểu thông tin mà tố nhân tiểu ca ca tiết lộ, ngài có tiện không?!” Viện trưởng Bảo tàng: “À à, không có gì bất tiện cả, mọi người giao lưu mà, thật ra điều tôi vui mừng là, vì chương trình như vậy, sẽ khiến nhiều người thích lịch sử, thích những nền văn minh đã mất.” Viện trưởng Bảo tàng: “Để tôi thấy hy vọng, dù thế hệ tôi không thể đoạn đại Hạ Thương Chu, không thể giao phó một câu trả lời cho lịch sử, nhưng có những người kế tục, tôi tin một ngày nào đó, lịch sử Việt Nam của chúng ta nhất định sẽ được bổ sung đầy đủ, dẫn dắt chúng ta phục hưng!” Viện trưởng Bảo tàng: “À à, xin lỗi, người già rồi, sẽ nói nhiều lời thừa, vậy bây giờ tôi phân tích một chút, chuyện gì đang xảy ra trong mộ cổ này nhé.” Viện trưởng Bảo tàng: “Ngôi mộ cổ mà chương trình tạo ra, là Chu Mục Vương không nghi ngờ gì nữa, Mục Thiên Tử có màu sắc thần thoại lớn nhất, là Tây tuần hội kiến Tây Vương Mẫu.” Viện trưởng Bảo tàng: “Mọi người chắc hẳn đều đã phát hiện, từ khi bước vào mộ thất đến giờ, có một cái tên vẫn luôn xuất hiện trong những ám chỉ của tố nhân tiểu ca ca, đó là Tây Vương Mẫu.” “Tây Vương Mẫu.” Kể chuyện đêm khuya.

Mặc dù số người trực tuyến trong phòng livestream hiện tại nhiều hơn ban ngày.

Nhưng một lúc sau.

Mọi người đều thích yên tĩnh lắng nghe và xem.

Không giống như ban ngày, thích tranh cãi và giao lưu hơn.

Thêm vào đó, lúc này lại có một đại sư quốc học như Giáo sư Tề đang giảng bài trực tuyến.

Kể những câu chuyện liên quan đến mộ thất một cách dễ hiểu.

Đương nhiên càng thu hút người nghe.

"Đi thôi." Trương Diệp nghỉ ngơi mười phút, cho biết muốn tiếp tục đi vào bên trong.

Chậm trễ sẽ sinh biến.

Tranh thủ hiện tại đội ngũ chương trình và cư dân mạng đều tưởng là đạo mộ giả.

Phải nhanh chóng 'thiêm' những nơi có thể 'thiêm' được trong ngôi mộ cổ này.

Nếu không, một khi cơ quan quản lý nảy sinh nghi ngờ, ra lệnh dừng chương trình.

Vậy thì việc 'thiêm' tiếp bên trong, e rằng không dễ dàng như vậy.

Nếu phải mạo hiểm đi tiền, vậy thì đã xác thực thân phận đạo mộ tặc rồi.

Lúc đó sẽ phải hưởng đãi ngộ ba bữa cơm nhà nước như đám thổ phu tử bị tóm gọn trước đó.

"A, đội Băng Băng lại liều mạng đến vậy sao, muốn tiếp tục ư?!" Nghe "Viện trưởng Bảo tàng" Giáo sư Tề kể chuyện.

Ban đầu cư dân mạng tưởng Băng Băng cũng sẽ offline, ngày mai lại tiếp tục thám hiểm mộ cổ.

Nhưng ai ngờ.

Giống như đạo mộ thật vậy.

Một hàng người căn bản không dừng lại.

Trực tiếp lại đi dọc theo mộ đạo đen kịt sâu thẳm.

“Không có so sánh không có thương tổn, đoàn mạo hiểm bí cảnh kia đã nghỉ rồi, cảm giác xem một ngày, còn không bằng xem mười phút ở đây!” “Thật sự quá chân thật!” “Ngay cả con la trong đội sản xuất cũng không dám nghỉ ngơi, huống chi là đạo mộ tặc!” Băng Băng ba người cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Có lẽ suốt chặng đường đầy rẫy hiểm nguy, khiến mọi người thần kinh đều hưng phấn.

Hơn nữa Trương Diệp trên đường đã đào quá nhiều hố.

Băng Băng đều tò mò, trong mộ cổ rốt cuộc còn có những bất ngờ nào không ai biết.

Ví dụ, Băng Băng ngay cả bây giờ, vẫn còn đang bận tâm đến chuyện ở dưới.

Đi một mạch dọc theo mộ đạo, tuy không có gì kinh hiểm, nhưng cũng tốn không ít thời gian.

“Chuyện gì vậy, mộ đạo dài quá!” Đi được ba mươi phút, Băng Băng cuối cùng cũng cảm thấy hơi mệt rồi.

Chủ yếu là không khí ở đây hơi loãng.

Con người sẽ càng cảm thấy mệt mỏi hơn.

Chương 19

“Trương, hay là nghỉ một chút?” Bối Gia cũng cảm thấy hơi không chịu nổi.

Phi Hồng Ca thì ổn, chủ yếu nghe ý kiến mọi người.

Nhưng Trương Diệp lại nói: “Vừa nãy đối phó với cái xác Huyết bạt đó, có thể đã làm động cơ quan ở bên trong, hiện tại hoặc là lập tức rời đi, hoặc là nhanh chóng tìm thấy chủ mộ thất thật sự, dừng lại giữa chừng, chỉ sẽ tự tạo nguy hiểm!” Chủ mộ thất thật sự?!

Ba người Băng Băng nhìn tôi, tôi nhìn anh, đều hơi mờ mịt không hiểu gì cả!

“Mọi người không nghĩ, mộ thất vừa rồi là chủ mộ thất chứ?

Lăng tẩm đường đường của Mục Thiên Tử, có thể quy mô như vậy sao, tôi vừa vào đã gặp, chỉ là vì xui xẻo.” Trương Diệp lúc này lại không ngại tiết lộ thêm thông tin.

Dù sao cũng đã khuya rồi.

Các streamer khác đêm khuya đều phát phúc lợi mà.

Hắn cũng phải có chút biểu hiện.

Thu hút đội ngũ tiếp tục đi xuống.

Băng Băng: “Vậy mộ thất vừa nãy là gì?!” Trương Diệp: “Ở đó không phải có một cái đỉnh nhỏ sao, đó là gian bồi táng thất, nếu tôi không lầm, vật thể ban đầu nằm trong quan tài đá, lẽ ra phải là một vị đại tướng bị Mục Thiên Tử chém giết trong thời kỳ chinh phạt Khuyển Nhung, hoặc là Khuyển Nhung Vương!” …?!

Ba người chấn kinh.

Phòng livestream.

Viện trưởng Bảo tàng: "Chuyện bình thường, đặt thi thể địch nhân bị bắt ở đó, người xưa sau khi chết, muốn hiển thị quyền hành và thành tựu sinh thời của bản thân." Viện trưởng Bảo tàng: "Vì thi thể Mục Thiên Tử cũng bị đặt ở đó, cùng một đạo lý!" Lợi ích của việc Giáo sư Tề trực tuyến là như vậy.

Có thể giải đáp những thứ mà Trương Diệp lười giải đáp, khiến cư dân mạng không cần phải bối rối.

Vì vậy không biết từ lúc nào, "Viện trưởng Bảo tàng" Giáo sư Tề đã trở thành thành viên thứ năm của đoàn mạo hiểm!

"Không ngờ trong một ngôi mộ cổ lại có nhiều câu chuyện đến vậy, thật sự không biết là loại gia hỏa nào, có thể ám sát một chúa tể như Mục Thiên Tử!" "A, lại tìm thấy một lăng mộ thiên tử!" "Hắc hắc, đội ngũ chương trình tôi theo dõi đã thành câu chuyện thám hiểm rồi!" "Nhưng, tôi càng ngày càng cảm thấy, mọi thứ bên trong quá chân thật?

Không phải đoàn mạo hiểm kia không có kịch bản như vậy sao?" "Đúng vậy, đội ngũ chương trình không thể thiên vị như vậy, đoàn mạo hiểm kia đều đã offline rồi!" "Tôi hiện tại cực độ nghi ngờ, Băng Băng đi nhầm mộ thất, ở đây, thật sự là lăng tẩm Mục Thiên Tử, là bí cảnh thật sự của Việt Nam!" *Ừm?!* Đột nhiên, "Viện trưởng Bảo tàng" Giáo sư Tề đang ở trước phòng livestream sững người lại.

Vốn dĩ luôn có thành kiến, đương nhiên sẽ không nghĩ đến những nơi khác.

Ngay cả trong quá trình, thỉnh thoảng cũng sẽ nảy sinh nghi ngờ.

Nhưng kinh nghiệm nhiều năm tìm kiếm di tích Hạ Thương Chu không có kết quả.

Khiến ông sớm không còn hy vọng gì về điều này nữa.

Nhưng bây giờ, càng nghe cư dân mạng phân tích và tranh luận.

"Viện trưởng Bảo tàng" Giáo sư Tề tĩnh tâm lại, rồi hồi tưởng kỹ lưỡng lại kinh nghiệm của ông và Trương Diệp trong ngôi mộ cổ này.

Đột nhiên toàn thân run lên, trán toát mồ hôi lạnh!

Chẳng lẽ, chẳng lẽ mọi thứ đều là thật?!

Chẳng lẽ cái mộ thất này thật sự là lăng tẩm của Chu Thiên Tử?!

"Viện trưởng Bảo tàng" Giáo sư Tề vội vàng thoát khỏi phòng livestream, liên hệ với đội ngũ chương trình thông qua các mối quan hệ.

Muốn tự mình xác nhận, ngôi mộ cổ hiện tại, rốt cuộc có phải do chương trình sắp xếp không!

Nhưng.

Bên phía người phụ trách liên quan của đội ngũ chương trình, không một ai bắt máy?

Lạ thật!

Nhưng đồng thời cũng làm tăng thêm nghi ngờ của "Viện trưởng Bảo tàng" Giáo sư Tề!

Đúng như cư dân mạng nói.

Trong một chương trình, tất cả các đội mạo hiểm khác nhau, mọi người đều ở trong một mối quan hệ cạnh tranh.

Vậy thì.

Vì mục đích gì, mà lại ưu ái đặc biệt cho đội Băng Băng?

Thiết kế ra một kịch bản đồ sộ và tự nhiên đến vậy?!

Rõ ràng.

Không nên như vậy!

Giáo sư Tề càng ngày càng kinh hãi, đồng thời, cũng càng ngày càng hưng phấn!

Mặc dù không liên lạc được với đội ngũ chương trình.

Nhưng cũng chứng minh được một điều.

Theo sắp xếp của đội ngũ chương trình, lúc này, các đoàn mạo hiểm đều đã offline, lẽ ra đã kết thúc một ngày livestream rồi.

Cho nên mới không cần có người nào đi làm, hoặc trực.

Nhưng ai ngờ.

Phòng livestream của đội Băng Băng vẫn đang tiếp tục!

Có chút đáng để suy ngẫm!

"Không được!" "Viện trưởng Bảo tàng" Giáo sư Tề lại gọi thêm mấy cuộc điện thoại.

Nhưng lần này không tiếp tục liên hệ với người phụ trách đội ngũ chương trình.

Ông muốn gọi một nhóm lão già khác trực tuyến.

Muốn dùng con mắt chuyên nghiệp của mọi người, để phán đoán ngôi mộ cổ này rốt cuộc là thật hay giả.

Rốt cuộc Trương Diệp và nhóm của mình đang diễn theo kịch bản.

Hay là vô tình mà lại đang thật sự đạo mộ!

"Lão Tề, không sao chứ, đã gần hai giờ rồi, gọi tôi xem livestream?

Đừng đùa, chúng ta đều đã lớn tuổi rồi, mấy cô gái trẻ kia thèm gì ở chúng ta chứ, thèm…" "Lão Tề, học sinh hiểu tâm trạng 'khô mộc phùng xuân' của thầy, nhưng điểm này, thầy xem, học sinh cũng có

gia đình.” “Ông Tề, có bệnh gì không, ở bảo tàng ngây ra đó mà, lại gọi tôi lão Triệu lên xem livestream?!

Xem gái xinh hay xem gì chứ.” “Tề Học Vũ, không ngờ, Lâm lão Lâm lão lại có một trái tim sôi nổi như vậy, được rồi, cái phòng livestream đó, tôi đi giúp ông tặng quà, tặng xong tôi ngủ.” “Thầy ơi, nếu bị bắt cóc thì ho khụ hai tiếng nhé.” Giáo sư Tề: “…” Vô trách nhiệm.

Lúc này gọi bạn bè, nếu là để uống rượu thì tốt, chứ bảo đi xem livestream.

Ai.

Giáo sư Tề gãi đầu.

Sao, trong giới học thuật của mình, hình tượng lại không nghiêm túc đến thế này sao?

Không phải vậy chứ!

Dù sao đi nữa.

Giáo sư Tề cuối cùng cũng nói rõ mọi chuyện.

“?!

Chương 20

Lão Tề, thật sự không sao chứ, cái chương trình đó!

Đừng đùa, thật đấy, chúng ta đều đã lớn tuổi rồi, mấy cái động đó sao mà dám động chứ." "Lão Tề, học sinh hiểu tâm trạng của thầy muốn 'đoạn đại Hạ Thương Chu' cho đất nước chúng ta suốt những năm qua, nhưng điểm này, thầy xem, quốc sự cố nhiên quan trọng, nhưng gia sự cũng không thể bỏ bê, học sinh phải 'truyền tông tiếp đại'." "Ông Tề, tôi thấy ông thật sự ở trong bảo tàng mà đâm ra có bệnh rồi, ngày nào cũng nói về Thương Chu, à, đúng rồi, tuần trước không phải ông tìm lão Triệu nhà tôi vay ba nghìn sao.

Alo, alo?!

Ai, tên này cúp điện thoại rồi." "Tề Học Vũ, ông phải chịu trách nhiệm cho lời nói của mình!

Lăng tẩm Chu Thiên Tử?

Ở Lỗ Nam?

Thật giả tôi không biết, có bệnh à, chôn ở đó làm gì." "Thầy ơi, em báo cảnh sát giúp thầy nhé." Giáo sư Tề: "…" Thế đạo ngày càng tệ.

Sự tin tưởng cơ bản nhất giữa người với người, đều đã đi đâu hết rồi?

Ban đầu ông cứ nghĩ giới học thuật sẽ không xuất hiện tình huống như vậy.

Nhưng ai ngờ, những thói xấu trên xã hội, đều đã lây nhiễm vào rồi!

Ai.

Giáo sư Tề lắc đầu.

Lời của mình lại không có sức thuyết phục đến vậy sao?

Chẳng phải năm đó vì tìm kiếm mộ cổ Hạ Thương Chu, hễ có chút động tĩnh là ông lại gọi mọi người xuất phát, kết quả đều là công cốc sao.

Nhưng cũng đừng đối xử với tôi Tề mỗ như vậy chứ!

Phải tin rằng, kỳ tích rồi sẽ xuất hiện vào lần tới chứ!

Ví dụ như hôm nay.

Có lẽ là khoảnh khắc chứng kiến kỳ tích!

Vào thời khắc như vậy, tôi Tề mỗ, không thể để mọi người lầm, không thể để mọi người lầm!

"Alo!

Tôi Tề Học Vũ, tôi cảm thấy sắp không chịu nổi rồi." Mười lăm phút sau.

Hơn mười chiếc ô tô lần lượt chạy vào khu ký túc xá của Bảo tàng Kinh Thành.

Những người xuống xe, trẻ nhất cũng đã hơn năm mươi tuổi.

Người già nhất, còn phải nhờ y tá trẻ dìu mới có thể đi được.

Giống như những đứa trẻ hồ lô cứu ông nội vậy.

Từng người từng người một được đưa đến nhà của Tề mỗ.

Thật là.

Khách khứa đầy nhà.

Trong phòng khách nhỏ bé, quy tụ những học giả lịch sử hàng đầu, chuyên gia khảo cổ trong nước!

Rồi sau đó.

Viện trưởng Bảo tàng Giáo sư Tề từ trong phòng ngủ vốn đóng kín cửa tinh thần phấn chấn bước ra: "Huynh đệ, buổi tối tốt lành ha ha ha!" "…" "…" "Tề Học Vũ, mẹ kiếp!" "Khoan đã, nhìn mau, kia!" "Vãi chưởng, cuối cùng cũng đi ra rồi!" "Suýt nữa thì ngủ quên!" Đi theo hình ảnh ống kính livestream gần một tiếng đồng hồ.

Cuối cùng, có những fan tinh mắt đã sớm phát hiện môi trường phía trước không còn giống nữa!

Quả nhiên.

Một mộ thất hình tròn vô cùng rộng lớn xuất hiện trước mặt cư dân mạng!

Có một chi tiết đã được phát hiện.

Trên hành lang nối liền với mộ thất lớn này, ban đầu có một cánh cửa ngọc.

Nhưng lúc này, từ hình ảnh livestream có thể thấy rõ, nó đã bị phá hủy do con người!

Tuy nhiên chi tiết này, không thu hút sự chú ý của cư dân mạng.

Bởi vì, trước mắt có một thứ còn chấn động hơn, đang hiện ra trước mặt!

Quan tài!

Không phải một cỗ, mà là chín cỗ!

Xếp theo vị trí Cửu cung bát quái, đặt ở chính giữa mộ thất.

Khiến người ta vừa nhìn đã có thể cảm nhận được sự áp bức mà bố cục thần bí muốn thể hiện!

Ai lại bố trí quan tài như vậy?!

Phải biết mộ thất là nơi an nghỉ của người đã khuất.

Nhưng kể từ khi bước vào ngôi mộ cổ này.

Những người tinh mắt đều phát hiện.

Bố trí bên trong, luôn tiết lộ một loại bất an phận!

Ví dụ như con đường ngự đạo Thiên tử giá bát lúc ban đầu.

Lúc đầu không ai phát hiện ra chi tiết này.

Nhưng trong số các chuyên gia mà "Viện trưởng Bảo tàng" Giáo sư Tề triệu tập lúc này, có người đã sớm đưa ra một nghi vấn.

Khắc họa Thiên tử giá bát xuất tuần đồ không có vấn đề.

Nhưng bình thường.

Hướng đi, cũng như hướng mặt của nhân vật, đều có quy tắc.

Thông thường, đều hướng về mộ thất.

Nhưng lúc này thông qua ảnh chụp màn hình trước đó đã phát hiện.

Thiên tử giá bát xuất tuần đồ, tất cả đều hướng ra ngoài mộ!

Giống như chủ mộ muốn bất cứ lúc nào cũng có thể khởi hành, lại lần nữa xuất phát tuần du!

Hiện tại cũng vậy.

Chín cỗ quan tài quái dị, sắp xếp theo thế Cửu cung bát quái tương ứng.

Rắc rối như vậy trong mộ.

Rõ ràng không phải vì sự an nghỉ.

Có mưu đồ khác!

Chủ nhân ngôi mộ đó, rốt cuộc mưu đồ gì?!

“Trường sinh.” “Viện trưởng Bảo tàng” Giáo sư Tề nhìn những học giả chí hữu đang trầm tư, từ trong cổ họng chậm rãi thốt ra hai chữ.

Chương 21

Đúng vậy.

Trường sinh.

Giả thuyết này, không hề bất ngờ.

Chu Mục Vương, Mục Thiên Tử!

Cửu cung bát quái trong văn minh Việt Nam, từ xưa đến nay đều có một vị trí cực kỳ thần bí, quan trọng.

Tương truyền bát quái do Nhân Hoàng Phục Hy sáng tạo.

Người xưa nghiên cứu vũ trụ vạn vật.

Nhưng thực ra, không chỉ vì nghiên cứu vũ trụ vạn vật.

Mà còn nhiều hơn là tìm kiếm thần minh trong lòng!

Thần minh có thể mang lại gì cho con người?

Trường sinh.

Vì có những người sẽ cho rằng khoa học đằng sau là thần học.

Đó là vì.

Càng hiểu thấu đáo thế giới này.

Càng không muốn rời khỏi thế giới này.

Không phải ngu xuẩn.

Duy độc cái chết, đối với bất kỳ ai cũng đều công bằng.

Phàm nhân đều có một cái chết.

Cho nên Mục Thiên Tử đã tìm đến Tây Vương Mẫu.

Vị thần thoại từ xưa truyền rằng, là người có tất cả tiên đan

trường sinh bất lão.

“Khoa học và thần học không thể tách rời.” “Viện trưởng Bảo tàng” Giáo sư Tề tháo kính, đã xem livestream cả đêm, quả thật hơi không chịu nổi.

Nhưng sự hưng phấn trong lòng lại đủ để bù đắp sự mệt mỏi này.

“Trương Diệp, những quan tài này.” Ngay cả cách màn hình, cư dân mạng cũng cảm thấy chấn động.

Trong mộ cổ, Băng Băng và nhóm của cô càng không cần phải nói.

Ban đầu đều đã đi đến mức buồn ngủ rồi.

Lúc này nhìn thấy nhiều cỗ quan tài như vậy được sắp xếp quỷ dị trong mộ thất, mỗi người đều tỉnh táo!

Bối Gia càng tò mò hơn.

Việt Nam trong các quốc gia trên thế giới luôn được mệnh danh là quốc độ thần bí nhất.

Lịch sử văn minh của chúng ta chưa chắc là dài nhất.

Nhưng.

Lại là quốc gia duy nhất, cuối cùng truyền thừa xuống, và cho đến nay vẫn đang phát triển.

Điều này đương nhiên sẽ khiến các quốc gia mới nổi khác cảm thấy sợ hãi.

Đối mặt với một quốc gia có hơn năm ngàn năm văn minh như vậy.

Bá quyền trăm năm bé nhỏ thì có đáng là gì?

Thậm chí trăm năm.

Đối với Việt Nam.

Không phải là một điều bất ngờ.

Mà là một điều tất yếu đã xuất hiện trong lịch sử, và cũng đã nhiều lần xuất hiện sự hưng suy luân chuyển.

Vì vậy người nước ngoài nhìn Việt Nam.

Giống như Băng Băng và nhóm của cô cùng cư dân mạng nhìn chín cỗ quan tài.

Vừa bị thần bí mê hoặc.

Lại vừa sợ hãi không biết bên trong, rốt cuộc chứa đựng gì!

"Có, có muốn mở ra không?!" Băng Băng liếm đôi môi khô nứt.

Phía trước chỉ có một cỗ quan tài đã đáng sợ như vậy rồi.

Bên trong xuất hiện chín cỗ, không biết sẽ có những thứ gì nhảy ra.

Lúc này nội tâm cô thật ra đang mâu thuẫn.

Vừa tin vào phán đoán của mình, cho rằng Trương Diệp là người tạo không khí do chương trình sắp xếp trong đội ngũ.

Nhưng lại nghĩ đến một khả năng mà cư dân mạng đã nói trước đó: chẳng phải đã đi nhầm chỗ rồi sao?

Chẳng phải đã thật sự đi vào một ngôi mộ cổ chưa biết!

"Trương, nói thật cho em biết đi." Băng Băng không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh Trương Diệp, trốn sau lưng hắn.

Lúc này kéo kéo ống tay áo của hắn, căng thẳng hỏi: "Chúng ta, chúng ta không phải thật sự đang đạo mộ đấy chứ?!" Câu hỏi này Phi Hồng Ca và Bối Gia cũng biết.

Dù sao từ khi thám hiểm bắt đầu, tất cả những gì đã trải qua đều không giống như có thể do con người sắp xếp.

Cư dân mạng trong phòng livestream có thể cho rằng, đội ngũ hậu kỳ mạnh mẽ đã tranh thủ mấy phút trễ sóng, tạo ra đủ loại hiệu ứng đặc biệt.

Nhưng sau khi tự mình trải nghiệm một loạt những thứ đó.

Bản thân diễn viên Phi Hồng Ca rõ ràng.

Muốn thật sự hoàn thành một bố trí cảnh quay như vậy, có hiệu ứng đặc biệt, vậy thì cần bao nhiêu tiền?

Bao nhiêu nhân lực?

Lúc ở hang núi, có thể chấp nhận được.

Nhưng sau khi tiến vào mộ cổ, mọi thứ đều toát ra vẻ bất khả thi.

Sau khi đi qua mộ đạo dài ngoằng phía sau, Phi Hồng Ca càng hồi tưởng lại một loạt quá trình.

Trước tiên. 'A phiêu' có thể tìm người đóng vai.

Nhưng thi cổ trùng chắc chắn không phải do đội ngũ chương trình sắp xếp.

Thứ hai.

Chương 22

Cửa mộ, tường xanh và dầu hỏa cũng không giải thích thông.

Làm một chương trình mà thôi.

Cần dùng đến đồ thật sao?

Mặc dù tất cả đều đã ký giấy miễn trách nhiệm về tai nạn.

Đội ngũ chương trình đã sớm tuyên bố, đây là một chương trình thực tế phiêu lưu bí cảnh livestream chân thật nhất.

Nhưng.

Cũng quá thật rồi!

Muốn ra tay giết người sao!

Quan trọng nhất.

Con quái vật trong quan tài đá trước đó.

Phi Hồng Ca cho đến nay vẫn không tìm được cơ quan nào có thể khiến quan tài đá chấn động, có thể hất tung nắp quan tài nặng như vậy.

Huống chi là tên quái vật "đóng vai" trong quan tài trước đó đã trốn đi đâu!

Khác với việc Băng Băng nghi ngờ Trương Diệp là người tạo không khí do chương trình sắp xếp.

Phi Hồng Ca nhìn ra, Trương Diệp thật sự là người có bản lĩnh.

Nhưng vì quá có bản lĩnh.

Cho nên thật sự đã đưa mọi người vào một ngôi mộ cổ không rõ tên!

“Ở lại đó, tôi đi.” Trương Diệp cũng không biết trong chín cỗ quan tài sẽ có thứ gì.

Huyết bạt Mục Vương trước đó đã chứng thực rằng, những thứ này có không ít khác biệt so với nguyên tác.

Chỉ riêng về thực lực, đã mạnh hơn nguyên tác không ít.

Vì vậy hắn cũng không yên tâm để Băng Băng đi.

Không phải lo lắng về an toàn của cô.

Một số người có thể chất thuộc loại thiên sinh sẽ gây rắc rối.

Ngay cả không động đậy, cũng có thể kích hoạt cơ quan. *[Đinh!]* *[Chúc mừng túc chủ, thiêm đáo (đăng nhập) Cửu cung nghi quan!]* *[Phần thưởng: Thính Lôi Biện Long!]* Thính Lôi Biện Long bản danh là Văn Sơn Thuật.

Là bí thuật độc môn của phái Tá Lĩnh trong bốn phái miền Bắc: Phát Khâu, Mạc Kim, Tá Lĩnh, Bàn Sơn.

Gọi là độc môn.

Bởi vì trong phái Tá Lĩnh, cũng chỉ có thuật này, cho nên không bao giờ truyền ra ngoài.

Và chỉ có khôi thủ (người đứng đầu) mới có thể học tập.

Không giống với việc tu tập bản thân.

Lực sĩ Tá Lĩnh càng đề cao việc dùng công cụ để giải quyết vấn đề.

Cũng là vì phái Tá Lĩnh xưa nay không phải là cá nhân, mà là một tập thể.

Tập thể chú trọng sự hợp tác.

Công cụ tiêu chuẩn thống nhất, càng có thể làm sâu sắc mục đích

hợp tác giữa các đội.

Nếu tu tập bản thân.

Vậy thì năng lực của các thành viên sẽ trở nên không ổn định do tư chất cá nhân, ảnh hưởng đến sự hợp tác của cả đội.

Thậm chí là việc phân chia lợi ích sau này, kích phát mâu thuẫn.

Các băng nhóm thổ phu tử cũng vậy.

Thường thì khi đào mộ đều có thể đồng tâm hợp tác.

Nhưng khi "chia của", lại vì năng lực cá nhân mạnh yếu, cũng như sự cống hiến trong quá trình đào mộ, mà phát sinh bất đồng.

Cuối cùng không vui vẻ tan rã, thậm chí còn đâm dao sau lưng!

Rốt cuộc.

Sự ra đời của phái Tá Lĩnh, bắt nguồn từ sự biến động của quốc gia, lại gặp thiên tai nhân họa.

Dân làng không dễ kiếm ăn, tự nhiên phải đoàn kết.

Nhưng lại không đủ sức mạnh để chống lại quan phủ.

Cũng không đối phó được với vũ trang của địa chủ.

Cho nên đã hướng mục tiêu đến thế giới ngầm.

Về bản chất, cũng giống như Tào Tháo năm xưa thiết lập chức Phát Khâu Trung Lang Tướng, thống lĩnh Mạc Kim Giáo Úy để chuẩn bị quân lương.

Bốn phái phương Bắc, mỗi phái đều kế thừa tuyệt học riêng.

Trong giới thổ phu tử cũng lưu truyền câu nói này: Phát Khâu có ấn, Mạc Kim có phù, Bàn Sơn có thuật, Tá Lĩnh có giáp.

Nhưng không phải ai cũng biết.

Phát Khâu Thiên Quan không chỉ có Phát Khâu Ấn, mà còn có tuyệt học độc môn Phát Khâu Chỉ!

Không chỉ nhẹ nhàng, linh hoạt, chuyên phá các loại cơ quan, nó còn có sức sát thương cực lớn.

Mạc Kim Giáo Úy không chỉ dựa vào Mạc Kim Phù, mà còn được truyền thừa 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》!

Tầm Long Phân Kim, Vọng Đoạn Thiên Cơ là mạnh nhất.

Trước nay, Bàn Sơn đạo nhân thường thắng nhờ thuật mạnh công cao.

Nhưng thực tế, Bàn Sơn đạo nhân cũng không thiếu bảo khí.

Ngoài Bàn Sơn Điền Hải thuật, họ còn có Phân Sơn Quật Tử Giáp, và cả Kim Cương Tán, loại lợi khí công thủ vẹn toàn.

Vì vậy, những lời đồn đại bên ngoài thường không hoàn toàn đúng sự thật.

Là một đạo mộ giả, ai mà không có vài chiêu giữ làm của riêng.

Tương tự, Tá Lĩnh Lực Sĩ, những người tưởng chừng chỉ dựa vào công cụ, thì lại truyền thừa tuyệt học độc môn Văn Sơn thuật.

Thính Phong Biện Long, Thính Lôi Biện Mộ.

Không hề thua kém Tầm Long Phân Kim của Mạc Kim Giáo Úy.

Nếu thực sự so sánh, Tầm Long Phân Kim của Mạc Kim Giáo Úy có thể xác định phương vị.

Còn Thính Phong Biện Long của Tá Lĩnh, không chỉ có thể định phương vị, mà Thính Lôi Biện Mộ còn có thể trực tiếp tìm ra vị trí mộ thất!

Chương 23

Hơn nữa, có một điều ít người biết, Thính Lôi thuật của Tá Lĩnh có thể phân biệt hiểm ác bên trong quan tài.

Lắng nghe xem có cơ quan hay không, hoặc có Tống Tử hay không.

Vì thế còn được gọi là Thính Lôi Biện Long.

Trên thực tế vận dụng, nó còn thực tế hơn 'Điểm Chá Chúc' của phái Mạc Kim Giáo Úy.

Đương nhiên, từ xưa đến nay, trong chuyện đổ đấu (đạo mộ), không có lưu phái nào dám tự xưng mạnh nhất.

Bởi vì mạnh hay không, cuối cùng phải xem trong mộ có gì.

Nếu xuống mà gặp phải Tống Tử vạn năm tuổi, cơ bản là đều phải thiệt mạng.

Quay lại cổ mộ.

Trương Diệp vừa hay nhận được phần thưởng Hệ thống là《Thính Lôi Biện Long》.

“Định làm gì?

Một mình mở quan tài hả?” “A a, bình tĩnh, quan tài sẽ không rung nữa đâu!” “Quan tài tuy không rung nữa, nhưng tôi cảm thấy nguy hiểm hơn nhiều, tố nhân tiểu ca, cẩn thận đó!” “A a, tôi phát hiện ngày càng nhiều người coi chương trình này là thật!” “Tại sao không?

Chương trình thì là chương trình, nhưng cổ mộ thì là cổ mộ.

Có cả livestream ma quái trực tiếp gặp ma rồi, vậy livestream thám hiểm thì không gặp cổ mộ thật sao?” Có lẽ vừa nãy đi trong mộ đạo

quá lâu.

Nên số người xem trực tuyến trong phòng livestream không còn nhiều nữa.

Nhưng dù người ít đi, cuộc thảo luận lại sôi nổi hơn.

Bởi vì lúc này, mọi người càng có thể tĩnh tâm lại.

Hệt như nhóm chuyên gia giáo sư được "Viện trưởng bảo tàng" Giáo sư Tề triệu tập, lúc này cũng đang tranh luận kịch liệt!

"Tổ chương trình cũng có ý tứ đấy chứ, kiểu dáng quan quách này lại khá phù hợp với phong cách thời kỳ Tiên Tần, nếu không biết đây là một chương trình, thoạt nhìn tôi đã tin là thật rồi!" "Chẳng trách lão Tề làm trò lừa tôi, không, không phải, đây là giấc mộng đẹp, không thể là thật được!" "Nhưng, mộ thất nhìn thực sự có vẻ cổ kính đấy chứ, lão Trần có quyền phát ngôn nhất, đã báo cáo với tổ chương trình rồi, tiếc là lão ta đi nước ngoài rồi, bây giờ không liên lạc được!" "Giả sử, tôi giả sử, nếu cái cổ mộ này là thật thì sao?" "Thế thì phải xem mời luật sư nào rồi." "Ý gì cơ?!" "Nếu mời Luật sư La, thì không những không có chuyện gì, mà mỗi người còn có thể nhận được năm trăm tệ tiền thưởng.

Nhưng nếu Luật sư La đứng về phía đối lập, cả tổ chương trình đều sẽ phải ngồi tù sáu tháng, thậm chí cả cô lao công quét dọn cũng khó thoát!" "Không sai, lần trước trong vụ kiện ở phương Nam, có một thổ phu tử ngồi ở hàng ghế khán giả chỉ nhìn thêm Luật sư La một cái, đã bị phán ba năm tù." "..." Tranh luận về mộ thật hay giả, e rằng sẽ luôn tồn tại trong phòng livestream này, cho đến cuối cùng cũng khó phân định kết quả.

Nhưng với Bắc Đẩu Thất Tinh Quan Quách, thì phải nhanh chóng phân định thật giả.

Bởi vì thời gian dành cho Trương Diệp không còn nhiều.

“Theo ghi chép, vào thời Xuân Thu, có một chư hầu vương đã xây dựng bảy ngôi cổ mộ, chôn giấu một kiện thần khí mang xuống địa phủ sau khi chết, cùng với một số bí mật ít người biết.” “Bảy ngôi cổ mộ này có sáu mộ trống một mộ thật, vì thế, không biết đã có bao nhiêu thổ phu tử mất mạng ở đó.” Bắc Đẩu Thất Tinh, lấy Thiên Xu làm đầu 'muỗng', Dao Quang làm đuôi 'muỗng'.

Lúc này, bảy chiếc quan quách không hề biểu hiện bất kỳ dị trạng nào, tĩnh lặng đặt ở đó, mặc cho Trương Diệp chạm vào.

Nhưng càng như vậy, càng khiến người ta bất an.

Bởi vì nếu nó rung động, còn biết bên trong có gì hay không.

Nhưng giờ đây, chỉ có thể dựa vào phán đoán.

Hoặc là, mở tất cả ra.

“Rõ ràng, những quan quách này không phải của thời Tây Chu, cũng không hề liên quan đến Mục Thiên Tử, mà là cái tên Chiêm Thước Sào kia đã bố cục ở đây.” “Kiểu tư duy này, có chút tương tự với chư hầu vương đã bố trí bảy tòa nghi trủng kia.” “Vì vậy tôi nghi ngờ, tòa cổ mộ này, là ngôi mộ thật trong số sáu mộ trống một mộ thật kia.” , được cải tạo trên cơ sở lăng tẩm Mục Thiên Tử, cũng thật thật giả giả, giả giả thật thật.

“Đúng là một kẻ đa nghi, đáng tiếc thay, thiên đạo có luân hồi, trời cao tha cho ai.” “Tốn bao tâm tư như vậy, cuối cùng chẳng phải cũng làm áo cưới cho người khác sao!” Trương Diệp lẩm bẩm một mình, trông có vẻ là nói cho ba người Băng Băng và cư dân mạng trong phòng livestream nghe.

Thực tế, hắn chỉ nói rõ những lời này, là để cho kẻ bên dưới nghe thấy.

Hắn biết, nó nghe thấy.

Ầm!

Đúng lúc đó, trong mộ thất truyền đến một tiếng chấn động trầm đục.

Khiến Băng Băng và cư dân mạng đang tập trung lắng nghe Trương Diệp kể chuyện ma giật mình.

“Không phải lại 'nhảy quan' đấy chứ?!” “Không, hình như là tiếng sấm!” Tiếng sấm.

Trước khi xuống mộ, trong núi rừng đã có điềm báo, đêm nay chắc chắn sẽ có sấm chớp giăng đầy trời.

Nay thiên cơ xảo hợp, chẳng phải vừa hay để Thính Lôi Biện Long sao?

“Vì vậy.” Trương Diệp lộ vẻ mặt lãnh đạm: “Kế hoạch ban đầu, lại hỏng bét rồi.” Thính Lôi Biện Long của phái Tá Lĩnh và việc Lưu Hoa Cường mua dưa hấu có cùng một hiệu quả.

Dùng chấn động không gian do tiếng sấm gây ra để thám thính động tĩnh bên trong quan tài.

Nguyên lý tương tự như sonar.

Qua tai mà phán đoán xem bên trong quan tài có đồ vật, có thứ gì đó không!

Sau khi tiếng sấm chấn động quan tài, khó tránh khỏi sẽ gây ra một số phản ứng vật lý.

Âm thanh bên trong quan tài, do môi trường khác nhau và sự cản trở của vật thể, sẽ thể hiện trạng thái khác nhau.

Cứ như vậy, người có kinh nghiệm Thính Quan (nghe quan tài) có thể nghe ra đại khái từ đó, để phán đoán vật phẩm bên trong quan tài.

Đại sư lợi hại, có thể nghe ra số lượng minh khí (đồ tùy táng) bên trong quan tài nhiều hay ít, thậm chí cả loại minh khí đó.

Thông thường loại quan tài như vậy gọi là Thanh Quan.

Đúng như tên gọi, âm thanh bên trong quan tài vô cùng trong trẻo.

Trừ những âm thanh nhỏ của minh khí như tiếng gốm Nhữ Diêu thiên niên, không còn âm thanh nào khác.

Có Thanh Quan, đương nhiên cũng có Trọc Quan.

Ai cũng biết, Tống Tử, một loại tà vật, có nỗi sợ hãi bẩm sinh đối với sấm sét.

Vì vậy, mỗi khi sấm chớp, Tống Tử đang ngủ say trong quan tài đều sẽ bị ảnh hưởng.

Lúc này, chúng sẽ giật mình tỉnh dậy trong chốc lát, phát ra một luồng khí tức dài, đục ngầu.

Luồng khí tức này là căn cứ để người Thính Quan phán đoán xem trong quan tài có Tống Tử hay không.

Đại sư lợi hại, có thể dựa vào mức độ dài của khí tức, và mức độ âm thanh đục ngầu bên trong quan tài, để phán đoán loại Tống Tử đó.

Thậm chí là niên đại.

"Thần kỳ vậy sao?!" Những điều trên, đương nhiên không phải Trương Diệp đang phổ cập khoa học.

Hai vị thổ phu tử không tiện tiết lộ danh tính "Tẩy Tâm Cách Diện" và "Hồi Đầu Ngạn" lại nổi lên, giảng giải cho cư dân mạng.

Thính Lôi Biện Long tuy là bí thuật của các đại sư phái Tá Lĩnh.

Nhưng cùng với sự phát triển của xã hội mạng, thời đại chia sẻ đã đến.

Những bí mật ít người biết, thực ra cũng không còn được giữ kín nữa.

Đương nhiên, biết nguyên lý là một chuyện.

Nắm vững kỹ năng lại là một chuyện khác.

Vì vậy, dù nhìn có vẻ ai cũng hiểu.

Nhưng hai vị thổ phu tử đã sớm rửa tay gác kiếm lại vô cùng kinh ngạc trước thủ đoạn của Trương Diệp.

Chương 24

Bởi vì Trương Diệp đã thể hiện tuyệt học của ba phái Phát Khâu, Mạc Kim, Tá Lĩnh!

Loại người gì, mới có thể học được ba phái trong bốn phái chứ?!

Tuổi còn trẻ như vậy, phải xuống bao nhiêu ngôi mộ, mới có thể có được kinh nghiệm và rèn luyện như thế này?

Xì...

Không nghe nói, trong lãnh thổ Việt Nam, có nhân vật số má nào như vậy cả?!

"Trời ơi, đỉnh thật!

Nghe một cái quan tài mà còn nghe ra được thứ bên trong 'chín' mấy phần rồi sao?!" "Không chỉ vậy, còn biết được dùng nguyên liệu gì, dược liệu từ đâu, là người phương Bắc hay phương Nam nữa!" "Cái này tôi biết, đại sư lợi hại, có thể thông qua mật độ xương, nghe ra giới tính, sinh thần bát tự!" "Thao tác nghe mật độ xương, có lý có cứ, tôi vậy mà không thể phản bác!" Cư dân mạng ngốc nghếch thì vui vẻ quá rồi.

Bất kể có tin Trương Diệp thực sự có thể 'nghe quan tài' hay không.

Nửa tin nửa ngờ.

Thậm chí không tin.

Nhưng chỉ cần có người bắt nhịp như vậy, mọi người liền bắt đầu vận dụng trí tưởng tượng, đủ thứ.

"Viện trưởng bảo tàng" Giáo sư Tề và những người bạn của ông.

Bạn Lão A: “Kỹ năng này hay, kỹ năng này lợi hại thật, không chỉ có thể nghe ra có mộ thất hay không, mộ thất ở đâu, còn có thể nghe ra trong quan tài có đồ vật gì, một người ngang bằng với cả một đội khảo cổ!” Bạn Lão C: “Lão già này, không đứng đắn gì cả, thanh niên đang làm trò ngớ ngẩn mà cũng hùa theo!” Bạn Lão D: “Nhưng nếu là thật thì sao?” Bạn Lão B: “Thật ư?

À à, vậy chẳng mấy chốc sẽ thấy một tin tức, Trương Tam bị kết án tử hình vì tội tiết lộ bí mật quốc gia, thi hành án ngay lập tức, mời Luật sư La làm luật sư biện hộ cũng vô dụng.” “Nhưng.” “Có khả năng vài năm sau, sẽ lại thấy ở một bãi biển nào đó rực rỡ nắng vàng ở nước ngoài, hay trong các bữa tiệc tối của giới thượng lưu quý tộc, quan chức cao cấp.” “Khi đó, kẻ đó tả ôm hữu ấp, xe sang mỹ nhân, được người bí mật bảo vệ, cuộc đời vừa thối nát lại vừa chính nghĩa!” Bạn Lão A: “Ôi, có bản lĩnh thì xuống mộ thật làm gì!” Bạn Lão B: “Đúng vậy, nên tôi đang thử xem, đương nhiên, là thử cái trình độ có thể nghe ra mật độ xương kia.” “...” Lão bạn: “Vậy lão già này là ai?!” Bạn Lão B nghiêm túc nói: “Bất kể tin hay không, Thính Lôi Biện Long là thật, không quá huyền ảo, nhưng cũng không quá kém cỏi.” “Năm đó tôi từng gặp một thổ phu tử, là đại sư Tá Lĩnh năm đó, mắt tuy mù, nhưng nhân tâm lại nghe thấy rõ ràng.” “Sau đó, người ấy gác kiếm (rửa tay bằng chậu vàng), thay đổi vận mệnh.” Lão bạn: “...” Vì vậy, Bạn Lão B của Giáo sư Tề nhíu mày, chăm chú nhìn biểu hiện của Trương Diệp trong phòng livestream, không muốn bỏ lỡ một khoảnh khắc nào.

Lão B có một cảm giác.

Trên người thanh niên này, có quá nhiều bí mật.

Thông tin trên người hắn, e rằng còn nhiều hơn cả một ngôi cổ mộ Thương Chu!

Nếu.

Tất cả những gì hắn đang làm bây giờ là thật.

Vậy thì người này tuyệt đối không thể giữ lại.

Nhất định phải giao nộp cho quốc gia!

Trong cổ mộ.

Trương Diệp hiện tại không biết.

Một khi bị chứng thực là thực sự đang đạo mộ.

Thì "Viện trưởng bảo tàng" Giáo sư Tề và những người bạn của ông sẽ làm mọi cách để áp giải hắn đi nghiên cứu.

Chờ hai ba năm, đợi sóng gió qua đi rồi mới cho ra ngoài.

Đương nhiên, trong thời gian đó cũng không thể để người này nhàn rỗi.

Hiện tại livestream phát triển đến mức, trong cổ mộ chôn sâu dưới lòng đất cũng có tín hiệu.

Vậy thì chỉ đạo khảo cổ qua livestream cũng không còn là chuyện khó khăn nữa.

Bạn thân Lão B của Giáo sư Tề, thậm chí đã nghĩ giúp hắn một cái tên mới rồi.

Ầm!

Một đêm nọ, khu vực Lỗ Nam hứng chịu trận mưa lớn nhất trong năm, một số khu vực thậm chí còn xảy ra hiện tượng lũ quét và sạt lở đất.

Đất nước đã sớm khởi động dự án khẩn cấp, huy động nhân lực và vật lực tham gia cứu trợ thiên tai.

Khu bí cảnh nơi đoàn thám hiểm Băng Băng đang ở, lúc này cũng

sấm chớp giăng đầy trời, ngay cả khi ở trong mộ thất, cũng có thể cảm nhận được thiên tai bên ngoài đang gào thét!

Không nghi ngờ gì nữa.

Điều này càng làm tăng thêm không khí căng thẳng trong mộ thất.

Nhưng đối với Trương Diệp, thì là trời giúp hắn vậy.

So với việc mở từng chiếc quan tài một, có khả năng gặp phải Tống Tử hay không, e rằng sau khi cơ quan khởi động, cả cổ mộ sẽ thay đổi.

Đương nhiên không phải điều Trương Diệp muốn thấy.

"Đoán xem, quan tài nào có đồ vật?" "Tôi đoán Thiên Xu, bởi vì Thiên Xu là sao gần Bắc Cực Tinh nhất, là đầu của Bắc Đẩu!" "Tôi đoán Dao Quang, lý do ư, đương nhiên là vì Tây Vương Mẫu!" "Ý gì cơ?!" "Từ khi vào cổ mộ đến giờ, cái tên Tây Vương Mẫu liên tục được nhắc đến, ai cũng biết, những từ liên quan sâu sắc nhất đến Tây Vương Mẫu là Dao Trì, Dao Quang, trong cổ đại lại được gọi là Dao Quang, vì vậy, chắc chắn có liên hệ!" "Anh em ơi, Dao Trì và Dao Quang vì đều cùng tên 'Dao' mà có liên hệ sao?

Vậy thì cái 'Dao' trên cổ tôi cũng có liên hệ chắc?" Lúc này, thấy cư dân mạng trong phòng livestream nhiệt tình như vậy, Băng Băng cảm thấy với tư cách là người dẫn chương trình, lại là người chủ trì của đoàn thám hiểm lần này, đứng ngây ra ngoài ống kính cũng không đúng.

Thế là cô cùng Phi Hồng Ca và Bối Gia bàn bạc, ba vị Mạc Kim Giáo Úy quyết định nhân lúc Trương Diệp đang 'nghe quan tài', tặng chút phúc lợi cho 'người nhà' trước màn hình livestream.

Dù sao cũng là nửa đêm không ngủ, cùng nhau "đạo mộ".

Không chỉ là fan chân chính.

Mà còn có thể là fan "sắt đá" (thiết phấn), cùng nhau ngồi tù, hát 'giọt lệ song sắt'!

Dù sao, nếu một lần nữa Luật sư La đứng ra làm công tố viên, e rằng tất cả cư dân mạng trước màn hình livestream đều phải vào tù mất.

"Từ khi bắt đầu livestream đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi tương tác chơi trò chơi." Vừa nói, Băng Băng lại xuất hiện trước màn hình livestream.

Có lẽ Bắc Đẩu Thất Quan (7 quan tài) lâu rồi không thấy động tĩnh, nên Băng Băng cũng lớn gan hơn.

Cô chạy thẳng đến chiếc nghi quan đầu tiên đại diện cho "Thiên Xu", lớn tiếng hô: "Các lão thiết (anh em), hãy bình luận đi, chúng ta tặng phúc lợi trực tuyến đây!" "666!" "666!" "666!" "..." Đúng là Băng Băng nắm giữ mật mã lưu lượng của nữ MC có khác.

Làm streamer cũng không tệ chút nào.

Vừa xuất hiện để tương tác, phòng livestream ngay lập tức tràn ngập màn hình "666".

"Băng Băng vợ ơi, lật bài tôi đi!" "Phi Hồng Ca lật tôi đi!" "Bối Gia lật tôi đi!" "Mong chờ quá!" "Đúng rồi đúng rồi!" "Quà đâu nha!" Băng Băng ha ha cười lớn, vỗ tay vào chiếc quan tài "Thiên Xu" bên cạnh: "Quà đây này!" "..." "..." "..." "Này, nửa đêm tặng quan tài, cũng phải có giới hạn chứ!" "Cảm ơn, loại đồ này tôi thích hàng nguyên bản!" "Hừ, nếu cô nằm vào, tôi sẽ nằm theo!" Thấy một tràng than phiền trong phòng livestream, Băng Băng ngược lại càng phấn khích hơn.

Vì đã là "người nhà", đương nhiên sẽ không chê những trò chọc ghẹo này.

Thế là Băng Băng lại chạy đến bên một chiếc quan tài khác, lại vỗ một cái: “Không sao, nhiều kiểu dáng, đủ loại, có thể tùy tiện... chọn không?” Ầm ầm ầm!

Dường như có cơ quan nào đó bị chạm.

Cả mộ thất bắt đầu phát ra những âm thanh kỳ lạ, như trục bánh xe đang chuyển động, lại như cát đá đang đổ xuống.

Cạch!

Khi Băng Băng còn chưa biết mình đã gây họa, đầu đầy dấu chấm hỏi.

Rắc rắc rắc!

Đột nhiên.

Toàn bộ nhóm quan tài được đặt theo hình Bắc Đẩu Thất Tinh trong mộ thất phát ra dị hưởng!

Gần như cùng lúc chìm xuống, tất cả đều lún sâu xuống đất hai phần ba!

Trương Diệp vốn đang 'nghe' chiếc quan tài thứ sáu, chuẩn bị 'nghe' “Dao Quang”, kết quả nhìn thấy chiếc quan tài biến mất ngay trước mắt.

Chương 25

Hắn quay đầu lại, nhìn Băng Băng đã ngây người ra, hai tay dang ra, ý hỏi: "???" Băng Băng: "..." Phi Hồng Ca: "..." Bối Gia: "..." Cư dân mạng phòng livestream: "..." Cạch!

Rõ ràng.

Dị biến sẽ không kết thúc như vậy.

Cùng với một trận âm thanh ma sát của phiến đá.

Bảy chiếc quan tài Bắc Đẩu đã lún sâu xuống đất, chỉ lộ ra một phần ba chiều cao.

Chúng tựa như nắp trượt, tự động mở ra.

Không phải một chiếc.

Cũng không phải hai chiếc.

Bảy chiếc nắp quan tài, đồng thời mở ra!

Má ơi, quan tài giống như bậc lên xuống của xe sang, tự hạ độ cao rồi mới mở ra sao?!" "..." Một loạt cơ quan được kích hoạt, nắp quan tài tự động mở ra, tuy không khiến cư dân mạng giật mình, nhưng lại làm tất cả đều ngây người.

"Trương Diệp mau chạy!" Băng Băng lần này lại phản ứng nhanh hơn bất cứ ai.

Cô cũng nhận ra mình đã gây họa.

Vội vàng tìm cách bù đắp.

Phi Hồng Ca và Bối Gia lúc này cũng không dám chậm trễ, chạy về phía mộ đạo.

Không khí trong phòng livestream ngay lập tức trở nên căng thẳng.

Bởi vì ống kính cũng đang rung lắc, thậm chí còn nghe thấy tiếng thở dốc gấp gáp của cô quay phim.

Bảy chiếc quan tài!

Phía trước chỉ có một chiếc quan tài đã gây ra thứ đáng sợ như vậy!

Bảy chiếc quan tài đồng thời mở ra, liệu còn ai sống sót?!

Đột nhiên.

Ống kính livestream lại dừng lại.

Màn hình đầu tiên quét qua ba người Băng Băng đang chạy phía trước.

Sau đó lại chuyển hướng về phía sau.

Về phía các quan tài Bắc Đẩu Thất Tinh.

Cô quay phim: "???" "Tố nhân tiểu ca ca đâu rồi?!" "Đúng vậy, tố nhân tiểu ca ca không theo kịp!" "Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?!" "Xong rồi, tiểu ca ca lúc đó đang ở giữa đống quan tài, chắc là không chạy thoát được rồi!" "Làm sao đây, mau cứu người đi!" Sự việc xảy ra đột ngột.

Lúc này tâm trí mọi người đều bị biến cố trong cổ mộ cuốn hút.

Đã sớm quên mất đây là một chương trình.

Tất cả đều căng thẳng vì Trương Diệp bị lạc đội!

Bất ngờ.

Màn hình livestream lại di chuyển.

Không phải tiếp tục chạy ra ngoài.

Mà đột nhiên lại quay ngược trở lại!

Hả? !

Thế nhưng khi mọi người đều nghĩ sẽ xem một cảnh tượng kinh hoàng.

Mộ thất vốn tĩnh lặng.

Bây giờ vẫn tĩnh lặng.

Nắp bảy chiếc quan tài đều mở.

Trương Diệp cũng ở đó.

Giống như một người không có chuyện gì dạo triển lãm nghệ thuật.

Hắn đứng ở đó.

Như thể đã tìm thấy sự khai sáng cuộc đời từ những chiếc quan tài.

Chuyện gì vậy? !

Cư dân mạng trong phòng livestream kinh ngạc tột độ!

Lúc này, màn hình livestream cũng run rẩy nhẹ nhàng tiến đến trước chiếc quan tài Thiên Xu đầu tiên.

Từ từ thò vào xem.

"???" "???" "???" Trong tích tắc.

Khu vực bình luận trong phòng livestream tràn ngập dấu hỏi.

Chỉ hai chữ xuất hiện: Trống rỗng?!

Đúng vậy.

Cư dân mạng ban đầu đoán rằng trong quan tài có đồ vật đã thắng.

Chiếc quan tài Thiên Xu, quả thật trống rỗng.

Bên trong thậm chí không có nhiều bụi bẩn.

Lấy cái này làm phần thưởng phúc lợi thì chắc chắn rất 'ra dáng'.

Ống kính livestream lại tiếp tục đến trước chiếc quan tài thứ hai.

"Trống rỗng?!" Đến chiếc thứ ba.

Chiếc thứ tư.

Chiếc thứ năm.

Cùng với sự thất vọng và tê liệt dần.

Ống kính livestream cũng dần ổn định hơn, cuối cùng trở lại trạng thái bình thường.

Cư dân mạng lúc này vẫn là biểu cảm dấu chấm hỏi 'người da đen'.

Bởi vì chiếc quan tài thứ sáu.

Cũng trống rỗng!

Chương 26

“Ha ha ha, tố nhân tiểu ca ca đoán sớm rồi, bảy chiếc quan tài sáu giả một thật, tôi nói rồi, Dao Trì và Dao Quang có liên hệ!” “Xem ra đồ vật trong chiếc quan tài thứ bảy không hề đơn giản!” “Ôi, tố nhân tiểu ca ca đứng đó nhìn lâu như vậy, sẽ không bị trúng tà đấy chứ?!” “Thiên linh linh địa linh linh, Thái Thượng Lão Quân hiển linh!” “Mã Khạp Ba Khạp, Mã Khạp Ba Khạp!” Khi ống kính livestream đến trước chiếc quan tài thứ bảy, lại run rẩy.

Nhưng không phải ngay lập tức thò vào quan tài để kiểm tra kết quả.

Mà quay thẳng về phía Trương Diệp trước.

“Không cần xem nữa.” Đột nhiên.

Trương Diệp bất ngờ mở miệng.

Vốn dĩ mấy chiếc quan tài trống rỗng bí ẩn không dọa được người ta.

Nhưng câu nói lạnh lùng bất ngờ kia.

Lại khiến không ít cư dân mạng giật mình thót tim!

Bởi vì mọi người đều nghĩ hẳn có vấn đề.

Dù sao cả người đứng ở đó, nhìn không bình thường.

Kết quả tên này lại bất ngờ nói ra câu đó.

Khiến trái tim người ta muốn nhảy ra ngoài.

Nhưng cùng với lời nói vừa dứt, ống kính livestream cũng chuyển hướng về chiếc quan tài đá cuối cùng, Dao Quang!

“???” “Tình hình gì đây?

Ai có thể nói cho tôi biết tình hình gì không?!" "Không, chuyện gì vậy chứ, tôi vừa đi tắm về, đồ trong quan tài đã bị Bối Gia ăn hết rồi à?" "Buồn cười quá, làm đủ trò nửa ngày, dọa Băng Băng chạy mất dép, mà trong quan tài toàn trống không!" "Một loạt thao tác này thực sự khiến tôi phát điên!" "Ô ô ô, không chơi kiểu này nha, làm người ta hồi hộp quá!" "Vậy, lát nữa sẽ có cảnh 'xã hội chết' của Băng Băng vợ không?

Haha ha" Vì quan tài đều trống rỗng.

Cũng không có gì.

Trái tim căng thẳng của khán giả cư dân mạng trong phòng livestream cuối cùng cũng được thả lỏng.

Đương nhiên cũng bắt đầu đùa giỡn.

"Nhưng mà kỳ lạ thật, tại sao lại phải đặt bảy chiếc quan tài trống rỗng ở đây?" "Đúng vậy, ngay cả tố nhân tiểu ca ca đoán chuyện như thần cũng phán đoán sai, bảy chiếc quan tài, không có một cái nào là hàng thật!" "Vậy là, thiết kế trò này, chỉ để chơi khăm thôi ư?

Được rồi, mặc kệ, mục đích cũng đạt được, ít nhất các tuyển thủ đều bị dọa chạy mất dép!" "À à, cũng quá 'low' rồi!" Không.

Trương Diệp lắc đầu, dường như đã đoán được cư dân mạng đang bàn tán.

Hắn thản nhiên nói: "Quan tài nhìn thì trống rỗng, nhưng bên trong không phải không có gì cả, chỉ là mắt thường không nhìn thấy thôi." "!!!" "!!!" "!!!" Nghe thấy những âm thanh đó.

Khán giả trong phòng livestream đều giật mình.

Tuyệt vời nhất là.

Lúc này ống kính cũng căng thẳng quay quanh bốn phía.

Dường như đang ám chỉ có thứ gì đó ở gần đây!

Ở phía sau mọi người!

"Cái chương trình chết tiệt này, lại bắt đầu bày ra mấy thứ âm gian rồi, tôi cũng tiện, thích xem theo dõi!" "Mình vốn muốn đi ngủ rồi, nhưng mà không tài nào tắt điện thoại được!" "Nền tảng đều nhắc nhở tôi cần nghỉ ngơi rồi, nhưng tôi không chấp nhận lời khuyên đó!" "Đừng dùng lời nói che đậy nữa, chắc là bị dọa đến tè ra quần rồi chứ gì, ống kính cũng tuyệt thật, đột nhiên xoay một cái như vậy, làm tôi không kìm được mà nhìn về phía sau, kết quả tên bạn cùng phòng chết tiệt của tôi đang đắp mặt nạ, không ngờ, lại đang giúp tôi móc nối với người âm (quải hào)!" "Đừng nhìn lung tung nữa." Trương Diệp nhìn về phía ống kính livestream, thản nhiên nói: "Không phải ma quỷ, phải tin vào khoa học, đó là, cơ quan." "Ý gì cơ?!" Trong phòng livestream lại một tràng dấu hỏi.

Xem ra những ghi chép trước đó đều vô ích.

Học cả ngày, chẳng hiểu gì cả.

Trương Diệp bắt đầu chậm rãi giải thích: "Tác dụng của những nghi quan này là để dụ người ta chạm vào, từ đó kích hoạt cơ quan trong mộ thất." "Là nắm bắt tâm lý con người, thấy nhiều quan tài như vậy đặt ở đây, người vào mộ, chạm cũng không được, không chạm cũng không được." "Nhưng thực ra, mỗi một chiếc quan tài, đều là cơ quan!" Không.

Trương Diệp tiến đến trước một chiếc quan tài đá, ngước mắt nhìn xuống: "Bên trong, cũng không phải hoàn toàn trống rỗng, chỉ là bị lấy ra rồi." Lúc này cư dân mạng mới chú ý, trong chiếc quan tài đá kia quả thực có chút khác biệt.

Những chiếc quan tài khác đều sạch sẽ đến kinh ngạc.

Duy chỉ có chiếc này, khắp nơi đều có vết xước.

Hiện tại nhìn kỹ, càng giống vết cào!

Lúc này không ít cư dân mạng trong phòng livestream cũng phản ứng.

Nhận ra mình đã bị những kiến thức cố hữu lừa dối.

Họ cứ nghĩ nếu trong quan tài có đồ vật.

Thì phải giống như những lời đồn đại trên mạng.

Chứa đầy đủ các loại đồ vật mục nát.

Nhưng lúc này đột nhiên.

Chiếc quan tài đá đầu tiên mà họ gặp ngay khi vừa vào mộ thất.

Chiếc có Huyết Bạt đó.

Thực ra bên trong cũng sạch sẽ.

Ngoài cái xác khô kia ra.

Không hề có bất kỳ vật tùy táng dư thừa nào.

Vậy thì.

Chiếc quan tài này lẽ nào cũng vậy?

Vậy ai ban đầu nằm trong đó?

Lại rời khỏi quan tài đá lúc nào?

Bây giờ đang ở đâu? !

Một loạt nghi vấn lại nổi lên trong lòng cư dân mạng.

“A!!!” Khi cư dân mạng đang chìm vào suy tư về vấn đề này.

Trong mộ thất đột nhiên vang lên tiếng hét kinh hoàng của một người phụ nữ.

Lại một lần nữa khiến những cư dân mạng hồn nhiên kia giật mình.

Không.

Âm thanh đó hẳn là truyền từ mộ đạo ra.

Nghe kỹ, giống tiếng Băng Băng!

Nhanh chóng.

Nghe thấy một loạt tiếng bước chân gấp gáp lại vang lên từ mộ đạo.

Càng lúc càng gần.

Tiếng hét kinh hoàng cũng càng lúc càng lớn.

Chương 27

“Ma!

Trương Diệp, có ma!!!” Bộp!

Trong mộ đạo tối đen, một người phụ nữ hoảng loạn chạy ra, bị vấp ngã, cả người ngã sấp xuống đất, nhìn mà thấy đau!

Ngay sau đó, Phi Hồng Ca và Bối Gia cũng vội vàng chạy ra.

Hai người nhìn qua như vừa trải qua một trận chiến ác liệt, quần áo trên người như bị dã thú cào rách tươm!

“Mau!” Phi Hồng Ca nhanh mắt nhanh tay, vội vàng kéo Băng Băng đang ngã lảo đảo, sau đó nhìn về phía Trương Diệp, khẩn cấp nói: “Những thứ đó!” Những thứ đó?!

Cư dân mạng thức khuya chỉ biết hóng hớt đương nhiên không hiểu.

Ngay cả “Viện trưởng bảo tàng” Giáo sư Tề và những người bạn thường xuyên xuống mộ khảo cổ cũng không phản ứng kịp.

Rốt cuộc là thứ gì, đã khiến hai người họ thảm hại đến vậy?

“Tống Tử?!” Đột nhiên.

Hai vị thổ phu tử đã 'lặn' lâu trong phòng livestream “Tẩy Tâm Cách Diện” và “Hồi Đầu Ngạn” lại nổi lên.

Bởi vì đã kinh nghiệm nhiều.

Nhìn bộ dạng thảm hại của Phi Hồng Ca và Bối Gia, họ đã phản ứng!

“Nhiều Tống Tử lắm, đang kéo đến đây rồi!” Phi Hồng Ca thở hổn hển, kể lại sự việc vừa gặp phải cho Trương Diệp.

Nếu không phải tạm thời ôm chân Phật (học vài chiêu) và mang theo những thứ có thể đối phó Tống Tử như Hắc Lư Đề Tử, Nhũ Mễ, Hồng Thằng thì e rằng lần này sẽ không trở về được.

Trương Diệp cau mày, hắn lại không biết tầng này còn có Tống Tử khác!

Bằng không.

Hắn sẽ không để mặc ba người Băng Băng chạy loạn như vậy.

Còn về nguyên tác, đương nhiên là có.

Bởi vì những kẻ đó đều bị cắn sau khi đạo mộ.

Nhưng bây giờ cái cổ mộ chư hầu Lỗ Nam này, cũng chỉ vừa mới xuống, lại xuất hiện Tống Tử khác ư? ? !

"Chúa ơi!" Bối Gia lúc này cuối cùng cũng mở miệng nói.

Hắn vội vàng nói: "Những Tống Tử đó toàn là người nước ngoài!" Người nước ngoài?!

Nhìn Bối Gia dường như coi hắn (Trương Diệp) là người Việt Nam, cư dân mạng trước màn hình livestream đều bật cười.

Nhưng Trương Diệp lại cau mày càng chặt hơn.

Trong mộ lại có người nước ngoài?!

Không phải chứ!

Chẳng phải trong nguyên tác mới có những kẻ đó sao?

Nhất thời Trương Diệp cũng không hiểu vấn đề này.

Nhưng cũng không còn thời gian nữa rồi.

Cùng với tiếng bước chân nặng nề, tiếng thở dốc truyền đến từ mộ thất.

Một con Tống Tử, dẫn đầu bước ra từ mộ đạo tối tăm.

Ngay sau đó, lại một con, hai con, ba con.

Nhìn đám Tống Tử dày đặc, tuôn ra như Tống Tử công thành, bình tĩnh như Trương Diệp cũng không kìm được mà co đồng tử lại.

Bản đồ thay đổi rồi sao?!

Đừng nói với tôi, bây giờ đã chuyển thành độ khó Địa Ngục rồi đấy!!!

"Vãi chưởng, muộn thế này rồi, quần chúng diễn viên không có ai nghỉ ngơi sao?!" "Đại bút pháp, không hổ là 《An Lạc Bí Cảnh》, chương trình truyền hình thực tế thám hiểm chân thực nhất!" "Cầu xin, thật sự hãy mở chức năng tặng thưởng đi, không thì xem vào nửa đêm tôi thấy không yên tâm chút nào!" "Diễn quá giả rồi, nhiều quái vật như vậy, vừa nãy Băng Băng thoát hiểm kiểu gì?!" Việc Băng Băng thoát hiểm, hai vị thổ phu tử "Tẩy Tâm Cách Diện" và "Hồi Đầu Ngạn" trong livestream đương nhiên biết.

Đó là bởi vì Phi Hồng Ca đã dùng hết Hắc Lư Đề Tử, Nhũ Mễ, Hồng Thằng và các vật phẩm khác trên người.

Nhưng như vậy, cũng chỉ cản được tốc độ truy đuổi của đám Tống Tử.

Nhưng đối mặt với quá nhiều Tống Tử, bị kẹt trong mộ thất không thoát ra được.

Xem ra lành ít dữ nhiều rồi!

Người hiểu chuyện, trái tim đều căng thẳng.

Người không hiểu, thì xem như một show thực tế.

Không.

"Viện trưởng bảo tàng" Giáo sư Tề và những người bạn của ông, lần này lại đứng về phía những người không hiểu.

Thế này.

Trong đám lão già đó, số người từng xuống mộ không hề ít.

Thỉnh thoảng, cũng sẽ gặp phải những thứ khá kỳ lạ.

Đối với Tống Tử mà các thổ phu tử thường xuyên nhắc đến, cũng là thứ thường gặp nhất trong mộ, họ cũng có chút hiểu biết.

Nhưng đa phần, khó mà gặp phải.

Bởi vì công việc khảo cổ đa phần, đều là đi dọn dẹp 'bãi chiến trường' của lũ đạo mộ tặc.

Mặc dù như vậy, sẽ khiến công việc khảo cổ trông không được "nghiêm chỉnh" cho lắm.

Nhưng nếu nhìn từ một góc độ khác.

Mọi chuyện có thể trở thành: đạo mộ đi dò đường, gỡ mìn cho khảo cổ.

Bởi vì thông thường những thứ như Tống Tử.

Đều sẽ do bọn đạo mộ tặc gặp phải trước.

"Lùi về Tả Nhĩ Thất!" Tả Nhĩ Thất?!

Thuật ngữ chuyên nghiệp như vậy, ba người Băng Băng đương nhiên không kịp phản ứng.

Bối Gia thì càng trực tiếp, bổ nhào vào trong quan tài đá, muốn đậy nắp quan tài lại.

Nhưng tiếc thay, nắp quan tài đá không phải làm bằng gỗ, mặc cho hắn dùng sức thế nào cũng không lay chuyển được nửa phân.

"Trương, giúp tôi đậy nắp quan tài!" Giọng Bối Gia sốt ruột truyền ra từ trong quan tài.

Trương Diệp: "..." Khán giả toàn mạng: "..." Đúng là công bò mở

cửa cho bò cái, đỉnh của chóp rồi.

Chương 28

Kiểu thao tác kêu người khác giúp đậy nắp quan tài này, thật sự xuất hiện ngoài đời thật luôn.

"..." Trương Diệp một tay kéo Bối Gia ra khỏi quan tài.

Vừa quay đầu, lại thấy Băng Băng cũng đã đặt nửa bàn chân vào trong quan tài.

Chiếc quan tài đá tự động hạ thấp độ cao lúc nãy, thực sự giống như bậc lên xuống của xe sang, chuyên môn chào đón những kẻ ngốc nghếch này.

"Cái đó, tôi...

Tả Nhĩ Thất ở đâu?!" Băng Băng đang căng thẳng nói năng lộn xộn, nhưng vẫn che giấu hành động ngu ngốc là trốn vào quan tài.

Trương Diệp: "..." "Ha ha ha, nữ thần của tôi ngốc nghếch đến đáng yêu luôn!" "Lúc này mà trốn trong quan tài, Tống Tử không cắn được thì cũng bị nghẹt thở chết trong quan tài!" , bị Tống Tử cắn chết cũng đau, nếu bị nắp quan tài đậy lại, chết ngạt sống sờ sờ, còn đáng sợ hơn!" "À, phụ nữ mà." Thôi được rồi.

Cũng không trách Băng Băng và Bối Gia.

Dù sao mộ thất hình tròn này so với mộ thất trước kia đều rộng rãi hơn, nhưng phạm vi có thể di chuyển trong mộ lại nhỏ.

Thêm vào đó hai người lại không biết cái gọi là Tả Nhĩ Thất và Hữu Nhĩ Thất.

Cấp bách quá hóa liều cũng là bình thường.

Cuối cùng Trương Diệp trực tiếp chỉ hướng, ba người Băng Băng,

Phi Hồng Ca, Bối Gia mới chạy về phía Tả Nhĩ Thất.

Mộ thất là nơi yên nghỉ của người đã khuất.

Ngoài việc đặt quan tài ra.

Đương nhiên cũng có nơi đặt những vật phẩm sinh thời của người đã khuất.

Thông thường đều sẽ mở một tiểu thất ở hai bên trái phải của chủ mộ thất.

Như vậy, nhìn lên giống như tai người.

Tả Nhĩ Thất, Hữu Nhĩ Thất từ đó mà có tên.

Cũng may mộ thất đủ lớn.

Đã cho Trương Diệp thêm thời gian xoay sở.

Nếu không, ba người Băng Băng thực sự đã bị đám Tống Tử dồn vào trong quan tài rồi.

"Trương Diệp đâu rồi?!" Thế nhưng sau khi ba người Băng Băng chạy vào Tả Nhĩ Thất, lại phát hiện Trương Diệp không theo kịp.

Nhưng lần này ống kính livestream lại không dám chạy ngược trở lại nữa.

Phi Hồng Ca không thấy Trương Diệp đâu, phản ứng lại ngay lập tức.

"Mau, tìm xem xung quanh có lối đi hay lối thoát nào không, Trương Diệp đang giúp tôi kiềm chế mấy tên đó!" "?!" Nhiều Tống Tử như vậy, Trương Diệp đối phó được sao?

Mặt Băng Băng tái mét.

Bối Gia thì càng không thể tin được, Trương Diệp sẽ mạo hiểm tính mạng để tranh thủ thời gian.

Bởi vì từ trước đến nay.

Thanh niên ít nói này, luôn cho người ta cảm giác về kiểu tính cách thờ ơ, chuyện không liên quan đến mình thì gác sang một bên.

Nhưng hiện tại.

Bối Gia mới phát hiện, khi nguy hiểm thực sự đến.

Thanh niên ít nói này, lại làm ra những việc mà người khác chỉ biết khoác lác.

"Việt Nam." Bối Gia lúc này.

Loại thanh niên như vậy, ở Việt Nam đâu đâu cũng có.

Dường như đã quen với việc thản nhiên đối diện cái chết, để đổi lấy lợi ích tập thể.

Dù là trong chiến tranh.

Hay như bây giờ, khi hợp tác đội nhóm.

Luôn có một bóng người sẽ dứt khoát đứng ra đầu tiên, đứng chắn trước mặt mọi người!

Nhưng Tả Nhĩ Thất lúc này trống rỗng, ba mặt đều là tường, vào đó rồi thì có khác gì nằm trong quan tài đâu?

"Trương Diệp sẽ không vô duyên vô cớ kêu chúng ta chạy vào đây." Trong khoảnh khắc căng thẳng này, đầu óc Phi Hồng Ca vẫn tỉnh táo.

"Băng Băng, mau tìm đi, xem gần đây có cơ quan nào không, lần này trông cậy vào cô đấy!" Băng Băng vội vàng gật đầu, bắt đầu mò mẫm lung tung.

Nhưng nói xong lại thấy có gì đó không đúng, hỏi: "Phi Hồng Ca, tại sao lại trông cậy hết vào tôi?" Phi Hồng Ca nghiêm túc nhìn cô:

“Tin tôi đi, nếu ở đây có cơ quan, thì nhất định là người như cô mới chạm phải.” Băng Băng: “...” Băng Băng biết Phi Hồng Ca không hề có ý trêu chọc.

Cô có thể thấy điều đó qua biểu cảm nghiêm túc của anh ấy.

“Hahaha, Băng Băng đáng yêu quá!” “Nhân vật Băng Băng trong đội bị hạn chế chết cứng!” “Thánh gây họa!” “Bậc thầy kích hoạt cơ quan!” Mặc dù biết Phi Hồng Ca không có ác ý, nhưng Băng Băng không muốn bị gắn mác như vậy.

“Phi Hồng Ca, không phải anh không tin em, em thật sự không biết mà.” Băng Băng vẻ mặt khổ não, chỉ vào bức tường đá trống không, cái nào cũng giống nhau, biết đâu là cơ quan chứ.

Lo Phi Hồng Ca không tin, cô tùy tiện vỗ lên một viên gạch xanh.

“Nhìn này.” “Cạch.” Đột nhiên, viên gạch xanh phát ra một âm thanh kỳ lạ.

Hình như có cơ quan đã bị kích hoạt.

Băng Băng: “...” Chơi tôi à?!

Một căn nhĩ thất lớn thế này, bao nhiêu viên gạch, tôi tùy tiện đặt tay lên một viên mà lại trúng cơ quan sao?!

“Quả nhiên là một chương trình!” “Đúng vậy, ekip chương trình cũng quá đáng thật, Phi Hồng Ca và Bối Gia tìm cơ quan mãi không ra, Băng Băng tùy tiện chạm vào lại kích hoạt, rõ ràng là muốn tạo hình tượng cho Băng Băng mà!” “Hahaha, như vậy cũng không tệ, chúc mừng Băng Băng, đạt được danh hiệu ‘Kẻ kích hoạt cơ quan tài ba’!” GS.

Tề (Viện trưởng bảo tàng) và bạn bè của ông: “Lão Tề, lần này tôi không tin nữa rồi, chắc chắn ekip chương trình đang điều khiển cơ quan, nếu không sao mà trùng hợp thế được!” “À, ban đầu tôi cũng

suýt tin, nhưng việc tìm cơ quan như thế này, dấu vết nhân tạo quá rõ ràng rồi!" "Thôi bỏ đi, dù sao thì chương trình này cũng không tệ, ít nhất là có hiệu quả tốt trong việc truyền bá văn hóa!" "Ừ, không như mấy chương trình giải trí khác, toàn vì mấy trò cá cược, tạo dựng hình tượng, còn 'An Lạc Bí Cảnh' này có không ít nội dung chất lượng!" "Ít nhất cũng đã giúp Cục quản lý an ninh xã hội bắt được một đám thổ phu tử, hahaha!" Âm thanh cơ quan ầm ầm cuối cùng cũng mở ra một cánh cửa nhỏ.

"Băng Băng, tuyệt vời!" Ngay cả Bối Gia cũng không kìm được mà giơ ngón cái.

Phi Hồng Ca vỗ vỗ vai cô MC nhỏ đã ngơ ngác: "Thấy chưa, con người ta phải biết tin tưởng chứ!" Băng Băng: "..." Mặc kệ.

Không còn đường chết nữa.

Trong mộ thất, tiếng gào thét ban đầu dường như cũng dần ít đi.

Khi Băng Băng tìm thấy lối ra và chuẩn bị quay lại tìm đồng đội.

Trương Diệp toàn thân dính máu, mặt không biểu cảm chạy tới.

Nhìn lối ra sâu hun hút trong nhĩ thất.

Trương Diệp cũng ngây người một lát, rồi quay mắt nhìn về phía Băng Băng: "Cô tìm ra cơ quan sao?" Băng Băng: "..." Có cần phải thế không?!

Có cần phải thế không?!

Rõ ràng là cái tên này gây ra chuyện sau lưng mà!

Hừ hừ hừ!

Tôi thật sự không tin cái thể chất này!

Chương 29

Cố ý đấy.

Chắc chắn là ekip chương trình muốn tạo hiệu ứng, tạo hình tượng cho tôi!

"Mấy con Tống tử đó thế nào rồi?" Phi Hồng Ca từng đối phó với Tống tử, anh biết những thứ này không phải do diễn viên quần chúng đóng giả.

Khả năng lớn nhất là họ đã đi lạc vào một mộ thất thật!

Nhưng giờ không có thời gian để bàn bạc chuyện này, mấy người cần phải nhanh chóng thoát ra khỏi đây.

"Tôi đã dẫn chúng đi hết rồi, thời gian không còn nhiều, chúng ta đi nhanh đi!" Trương Diệp vẫn không giải thích nhiều.

Anh còn là người đầu tiên chạy vào mật đạo.

Dẫn đi hết?!

Phi Hồng Ca sửng sốt.

"Đi thôi!" Sau đó anh hối thúc Băng Băng, Bối Gia nhanh chóng theo sau, cuối cùng quay ống kính.

Anh định ở lại đoạn hậu.

Khổ nỗi, không ai phát hiện ra.

Phi Hồng Ca không đi thẳng vào mật đạo cùng đội.

Anh nhanh chóng quay lại nhĩ thất để xem những con Tống tử đó rốt cuộc thế nào rồi.

Kết quả ngoài sức tưởng tượng.

Trong mộ thất không có con nào cả.

Những con Tống tử đó dường như chưa từng xuất hiện.

Tuy nhiên, Phi Hồng Ca chú ý đến một chi tiết.

Cái Bắc Đẩu thất quan ban đầu chìm xuống và mở ra, không hiểu vì lý do gì, lại trở về trạng thái ban đầu.

Không chỉ nắp quan tài đều đậy lại, mà những quan tài chìm xuống cũng trở về vị trí ban đầu.

"..." Phi Hồng Ca kinh ngạc tột độ.

Đương nhiên anh không tin mọi chuyện xảy ra trước đó chỉ là mơ.

Nhưng hiện tại, điều này thực sự khiến người ta nghi ngờ.

Phi Hồng Ca cuối cùng không kìm được sự tò mò.

Anh chạy đến trước quan tài gần nhất, cẩn thận lắng nghe bên trong.

"Ầm!" Đúng lúc đó, một tiếng sấm vang lên, làm rung chuyển cả mộ thất.

"Rầm rầm rầm!" Bảy cỗ quan tài như đang mở buổi hòa nhạc vậy.

Không ngừng phát ra tiếng đập phá và tiếng gầm thét thê lương từ bên trong.

Tất cả nắp quan tài đều rung chuyển dữ dội vào khoảnh khắc đó.

Tạo cho người ta cảm giác như nắp quan tài sắp không đè được nữa.

Giống như quái vật bên trong có thể lao ra bất cứ lúc nào!

"Bộp!" Phi Hồng Ca mặt mày tái mét, sợ hãi đến mức ngã bệt xuống đất.

Anh không chần chừ thêm một khắc nào, bò về phía nhĩ thất trái, đuổi theo Trương Diệp!

Trong mật đạo tối tăm không chút ánh sáng, sau một hành trình quanh co khúc khuỷu, Băng Băng cuối cùng cũng phát hiện phía trước xuất hiện ánh sáng.

Khi bước ra khỏi cửa mật đạo, cô lại bị cảnh tượng trước mắt dọa cho giật mình!

"Ôi Chúa ơi!" Bối Gia, người vốn kiến thức rộng rãi, cũng hoàn toàn ngây người tại chỗ, như một người nước ngoài chưa từng thấy cảnh tượng như vậy bao giờ!

"Sao lại không đi?!" Phi Hồng Ca, người chậm hơn vài phút, vội vàng đuổi tới, thấy Bối Gia chắn ở lối ra, liền kỳ lạ hỏi.

Bối Gia mới phản ứng lại, dịch vài bước sang bên cạnh bệ đá nơi mình đang đứng.

"!!!" Phi Hồng Ca lúc này mới phát hiện, sau khi đi qua một mật đạo đầy mê hoặc, nơi đây lại có một thế giới khác biệt đến vậy!

"Trong đây lẽ nào là bên dưới mộ thất?!" "Quá chấn động, một không gian tự nhiên hình thành hay nhân tạo?!" "Cái cây kia lớn quá, tôi chưa từng thấy cây nào lớn như vậy, cảm giác thật quỷ dị!" "Trời ơi, đây không phải đạo mộ thật chứ, ai nói cho tôi biết, cảnh tượng như thế này, ekip chương trình làm cảnh vụ có làm ra được không?!" "À à, thấy mấy người làm vẻ đại kinh tiểu quái buồn cười thật, ai hiểu chút về quy trình làm phim đều biết, màn hình xanh tạo hình ảnh tốt lắm mà!" "Haizz, nói rồi mà livestream có độ trễ, độ trễ bao nhiêu, nền tảng livestream đều có thể kiểm soát, nếu có sự chuẩn bị từ trước, muốn thực hiện mấy hiệu ứng này đâu có khó!" "À à, cứ tiếp tục nhắm mắt làm ngơ đi, dù sao muốn giả đạo mộ, tôi khẳng định không tin!" "À à, không giả đạo mộ thì lẽ nào là thật sao, đồ ngốc!"

“CNM!” “RNM!” Nửa đêm về khuya, các cư dân mạng cũng tức giận ra phết.

So với một vài người khán giả đang chửi bới nhau trong livestream, hầu hết mọi người đều đang tập trung vào cuộc phiêu lưu của Băng Băng.

Nhìn thế giới ngầm rộng lớn, tựa như bí cảnh này.

GS.

Tề (Viện trưởng bảo tàng) và bạn bè của ông đều có chuyện muốn nói: “Giờ tôi khẳng định, bên trên tuyệt đối không phải mộ Thiên tử, thậm chí không phải mộ Vương hầu, những thầy phong thủy đó không ngu đến mức xây mộ trên một địa điểm như vậy!” “Đúng vậy, người không hiểu phong thủy cũng biết, căn bản là không thể an giấc được, mật đạo đi từ nhĩ thất trái, người xây cổ mộ từ sớm đã biết bên dưới mộ có không gian bí cảnh rồi!” “Tôi nghĩ, không bằng chúng ta thay đổi cách suy nghĩ xem sao.” “Cách suy nghĩ gì?” “Cái nghi trủng (mộ nghi ngờ) trước đó chỉ là để mê hoặc đạo mộ tặc, che đậy, trong đây mới là mộ thất thật sự!” “...” “Có lý đấy!” Quả không hổ danh các chuyên gia khảo cổ, đều vô cùng kinh nghiệm.

Họ đã nhìn ra vấn đề nằm ở đâu.

Nói như vậy, mọi chuyện đều thông suốt.

“Nếu, đây không phải hiệu ứng màn xanh, mà là bí cảnh dưới lòng đất thật, Lão Tề à, nơi này không hề đơn giản đâu!” “À, nếu mọi chuyện đều là thật, vậy thì mộ Thiên tử nhà Chu kia, e rằng cũng có mối liên hệ không thể tách rời!” “À à, chỉ cần là thật, bất kể là mộ ai, đều là đạo mộ!” “Đúng, bắt tận tay!” GS.

Tề (Viện trưởng bảo tàng): “...” Bắt tận tay.

Thật sự muốn đạo mộ.

Là nhìn trúng kỹ thuật chuyên nghiệp của tiểu ca ca tố nhân kia rồi!

Dù sao thì nhìn xem.

Một người còn hơn cả một đội khảo cổ!

Nếu thực sự có nhân tài như vậy chỉ đạo khảo cổ quốc gia.

Vậy thì kế hoạch bổ sung lịch sử Việt Nam có thể được thúc đẩy nhanh chóng!

Hiện tại Việt Nam không phải không phát hiện được cổ mộ liên quan.

Nhưng lại vướng mắc trước mặt các nhà khảo cổ, kỹ thuật chưa đủ điều kiện để khai quật!

Giống như lăng Tần Thủy Hoàng vậy.

Đặt ở đó.

Có thể khai quật được không?

Nếu khai quật, mọi thứ sẽ mất hết!

Phải chịu trách nhiệm lớn.

Sẽ trở thành tội nhân lịch sử!

Vì vậy, thật sự tìm được một người như Trương Diệp, hiểu rõ cổ mộ, kỹ thuật hạng nhất của đạo mộ tặc.

Vậy thì...

Chương 30

“Gọi điện liên hệ luật sư La, đặt trước người này đã.” “Đúng đúng đúng, chỉ cần luật sư La trong tay tôi, vậy thì tiến có thể công, thoái có thể thủ!” “Lão Tề, nếu nói về sự thâm hiểm, thì phải là ông đấy, không trách Viện trưởng bảo tàng lại được chọn.” GS.

Tề: “...” Trong cổ mộ.

Đã gây ra tranh luận sôi nổi giữa cư dân mạng, và khiến các chuyên gia rục rịch, chưa kể, ngay trước mắt họ là một bí cảnh ngầm rộng lớn!

“Đi thôi, bên dưới có đồ.” Trương Diệp ra hiệu cho Băng Băng và mấy người khác, những người đang kinh ngạc trước bí cảnh trước mắt, ngó đông ngó tây.

Ô!

Thật đấy à!

Một lát sau, ba người Băng Băng mới chú ý, dưới gốc cây cổ thụ kỳ lạ kia, có một bệ đá nhỏ không mấy nổi bật.

Rõ ràng là, trên bệ đá nhỏ đó, có đặt một thứ gì đó!

“Đó hình như là người!” “Trời ơi, nằm ở bên ngoài, ngay cả một cái quan tài cũng không có sao?!” “Đừng đi, đừng đi, bà nội tôi nói, những thứ không nhập quan đều rất tà, sẽ trá thi!” “Hình như không phải một người, mà là hai người!” Men theo con đường đá nhỏ uốn lượn đi đến bệ đá, đoàn người Băng Băng vừa lo sợ vừa tò mò đi đến dưới gốc cây cổ thụ lớn.

Đi dọc đường, mọi người đã nhìn rõ những thi thể đặt trên bệ đá nhỏ.

Từ trang phục dễ dàng phán đoán, là một nam một nữ.

Điều thực sự khiến ba người Băng Băng kinh ngạc và khó hiểu.

Là một nam một nữ, như đang ngủ vậy, hủ hủ như sinh địa nằm ở đó!

Kỳ lạ.

Ekip chương trình không dụng tâm, chi tiết làm không kỹ sao?

Tại sao lại cẩu thả như vậy.

Trong một cổ mộ ngàn năm, sao lại có thi thể ngủ say như người sống thế này?

Nhìn một cái là thấy không khoa học rồi mà!

Ngay cả thi thể được mệnh danh là hủ hủ như sinh nhất.

Cũng không có trạng thái như vậy.

Giản dị như hai người sống sờ sờ đang nằm ở đó.

Sau đó đoàn người Băng Băng, và cư dân mạng trong livestream, giống như đang bước vào phòng ngủ của nhà người ta vậy.

Tất cả đều đang lén lút nhìn trộm người ta ngủ!

"..." Băng Băng tò mò nặng nề, đưa tay ra, chọc chọc vào "diễn viên" đang nằm đó: "Nằm như vậy, tấm đá không lạnh sao?" "Băng Băng!" Thấy Băng Băng lại vươn tay sờ đông sờ tây, Phi Hồng Ca vội vàng ngăn lại!

Hai cỗ thi thể quỷ dị phi thường.

Mặc quần áo cổ đại.

Một trong số đó còn đeo mặt nạ cáo trông không mấy lành.

Những thứ như vậy, từ đầu đến chân đều toát ra khí tức nguy hiểm!

Ngay cả khi không phải thật, cũng không nên tùy tiện chạm vào!

Trong lòng Phi Hồng Ca lúc này lại nảy sinh mâu thuẫn.

Một khả năng là đây không phải bí cảnh mà ekip chương trình dàn dựng.

Mà bên trên thực sự là một ngôi mộ thật.

Mọi thứ hoàn toàn hợp lý.

Ngoại trừ cây cổ thụ lớn kia.

Môi trường và bố cục ở đây, lẽ ra không cần tốn nhiều chi phí nhất.

Thậm chí có thể nói, chỉ cần đặt hai "diễn viên" vào là được rồi!

Phi Hồng Ca nhìn hai cỗ thi thể bất động.

Hoàn toàn có lý do để nghi ngờ, hai người này có thể không phải người thật.

Chỉ là giả nhân được làm khá giống thật.

Nếu không, nằm ở đó lâu như vậy, không một chút dấu hiệu hô hấp, liệu có khả năng sao?!

Tuy nhiên, trong lòng nghĩ như vậy là một chuyện.

Nhưng thấy Băng Băng muốn chạm vào "thi thể" trên bệ đá.

Phi Hồng Ca theo bản năng muốn ngăn lại.

Chạm vào cũng được thôi.

Nhưng với thể chất của Băng Băng, khó tránh khỏi sẽ gây ra vấn đề.

"Làm gì vậy!" Băng Băng đột nhiên có chút tức giận.

Dường như không thích bị gán cho cái hình tượng đó.

“Tôi chạm vào thì sao, rõ ràng là giả mà, ngay cả người cũng không phải!” Giống như châm ngòi nổ, Băng Băng và Phi Hồng Ca vô duyên vô cớ cãi nhau!

Phi Hồng Ca đương nhiên trách Băng Băng tùy tiện chạm vào cơ quan.

Thậm chí nghi ngờ những con Tống tử bên trên đã được thả ra khi Bắc Đẩu thất quan chìm xuống.

Hậu quả là suýt chút nữa bị Tống tử cắn chết.

Bối Gia cũng xen vào, tình hình trở nên căng thẳng và phức tạp.

Và sau đó, Phi Hồng Ca đột nhiên mặt đỏ tía tai, sát khí đằng đằng, nhìn là biết không chịu nổi nữa rồi.

Xoạt!

Đúng vào thời khắc mấu chốt.

Một thanh Hắc kim cổ đao rút ra giữa không trung, chém thẳng vào đầu Băng Băng!

“Trương Diệp?!” Đồng tử Băng Băng co rút, hoàn toàn bị dọa cho ngây người!

Cô không ngờ Trương Diệp lại ra tay với mình!

Sự việc xảy ra đột ngột.

Cư dân mạng trong livestream càng kinh ngạc hơn, có người kích động, còn xuyên màn hình trực tiếp hét lên “Giết người rồi”!

Bởi vì đi dọc đường, mọi người đều biết thanh hắc đao trong tay Trương Diệp không phải đạo cụ.

Vậy là gã này điên rồi sao?!

Định trước mặt toàn thể khán giả mạng mà ra tay giết Phan Kim

Liên, à không, giết Băng Băng sao?!

Cảnh tượng máu me trong livestream đã không xuất hiện.

Chương 31

Bởi vì Hắc kim cổ đao của Trương Diệp tuy hạ xuống từ đỉnh đầu Băng Băng.

Nhưng lại trực tiếp chém thẳng vào bệ đá bên cạnh cô.

Chém vào cổ của "nam diễn viên" đeo mặt nạ cáo kia!

"Cụt cụt cụt!" Thanh Hắc kim cổ đao sắc bén như cắt đậu phụ.

Trực tiếp chém đứt cái đầu đó, khiến nó lăn từ bệ đá xuống đất.

Không lệch đi chút nào.

Nhưng cái đầu đó sau khi lăn vài vòng trên đất.

Lại đúng lúc ngửa mặt lên, đối diện với ống kính livestream.

Ngay lập tức khiến toàn thể khán giả mạng đều có thể nhìn rõ ràng.

Một cái đầu thật.

Trên mặt cắt của cổ, không chỉ có các mô cơ thể bình thường, còn dính chút máu như vẫn còn vương vấn!

Bởi vì nếu đầu người sống bị chém như vậy, máu chắc chắn sẽ chảy lênh láng.

Nhưng cái này lại giống như thịt khô phong hóa nhiều năm.

Không có máu tươi.

Chỉ rỉ ra một chút.

Nhưng lại khiến người xem càng rùng mình kinh hãi.

Điều khiến người ta cảm thấy quỷ dị và rợn tóc gáy nhất.

Là đôi mắt của cái đầu đeo mặt nạ cáo kỳ lạ kia, vào khoảnh khắc rơi xuống đất và hướng về phía ống kính, lóe lên hai tia lục quang u ám, khiến cư dân mạng đều kinh hồn bạt vía, như có thứ gì đó muốn lao ra khỏi màn hình!

"Mẹ ơi, cái thứ này tà môn quá!" "WTF, ekip chương trình có thể đừng toàn làm mấy thứ âm gian không, tôi xem ngán lắm rồi, huhuhu!" "..." Bỗng nhiên.

Một luồng khí lạnh từ cổ lan tỏa lên, lập tức xông thẳng vào não ba người Băng Băng, khiến họ lập tức tỉnh táo!

Băng Băng mồ hôi lạnh toát cả sống lưng, nhìn cái đầu bị Trương Diệp chém xuống trên đất, run rẩy nói: "Rốt cuộc là quỷ quái gì vậy?!" Rõ ràng.

Cô cũng nhận ra vừa rồi có điều bất thường, như thể bị ai đó thao túng!

Phi Hồng Ca và Bối Gia cũng có phản ứng tương tự.

Nhìn mặt nạ cáo trên đất, theo bản năng lùi lại vài bước, cảm thấy kiêng kỵ, không dám lại gần.

"Các người trúng huyễn giác rồi." Trương Diệp không nhanh không chậm thu Hắc kim cổ đao lại.

Anh liếc nhìn cái đầu trên đất.

Nhấc mũi giày, lật nó úp xuống, chỉ để lại cho khán giả một cái gáy.

Cái đầu mặt nạ cáo: "..." Toàn thể khán giả mạng: "..." Thao tác.

Cũng quá ấm lòng rồi.

Phi Hồng Ca lúc này mới thấy một trận sợ hãi tột độ, vừa rồi trong cơn giận dữ, anh đã nảy sinh ý niệm muốn giết Băng Băng.

Bối Gia: “Huyễn giác?

Trương, cái đầu này có ma lực?

Rốt cuộc là thứ gì?!” Vào khoảnh khắc đó, mọi người đều biết, đây tuyệt đối không phải đạo cụ mà ekip chương trình sắp đặt.

Bởi vì vừa rồi, họ thực sự đã bị thần kinh hỗn loạn.

Như thể bị ai đó điều khiển!

“Thanh nhãn hồ ly.” Trương Diệp không nhìn cái đầu trên đất nữa, mà đi đến trước một thi thể khác, mặt không biểu cảm nhìn.

“Quay tôi làm gì, quay cái đó đi.” Anh không ngẩng đầu, nhưng Trương Diệp cũng biết ống kính đang chĩa vào mình.

“...” Không phải mọi người đang chờ anh giải thích Thanh nhãn hồ ly sao?

Kết quả tên này lại bắt đầu tỏ vẻ cao lạnh.

Chỉ nói bốn chữ, không nói gì nữa.

Không chần chừ, màn hình livestream ngoan ngoãn chuyển ống kính sang thi thể nữ đang nằm trên bệ đá.

“WTF, đẹp quá!” “Là người thật à???” “Mẹ kiếp, cứng đờ rồi!” “Bình thường thôi, cũng đẹp gấp trăm lần Băng Băng!” “Mỹ nữ tự nhiên thời cổ đại thật sự tuyệt sắc, nhìn làn da kia, hôm nay tôi mới thực sự hiểu thế nào là ‘da thổi là vỡ’!” “Ừ ừ ừ, ghen tị quá với làn da như thế này, tất cả mọi thứ đều đẹp!” Thực ra, từ sớm đã có cư dân mạng chú ý đến cái xác nữ và mặt nạ cáo nằm cạnh nhau trên bệ đá.

Chỉ là lúc đó ống kính livestream chủ yếu chĩa vào các tuyển thủ và cái mặt nạ cáo quỷ dị kia.

Giờ đây, khi thi thể “nữ thi” được phô bày hoàn toàn, tĩnh lặng đón nhận sự săm soi của cư dân mạng.

Mọi người mới phát hiện ra.

Vẻ đẹp của cô ấy, không thể dùng lời lẽ nào diễn tả được.

Bởi vì mọi ngôn từ, đều trở nên nhợt nhạt.

“Đẹp thật.” Ngay cả Băng Băng cũng không kìm được mà xúm lại.

Như nhìn người đẹp ngủ say vậy, cô không nhịn được đưa tay muốn chạm vào mặt cô ấy.

Cô ấy biết, cảm giác da thịt đó rốt cuộc sẽ như thế nào.

Nhưng “một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng”.

Băng Băng cuối cùng đã kiềm chế được.

“Ơ, trong miệng có gì kìa?” Đột nhiên, mắt Băng Băng sáng lên, phát hiện trong miệng mỹ nữ hình như đang ngậm một thứ giống chiếc chìa khóa.

Lẽ nào là đạo cụ để hoàn thành nhiệm vụ?!

Lời vừa dứt.

Cô ấy phấn khích đưa tay ra muốn lấy!

“Bộp!” Lần này, Trương Diệp trực tiếp ra tay, đánh mạnh vào mu bàn tay cô ấy.

“Đau đau đau...” Băng Băng kêu lên một tiếng chói tai, lập tức ôm lấy bàn tay nhỏ ửng đỏ mà kêu la.

Đôi mắt to cũng lập tức trợn tròn, tức giận trừng Trương Diệp: nhắc em một tiếng không được sao, mượn công trả thù riêng!

Đối mặt với tình huống này, cư dân mạng lại một trận trêu chọc: “Thật không trách được tiểu ca ca tố nhân kia.” “Dù sao tình hình của Băng Băng, trong lòng không có chút số sao?” “Vừa rồi vì muốn sờ cái Thanh nhãn hồ ly đó, khiến mọi người đều như bị trúng tà vậy.” “Giờ

đừng thấy cái nữ thi kia mỹ miều không sao tả xiết, trông có vẻ không có tính tấn công.

Nhưng đừng quên.

Càng những thứ đẹp đẽ, càng đừng nên chạm vào." "Làm gì chứ, trong miệng có đồ, em xem thử!" Băng Băng khẳng định không phục.

Chủ yếu là Trương Diệp tát một cái đau quá.

Cảm giác như sắp sưng lên rồi.

Chương 32

"Vậy nhìn cho kỹ vào." Trương Diệp đột nhiên ra tay, đỡ đầu mỹ thi cổ đại, khiến nó ngồi thẳng dậy một góc chín mươi độ.

Ngay sau đó, một tay khác vươn ra, kẹp lấy cằm mỹ thi cổ đại, dùng sức kéo một cái.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Vài tiếng động kỳ lạ không báo trước.

Cư dân mạng trong livestream đều nhìn rõ, khi Trương Diệp thao tác cằm mỹ thi cổ đại, có vật gì đó bắn ra từ người cô ấy.

Tốc độ nhanh đến nỗi mắt thường căn bản không thể bắt kịp.

Chỉ nghe thấy âm thanh xé gió trong không khí, trực tiếp va vào vách núi không nhìn thấy đối diện, phát ra tiếng "chát chát" va chạm!

Cái thứ đó bắn xa đến vậy sao?!

"Kim châm!!!" "Mẹ kiếp, kỹ thuật gì vậy, làm người thật đến thế, mà lại là một cơ quan!" "Thật khéo làm sao, vừa đúng lúc tôi ấn nhầm chụp màn hình, vừa đúng lúc chụp được, mọi người nhìn avatar của tôi đi, đúng là kim châm, to như vậy, dài như vậy, nếu bắn vào cơ thể, khẳng định chết ngay tại chỗ!" Băng Băng: "..." Một lát sau, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm, bao gồm cả ống kính livestream.

"Em em em, em thật sự không cố ý đâu, tin em đi mà, em..." Băng Băng nhất thời căng thẳng, quên béng mọi thứ, chỉ lo giải thích với mọi người.

Nhưng bị Trương Diệp lạnh lùng nhìn chằm chằm như vậy, cô càng thêm hoảng loạn.

Hoảng loạn, cô không kìm được mà dịch chuyển người.

Vừa dịch chuyển người, gót chân không cẩn thận chạm vào rìa bệ đá.

Cả người "ái nha" một tiếng, suýt chút nữa ngã ngửa ra sau.

May mà Băng Băng cũng không phải kẻ hữu danh vô thực.

Phản ứng nhanh nhạy lắm.

Vào khoảnh khắc sắp ngã.

Cô ấy vặn người một cái.

Lập tức xoay người gấp trong không trung.

Cả người từ lưng hướng xuống đất, biến thành mặt hướng xuống đất.

Đương nhiên rồi.

Dù có ngã.

Cũng không đến mức không có phòng bị gì.

Ví dụ như bây giờ.

Băng Băng theo bản năng duỗi hai tay ra, để lòng bàn tay chạm đất trước, một cái tác dụng làm giảm chấn động.

Nhiều động tác như vậy có ý nghĩa là.

Khi lòng bàn tay chạm đất, thật trùng hợp làm sao, tay phải cô ấy lại ấn vào một vật thể kim loại nhô ra ở rìa bệ đá.

"Cạch" một tiếng.

Vật thể kim loại nhô ra đó lập tức chìm xuống.

Công thức quen thuộc.

Mùi vị quen thuộc.

Ngay cả âm thanh cũng y hệt.

Loại âm thanh cơ quan bị kích hoạt: kẹt kẹt kẹt!

Toàn thân Băng Băng cứng đờ.

Mãi lâu sau, cô mới từ từ nhấc tay lên, cẩn thận rời khỏi vật kim loại bị ấn xuống đó.

Cô nuốt một ngụm nước bọt, cứng nhắc quay đầu, nhìn Trương Diệp đang đứng trên cao, ánh mắt lạnh lùng, ngượng ngùng nói: "Cái đó, bây giờ em lùi lại, còn kịp không?" Lần này Băng Băng thực sự đã cho cư dân mạng trong livestream một màn trình diễn mãn nhãn.

Từ việc chạm vào Bắc Đẩu thất quan, đến tìm mật đạo trong nhĩ thất trái.

Sau khi bước vào một bí cảnh.

Đầu tiên là thi thể nam đeo mặt nạ cáo.

Rồi lại là mỹ thi cổ trang giấu cơ quan trong ngực.

Hiện tại, những cơ quan mà người khác dùng trăm phương ngàn kế cũng không tìm ra, cô ấy cũng dễ dàng tìm thấy.

Trương Diệp nghiêm túc nhìn cô, giọng điệu cảm khái nói: "Tổ sư gia đuổi theo đút cơm cho ăn à, người khác vắt óc cũng không tìm ra cơ quan, cô cứ tùy tiện chạm vào là mở hết, ngoài cách giải thích này ra, tôi thực sự không nghĩ ra khả năng nào khác." Băng Băng: "!!!" Tổ sư gia?!

Tôi là MC, không phải đạo mộ tặc!

Phì!

Mặc dù Băng Băng không muốn thừa nhận sự thật này.

Nhưng tất cả cư dân mạng trong livestream đều thừa nhận Trương Diệp nói đúng.

“Nhìn kiểu này thì Băng Băng đúng là sinh ra để làm cái nghề này rồi!” “Một lần là ngoài ý muốn, hai lần là trùng hợp, ba lần thì có thể là ngoài ý muốn cộng trùng hợp, nhưng lần nào cũng như thế này, Băng Băng à, cô cứ thành thật đi!” “Quả nhiên, phụ nữ đẹp đều lừa người, tưởng là MC, thực ra là đạo mộ tặc thâm niên!” “Cổ mộ thiên vạn, Băng Băng cán một nửa!” “Nửa còn lại Trương Diệp cán!” “...” GS.

Tề (Viện trưởng bảo tàng) và bạn bè của ông: “Tên của Băng Băng này cũng phải được ghi lại, nếu cuối cùng chứng thực cổ mộ này là thật, vậy thì cô ấy cũng phải có tên trong danh sách!” “Nhưng cô ấy là MC nổi tiếng, là mật mã lưu lượng, e rằng không dễ xử lý!” “Không sao, nếu thật sự không được thì mấy lão già chúng tôi ra mặt, không tin không giải quyết được!” Băng Băng không biết, cô đã bị một nhóm chuyên gia lão làng sắp xếp rồi.

Một lúc sau.

Nghe thấy tiếng động bên tai.

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía cây cổ thụ lớn kia.

Bởi vì âm thanh phát ra từ bên trong đó.

“Kẽo kẹt kẽo kẹt!” Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người.

Cây cổ thụ lớn vốn đã quỷ dị và đáng sợ đó như sống lại vậy.

Những rễ cây to lớn trên thân nó như sống dậy, bắt đầu uốn éo như những con mãng xà khổng lồ, khiến người xem rợn tóc gáy.

“Cây gì thế?

Nó biết động à?!” “Ban đầu tôi đã thấy cái cây này không bình thường rồi, cảm giác cả bí cảnh này đều tồn tại vì nó!” “Mau gọi Trương Hồ ra!” “Tôi đề nghị tiểu ca ca tố nhân chạy mau đi, cái cây đó nhìn là biết không phải thứ tử tế!” “Xoạt xoạt xoạt!” Cuối cùng,

gốc cây cổ thụ bị những rễ cây quấn quanh như mãng xà, mở ra như một cánh cổng lớn.

Kèm theo âm thanh của xích sắt lướt nhẹ, một cỗ quan quách bằng đồng xanh khổng lồ từ từ nhả ra từ trong cây cổ thụ.

"WTF!" Khán giả toàn mạng càng chấn động!

Vô số khả năng!

Bên trong có quái vật không!

Nhưng ai có thể ngờ, trong cây cổ thụ lại giấu một cỗ quan tài?!

Hít!

"Chế thức." Đồng tử của GS.

Tề (Viện trưởng bảo tàng) và các cộng sự lập tức co rút.

Chương 33

Cư dân mạng không hiểu quan quách và quan tài thực ra không giống nhau.

Nhưng các giáo sư chuyên gia làm công tác khảo cổ nhiều năm thì chỉ cần nhìn là biết.

Chỉ có người chết từ Vương hầu trở lên thời cổ đại mới có thể sử dụng quan quách chế thức.

Hơn nữa, nhìn từ chất liệu của quan quách, e rằng lịch sử không đơn giản như vậy!

Bởi vì, nó làm bằng đồng xanh!

Từ thời Tần trở đi, đế vương tướng lĩnh không còn dùng đồng xanh làm chất liệu quan quách nữa.

Vì vậy, nếu cỗ quan quách bằng đồng xanh này không phải do ekip chương trình làm giả.

Thì có thể khẳng định một trăm phần trăm.

Nó thuộc về đồ vật trước thời Tần.

Là sản phẩm của thời kỳ Hạ Thương Chu trong truyền thuyết!

Vừa nghĩ đến đó, nội tâm GS.

Tề và các cộng sự già bùng nổ.

Đây là một khoảnh khắc chứng kiến lịch sử a!

Một lúc sau, họ hận không thể xuyên qua màn hình, đi vào cổ mộ, tự mình xác định xem cỗ quan quách bằng đồng xanh đó có phải thật không!

Sau khi quan quách bằng đồng xanh được nhả ra từ cây cổ thụ thì không còn động tĩnh gì nữa.

Quỷ dị là, cư dân mạng phát hiện, trên thân nó quấn xích sắt.

Cho người ta cảm giác như một thứ gì đó bị phong ấn.

Nhìn như vậy, cỗ quan quách bằng đồng xanh vốn đã cổ kính tang thương, càng thêm nặng nề tà khí! 【Đinh! 】【Chúc mừng Túc chủ, ký tên tại Xà Bách Lăng Tẩm. 】【Phần thưởng: Bàn Sơn Điền Hải Thuật, Kim Cương Tán. 】 Bàn Sơn Điền Hải Thuật?!

Kim Cương Tán?!

Đạo nhân Bàn Sơn!

A a.

Thật sự đã tập hợp đủ tuyệt học của Tứ phái phương Bắc rồi.

Cũng giống như lần trước hệ thống thưởng Hắc kim cổ đao, Trương Diệp cảm giác sau lưng lại nặng hơn.

"Trương Diệp, rốt cuộc là thứ gì vậy?!" Băng Băng lúc này cuối cùng cũng hoàn hồn từ đủ loại biến cố.

Lại có quá nhiều thông tin không thể tiêu hóa.

Đương nhiên là cô tìm đến Trương Diệp đầu tiên.

"Một loại cây, gọi là Xà Bách, lấy vật thối rữa làm thức ăn, có tác dụng thần kinh thực vật giống như hoa ăn thịt người, vì vậy có thể thấy nó cử động." Xà Bách?!

Nghe cái tên này, rồi lại kỹ lưỡng quan sát cây cổ thụ đó.

Mọi người mới nhận ra cái tên đặt không chê vào đâu được.

Thân cây cũng vậy, cành cây cũng vậy, không phải giống vô số con mãng xà khổng lồ quấn quanh nhau sao!

“Vậy còn cái quan tài thì sao?!” Lần này Trương Diệp không giải thích, mà quay lại bên cạnh thi thể nam mặt nạ cáo bị chém đầu kia, ra hiệu chiếc hộp tử kim trong tay: “Những gì các người muốn biết, đều ở trong đó.” Mặc dù đã sớm chú ý đến chiếc hộp tử kim mà thi quỷ mặt sắt nằm trên giường ngọc đá đang ôm trong tay.

Nhưng bao gồm cả Trương Diệp, mọi người đều không có thời gian để nghiên cứu.

Lý do là, một loạt thao tác thần thánh của Băng Băng đã khiến người ta không kịp lo liệu.

Hiện tại quan quách đồng xanh đã xuất hiện.

Ngày càng nhiều nghi vấn chồng chất trong lòng các tuyển thủ và khán giả.

Theo Trương Diệp, thay vì tốn công giải thích, không bằng để họ tự đi tìm hiểu.

Bởi vì câu trả lời, đều nằm trong chiếc hộp tử kim đó.

“Hộp này mở kiểu gì?!

Chìa khóa đâu?” Phi Hồng Ca cầm hộp nghiên cứu, phát hiện bên ngoài kiên cố và tinh xảo, e rằng không thể tùy tiện đập vỡ được.

Hơn nữa.

Nếu bên trong có cơ quan.

Ai biết chừng lại đập ra một quả bom bao tử, làm nổ chết cả đám ở đây thì sao.

Vì vậy, cứ theo quy trình bình thường thôi.

“Băng Băng, thử xem.” Vì có thể có cơ quan, vậy thì việc chuyên nghiệp nên giao cho người chuyên nghiệp làm.

Vì vậy Phi Hồng Ca đưa chiếc hộp tử kim cho cô ấy.

Băng Băng: "..." Mặc dù không tình nguyện.

Nhưng có thể đây là chìa khóa để giải quyết nhiệm vụ cuối cùng.

Vì vậy Băng Băng vươn bàn tay nhỏ ra đón lấy.

Nhưng lần này, dù cô ấy có làm đủ mọi cách, cũng không thể kích hoạt BUFF của bản thân.

"Chìa khóa ở trong đó." Trương Diệp nghĩ phụ nữ, ai ngờ lại đánh giá cao sự đãng trí của phụ nữ.

Đúng rồi.

Băng Băng mới nhớ ra thi thể mỹ nữ cổ trang kia.

Trước đó cô ấy phát hiện trong miệng hình như có đồ, không kìm được muốn thò tay vào móc.

Vì chuyện đó, suýt chút nữa đã gây họa.

Không.

Một thi thể mỹ nữ cổ trang có thể bắn ra thứ trí mạng.

Băng Băng lại không dám tiến lên.

Trương Diệp cũng không ép, trực tiếp đưa tay từ miệng mỹ thi lấy ra chiếc chìa khóa ngậm trên lưỡi.

Đừng thấy mỹ thi đó hủ hủ như sinh, thực tế từ sớm đã không còn chút dấu hiệu sinh mệnh nào.

Khi Trương Diệp lấy chìa khóa từ miệng cô ấy ra.

Chương 34

Thi thể mỹ nữ bắt đầu thối rữa với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Quá trình này cũng chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Từ một thi thể nữ khiến người ta "cứng đờ", ngay lập tức biến thành một thi thể thối rữa khiến người ta có "cứng" cũng không "cứng" nổi.

"WTF, mẹ nó tháo trang điểm ra đúng là thảm không nỡ nhìn!" "Không trang điểm, đổi người rồi chứ!" "Lừa người, tôi không tin, mỹ nữ tỷ tỷ của tôi!" "Khủng khiếp quá, chắc chắn là kỹ xảo rồi, hiện thực sao có thể như vậy!" "À à, không nghe nói tác dụng oxy hóa sao?

Mộ của phu nhân Tân Trở năm đó cũng vậy, nói rằng khi vừa mở quan tài, cũng hủ hủ như sinh, kết quả chưa đầy một phút, cơ thể đã biến đổi!" "Haizz, mấy ông già cứ bận tâm thật giả làm gì có ý nghĩa chứ?

Chương trình đâu có thu tiền, xem xong là được rồi!" "Cạch!" Trong lúc cư dân mạng đang trêu chọc về việc mỹ nữ thi thể đẹp như vậy trong nháy mắt đã biến thành khô héo.

Băng Băng với chiếc chìa khóa đã thuận lợi mở chiếc hộp tử kim.

Bên trong, ngay ngắn đặt một phong cẩm thư.

Trong lúc này, không ai chú ý Trương Diệp đã thản nhiên lấy đi một thứ gì đó trên người thi quỷ mặt sắt.

"Trương Diệp!" Băng Băng vui mừng khôn xiết lấy cẩm thư ra, rồi lại tự tin mở ra, chuẩn bị đọc cho đông đảo khán giả nghe.

Kết quả.

Không phải Băng Băng không có văn hóa.

Dù sao để trở thành MC của một chương trình tầm cỡ như thế, không chỉ cần xinh đẹp, mà còn phải có vài "chổi" (tài năng).

Nhưng.

Có văn hóa thì có văn hóa.

Rảnh rỗi ai mà đi nghiên cứu chữ cổ Việt Nam chứ!

Giờ cẩm thư này là sao.

Trên đó tuy đều là nét bút, nhưng toàn là những chữ mà Băng Băng không nhận ra được mấy chữ!

Phi Hồng Ca và Bối Gia càng bó tay không giúp được.

À.

Trương Diệp hình như quên mất một điểm.

Anh ra hiệu cho ống kính livestream: "Từ xưa trên mạng nhiều nhân tài, sao không thử xem sao." Ô!

Vừa nói vậy đã nhắc nhở Băng Băng.

"Lại bắt đầu tương tác rồi, yên tâm đi, lần này không phải rút thưởng tặng quan tài đâu, chỉ cần mọi người giúp tôi giải mã thông tin trên cẩm thư, tôi sẽ mở thêm một cái quan tài cho mọi người!" Có những người, miệng nói không muốn, nhưng cơ thể lại rất thành thật.

Không, không phải vì muốn xem Băng Băng mở quan tài.

Thực ra khán giả livestream cũng rất tò mò về cẩm thư trong hộp.

Mọi người đều tích lũy quá nhiều nghi vấn về mọi thứ trong đây.

Vì vậy muốn biết câu trả lời càng sớm càng tốt.

Không.

“Ặc, tôi đánh giá cao quá rồi, không hiểu!” “Tôi nhìn ra một chữ rồi, hay là chúng ta cùng chung sức, mỗi người nhận một chữ, rồi lên mạng tra đi!” “Tra đến bao giờ mới xong?

Không bằng bảo ekip chương trình đừng làm mấy thứ hư ảo này nữa, trực tiếp nói cho tôi biết đi!” “Âm tỳ triệu hoán quỷ binh????” Mặc dù phần lớn cư dân mạng cũng không hiểu chữ viết trên cẩm thư.

Nhưng Trương Diệp nói không sai.

Trên mạng có nhân tài.

Không chỉ có nhân tài.

Mà còn có chuyên gia!

Không.

GS.

Tề (Viện trưởng bảo tàng) và các cộng sự trẻ đã xuất hiện trong livestream.

Nhanh chóng giải đáp thông tin trên cẩm thư.

Điều khiến cư dân mạng chấn động.

Thông tin trên đó lại ly kỳ đến vậy.

Và.

Đã ảnh hưởng sâu sắc đến công trình đoạn đại lịch sử Việt Nam!

Khiến GS.

Giáo sư Tề (Viện trưởng bảo tàng) cùng các cộng sự trẻ phải đặt vé tàu hỏa ngay trong đêm để khẩn trương đến Lỗ Nam!

Việc đạo mộ thịnh hành không phải bắt đầu từ sau thời Hán.

Ngay từ thời Xuân Thu Chiến Quốc, việc đạo mộ đã rất phổ biến.

Thời Chiến Quốc, phong khí này thậm chí còn không kém thời Đông Hán về sau.

Bởi vì khi đó, các chư hầu hỗn chiến, các nước tranh giành quyền lực.

Trong số đó, có một vị Chư Hầu Vương, ban đầu cũng vì để quyên góp quân phí, đã bắt đầu thò tay xuống lòng đất.

Một cách tình cờ, hắn đã có được một Âm Tỳ từ thi thể một nữ thần áo trắng.

Âm Tỳ này vô cùng quỷ dị, có thể triệu hoán Âm Binh!

Cứ như vậy, vị Chư Hầu Vương đó nhờ vào Âm Tỳ mà điên cuồng cướp đoạt tài nguyên thế giới ngầm, thực lực tăng vọt, áp đảo các nước chư hầu xung quanh đến không thở nổi.

Thế nhưng, khi tất cả chư hầu đều nghĩ hắn sẽ thuận thế quật khởi, trở thành một bá chủ, thì vị Chư Hầu Vương đó lại bặt vô âm tín, không còn tham gia vào trò chơi tranh bá giữa các quốc gia nữa!

Bởi vì, hắn đã tìm thấy thứ thú vị hơn: trường sinh bất lão!

Một lần tình cờ, với sự giúp đỡ của quân sư, vị Chư Hầu Vương đã tìm thấy một ngôi mộ nằm trong lãnh thổ Lỗ Nam.

Đối mặt với bí mật có được từ trong mộ, vị Chư Hầu Vương vô cùng chấn kinh.

Hóa ra đó không phải là lăng tẩm của Mục Thiên Tử.

Sở dĩ Mục Thiên Tử không được an táng trong hoàng lăng nhà Chu, mà lại một mình chọn nơi đây, chính là để hoàn thành đại nghiệp trường sinh!

Sau khi chấn kinh, vị Chư Hầu Vương nhanh chóng dưới sự xúi

giục của quân sư, không chỉ "chiếm tổ chim khách" mà còn cướp đoạt nghi thức trường sinh của Mục Thiên Tử, lựa chọn thế chỗ hắn!

Để che mắt người đời, cũng để thể hiện bản thân, vị Chư Hầu Vương đã dựa trên cơ sở lăng tẩm của Thiên Tử ban đầu, lại xây dựng thêm ngôi mộ nghi táng Bắc Đẩu Thất Tinh ở phía trên, nhằm ngăn chặn những kẻ đạo mộ cũng như mình, vô tình xông vào nơi đây.

Còn về mật đạo dẫn vào bên trong được lưu lại ở tai trái mộ thất, đương nhiên là để hắn quay trở lại!

Trên thực tế, khi Trương Diệp và đoàn người vừa tiến vào mộ thất, bức "Thiên Tử Giá Bát Xuất Tuần Đồ" mà họ nhìn thấy trong mộ đạo, thực chất không phải do Mục Thiên Tử xây dựng.

Vị Chư Hầu Vương đó đã vội vàng tuyên bố, muốn nói với tất cả mọi người rằng: sau ngàn năm, hắn sẽ trở về từ dưới lòng đất như một vương giả.

Chương 35

Đến lúc đó, hắn sẽ giống như Mục Thiên Tử, điều khiển bát tuấn, quét ngang thiên hạ, rồi Tây tuần Côn Luân, đi gặp Tây Vương Mẫu!

Không phải vị Chư Hầu Vương không có theo đuổi lớn hơn, mà là sắc thái thần thoại trên người Mục Thiên Tử, đặc biệt là điển cố "một ngày đi ngàn dặm gặp Tây Vương Mẫu", đã sớm ăn sâu vào tâm trí của bá chủ thời đó.

Đối với tất cả các bá chủ thời Xuân Thu Chiến Quốc, "điều khiển bát tuấn Tây tuần, gặp Tây Vương Mẫu" là mục tiêu cuộc đời của họ.

Sự hạn chế của thời đại, cộng thêm việc vị Chư Hầu Vương vốn "chiếm tổ chim khách", trong lòng đương nhiên cũng thuận lý thành chương mà thay thế hắn!

"Đúng là một vở kịch hay!", "Thảo nào mê vụ cổ mộ các kiểu, hóa ra có câu chuyện sâu sắc đến vậy!", "Đội ngũ chương trình có tâm quá, biên kịch càng đỉnh hơn!", "Haha, giờ còn ai thấy đây là giả không?

Thật là ngu không thể tả!", "Mặc kệ thật giả, buổi livestream này khiến tôi không thể rời mắt, dù sao thì tôi coi là thật đấy!", "Đúng vậy, quá hay rồi!

Lịch sử Hạ Thương Chu của nước ta luôn là một khoảng trống, dù đội ngũ chương trình bịa ra hay có căn cứ thật thì cũng đã cho tôi một giấc mộng Tiên Tần kỳ diệu!", "À, hiện thực có lẽ còn hấp dẫn hơn tiểu thuyết, ví dụ như Mục Thiên Tử, ai ngờ được một vị chúa tể tung hoành khắp Đông Tây đại lục khi còn sống, cuối cùng lại bị một Chư Hầu Vương nhỏ bé 'chiếm tổ chim khách', thay thế hắn, trở thành chó gác cổng cho người ta, thật là mỉa mai quá!", "Điển hình là cướp

nhà, dùng gia sản, thậm chí là chiếm đoạt cả người phụ nữ!", "Độc quá, nhưng có thật sự trường sinh không?", "Tôi cũng muốn biết, vị Chư Hầu Vương đã cướp Mục Thiên Tử đang ở đâu?

Chẳng lẽ ở trong Thanh Đồng Quan Quách sao?", "Đúng vậy, trước đó người đàn ông đeo mặt nạ hồ ly trên giường đá ngọc và người phụ nữ bị luyện thành cơ quan là ai?", "Đúng rồi, Giáo sư Tề, không phải vẫn chưa dịch xong sao?!" "Viện trưởng bảo tàng" Giáo sư Tề và các cộng sự lúc này cũng đang đắm chìm trong sự chấn động mà quyển cẩm thư mang lại.

Các cư dân mạng khác chỉ coi đó là một câu chuyện, nhưng đối với Giáo sư Tề và nhóm chuyên gia, đó là việc xuyên qua không gian thời gian, đối thoại với quá khứ!

Và còn là thời kỳ Hạ Thương Chu chưa từng được đề cập.

Bởi vì càng là khoảng trống, họ càng cảm thấy không thể dứt ra được, mãi không thể hoàn hồn.

"Mấy người nghĩ, lịch sử như vậy có khả năng không?" Đối với các giáo sư, học giả chính thống, trường sinh bất lão, Âm Tỳ Âm Binh là những chuyện đi ngược lại lẽ thường.

Đặc biệt là một Thiên Tử chính thống như Mục Thiên Tử, kết cục lại như vậy?

Thật sự quá nực cười!

Nhưng trớ trêu thay, vì Việt Nam đối với giai đoạn lịch sử đó gần như là một khoảng trống, đến mức không ai có một kết luận công khai về những gì có thể đã xảy ra hay tồn tại trong thời đại đó.

Trong tình huống này, những thông tin nhận được đều có thể là thật.

Đương nhiên rồi, để kiểm chứng xem những gì ghi trong cẩm thư

có phải thật hay không, có một vấn đề cần giải quyết.

Thứ nhất, cổ mộ này, cuộc thám hiểm này là thật hay giả?

Thứ hai, vị Chư Hầu Vương đã "chiếm tổ chim khách", thay thế Chu Thiên Tử đó, rốt cuộc đang ở đâu?!

"Được rồi, mặc kệ thật giả, giờ có một thứ tôi nghĩ cần phải thực hiện!", "Đúng, vừa nãy ai bảo ấy nhỉ, giải mã được bí mật trên cẩm thư thì sẽ biểu diễn màn tay không mở quan tài!", "Đúng vậy, hiếm khi được vui vẻ thế này, Băng Băng mở quan tài ăn mừng đi!" "Được thôi.

Lỡ khoác lác rồi, có nuốt nước mắt cũng phải làm thôi!" *Khụ khụ*.

Băng Băng ra hiệu cho Trương Diệp: "Vị tiểu ca đây, làm ơn nhường đường." Trương Diệp: "..." Gì thế, đã sắp chịu hết nổi rồi sao?

Thôi được, mời vị Mạc Kim Giáo Úy bắt đầu màn biểu diễn!

"Băng Băng cố lên, chứng minh em sinh ra là để ăn cơm đi!" "Lật núi, mở quan tài, từ nay về sau, thổ phu tử là nhất, làm MC làm gì nữa!" "Đúng vậy, sau khi chương trình kết thúc, bắt đầu livestream riêng, biểu diễn đạo mộ cho tôi xem, đảm bảo kiếm nhiều tiền hơn làm MC!" "Đến lúc đó, chứng cứ cũng không cần thu thập nữa, tất cả cư dân mạng cả nước sẽ làm chứng cho em, luật sư La cũng không cứu nổi em đâu, haha!" "..." Nói đùa thì nói đùa, nhưng sau khi trải qua nhiều lần bất ngờ và trùng hợp như vậy, mọi người đều cảm thấy Băng Băng đã trở thành một tuyển thủ đạo mộ cấp cao thủ rồi.

Công phu mà thổ phu tử cần khổ luyện mười năm, thậm chí mấy chục năm, cũng không bằng Băng Băng đứng cạnh tùy tiện sờ một cái!

Đúng là "Âu Hoàng" của giới đạo mộ!

Thanh Đồng Quan Quách cổ kính, nhìn thôi đã có thể cảm nhận được hơi thở lịch sử trầm tích trên đó.

Mùi vị thời không phả vào mặt, tuyệt đối không phải đồ giả có thể tỏa ra được.

Quan quách chạm vào lạnh lẽo, thấu xương.

Băng Băng vừa đến gần, không kìm được rùng mình.

Lúc này cô ấy hơi hối hận vì đã nói khoác.

"Dây xích sắt." Băng Băng cũng không phải chưa làm bài tập về nhà.

Loại quan tài nào sẽ được phong ấn theo cách này?

Mục đích làm như vậy là gì?

Rõ ràng là dù xuất phát điểm thế nào, cũng không phải chuyện tốt!

"Vậy, em mở đây nhé?!" Băng Băng từ tận đáy lòng nhìn về phía Trương Diệp, hy vọng nhận được sự động viên nào đó từ biểu cảm của anh.

Nhưng Trương Diệp lúc đó lại đang nghiên cứu quyển cẩm thư vừa mới khai quật được, không thèm nhìn lấy một cái.

Bất kỳ thứ gì trong cổ mộ, Trương Diệp đều không để người chơi mang đi.

Một khi nộp lên quốc gia, đây sẽ là bằng chứng sắt đá về việc tham gia hoạt động đạo mộ.

Trước quyền lực của nhà nước, có lý lẽ cũng vô dụng.

Vì vậy, nhân lúc Phi Hồng Ca và Bối Gia đều đang chú ý đến Băng Băng mở quan tài, anh đã nhanh chóng cất Tử Kim Ngọc Hạp và cẩm

thư vào ba lô.

Thấy Trương Diệp không để ý đến mình, Băng Băng chỉ có thể tự mò mẫm.

Lúc này Phi Hồng Ca và Bối Gia cũng đến.

Họ trước tiên giúp Băng Băng tháo bỏ những sợi xích sắt bao quanh Thanh Đồng Quan Quách.

Sau đó cùng nhau tìm cách mở quan tài.

Nhưng Thanh Đồng Quan Quách được khớp nối quá chặt chẽ, Phi Hồng Ca dù có cầm xà beng cũng khó mà ra tay.

Loay hoay gần nửa tiếng đồng hồ, không biết bao nhiêu khán giả đã ngủ gật.

Ngoại trừ việc tháo được xích sắt bên ngoài, quan tài vẫn đứng đó không hề nhúc nhích.

"Kỳ lạ thật." Trong lòng Băng Băng có chút mâu thuẫn.

Vừa thất vọng, lại vừa có vẻ hơi may mắn.

Bởi vì thần thoại đã bị phá vỡ.

Thanh Đồng Quan Quách không ăn khớp với chiêu trò của cô.

"Trương, không được rồi, quan tài không mở được, anh có cách nào không?" Mọi người đành lần nữa cầu cứu Trương Diệp.

Trương Diệp nhìn về phía Băng Băng đang nghiên cứu kỹ lưỡng: "Cả chuyên gia cũng không được sao?" *Phụt*.

Khuôn mặt tươi cười của Băng Băng lập tức đỏ bừng, cô trừng mắt nhìn anh một cái thật mạnh, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhường chỗ.

Sự trùng hợp của thế giới.

Mặc dù nhân mã ban đầu không tồn tại, nhưng những thứ đáng lẽ

phải xuất hiện thì không thiếu thứ gì.

Ví dụ như quyển cẩm thư vừa được thu thập.

Trong nguyên tác, những thứ đó là đồ giả, nhưng khi rơi vào thế giới này, lại không giống vậy.

Cho nên, cái Thanh Đồng Quan Quách này cũng không khó nhìn.

Bởi vì nó được thiết kế để người ta mở ra.

Đương nhiên, phải có kỹ xảo. *Cạch!* Trương Diệp dùng Phát Khâu Chỉ luồn vào một cơ quan kín đáo, nhẹ nhàng kéo một cái, mọi người lại nghe thấy tiếng cơ quan *cạch cạch cạch*.

“Mở rồi?!” Băng Băng đầu tiên ngẩn ra, rồi lại hừ một tiếng.

Chương 36

Tên này rõ ràng biết cách mở, vậy mà lại giả vờ không biết!

Lần sau mỗi lời của anh ta đều không thể tin được nữa!

Đồ lừa đảo!

Đồ hồ ly!

"Quả nhiên là quan quách!" Nhìn vẻ ngoài như sen nở rộ, lộ ra nội quan tựa như nhụy hoa bên trong, "Viện trưởng bảo tàng" Giáo sư Tề và các cộng sự cũng đều kích động không thôi.

"Chà, nội quan đẹp quá, những thứ khảm trên đó là bảo thạch sao?!" "Trời ạ, nếu là thật thì tùy tiện tháo xuống một viên cũng đủ cho tôi sống nửa đời sau rồi nhỉ?!" "Suy nghĩ hạn hẹp quá, đã tháo thì chắc chắn phải lấy hết chứ!" Không đợi cư dân mạng nghiên cứu xem những viên bảo thạch dùng làm trang sức này có bao nhiêu, Trương Diệp lại lần nữa ra tay, mở cả nội quan.

Lần này, cùng với nội quan từ từ nở ra lần nữa.

Bên trong quan tài.

Một thứ kỳ lạ, từ từ hiện ra trước mặt mọi người, không chỉ khiến ba người Băng Băng ngẩn ngơ, mà còn khiến cư dân mạng trong phòng livestream lại bùng nổ!

Đặc biệt là "Viện trưởng bảo tàng" Giáo sư Tề và các cộng sự.

Có một khoảnh khắc, họ đều tưởng mình nhìn nhầm.

Nhưng nhanh chóng không kìm được mà kinh hô: "Kim, Kim Lũ Ngọc Y?!!!" Kim Lũ Ngọc Y trong lịch sử khảo cổ Việt Nam thường xuyên được tìm thấy, thậm chí là khá nhiều.

Chỉ riêng những bộ được khai quật hoàn chỉnh đã có sáu bộ.

Vì vậy, "Viện trưởng bảo tàng" Giáo sư Tề và các cộng sự vừa nhìn đã nhận ra, thứ nằm trên giường ngọc trong nội quan chính là Kim Lũ Ngọc Y!

"Nhân tiện hỏi, tôi vẫn luôn không biết Kim Lũ Ngọc Y dùng để làm gì!", "Đúng vậy, tại sao lại phải bọc một người chết thành ra thế này chứ?!", "Đó là cách phô trương sự giàu có của người cổ đại, giống như logo thương hiệu bây giờ, càng làm càng lớn vậy.", "Hahaha, nói vậy nghe có vẻ đúng thật, lấy ngọc phiến làm quần áo, như một cái xác ướp từ đầu đến chân, khoe của đến không còn góc chết nào!", "Chỉ có tôi thấy đáng sợ thôi sao?", "Tôi cũng thấy rợn người, không mê nổi!" Mặc dù Việt Nam khai quật được nhiều bộ Kim Lũ Ngọc Y hoàn chỉnh như vậy, nhưng lại không hề có bất kỳ ghi chép văn hiến hay dã sử nào về tác dụng thực sự của nó.

Chỉ đơn thuần giống như xác ướp phương Tây, dùng để xử lý chống phân hủy thi thể sao?

Mặc dù không có ghi chép rõ ràng, nhưng những bộ ngọc dũng này lại có một điểm chung.

Đó là tất cả Kim Lũ Ngọc Y đều chỉ được khai quật từ các mộ Hán!

Các cổ mộ của các triều đại sau đó, thậm chí là lăng tẩm Thiên Tử, mộ Đế Vương, đều không còn xuất hiện thứ này nữa!

Cũng chính vì vậy, Kim Lũ Ngọc Y luôn là một bí ẩn trong giới khảo cổ và giới sử học Việt Nam!

Nhưng hôm nay.

Không biết vì sao.

Khi nhìn thấy bộ Kim Lũ Ngọc Y này xuất hiện trong phòng

livestream.

Trong đầu "Viện trưởng bảo tàng" Giáo sư Tề đột nhiên nảy ra một ý nghĩ: Chẳng lẽ hôm nay, bí mật của Kim Lũ Ngọc Y sẽ được giải mã?!

Giáo sư Tề cũng không biết tại sao mình lại có suy nghĩ như vậy.

Trong lòng ông lúc này vô cùng mâu thuẫn.

Vừa hy vọng đây không phải là một chương trình, lại vừa sợ hãi, đây thật sự không phải là một chương trình!

"Trước tiên hãy xem thử cái tên Trương Diệp này đi." Giáo sư Tề lẩm bẩm, lấy lại tinh thần, dán mắt vào màn hình.

"Trương Diệp, cái này không phải Kim Lũ Ngọc Y sao???" Băng Băng từng đi bảo tàng, đã thấy những thứ như vậy.

Cô biết người có thể mặc thứ này chắc chắn không phải người bình thường.

Đương nhiên rồi, gia đình bình thường cũng không thể có nhiều ngọc phiến đến vậy.

"Đúng là ngọc thật." Phi Hồng Ca sớm đã ở trước bộ ngọc dũng, không kìm được đưa tay chạm vào.

Vì vậy biểu cảm của anh càng thêm chấn kinh.

Bối Gia: "Xác ướp phương Đông sao?

Nhìn bên trong thi thể chắc chắn được bảo quản rất tốt." Đúng rồi.

Bối Gia lại nói: "Bây giờ tôi cuối cùng cũng biết, tại sao những thổ phu tử đó lại gọi những quái vật bất tử trong cổ mộ là Tống Tử." Chẳng phải vậy sao.

Dù thi thể bên trong ngọc dũng chưa chắc đã biến thành cương thi, nhưng ngọc dũng với cách thể hiện tương tự như xác ướp, tạo cho người ta cảm giác đầu tiên là thứ này có tác dụng xử lý chống phân hủy thi thể.

Khi từng lớp kim ti ngọc đái được tháo ra, quá trình đó chẳng phải giống như đang giải một Tống Tử sao.

Bối Gia nuốt nước bọt.

Thực ra anh đã từng chạm vào không ít xác ướp, thậm chí còn ăn chúng.

Bởi vì ở phương Tây, đặc biệt là những nơi xác ướp được khai quật, người dân địa phương tin rằng xác ướp có công hiệu y học thần kỳ.

Đặc biệt là những xác ướp khai quật từ kim tự tháp, niên đại càng lâu thì giá trị càng cao!

Vì vậy, Bối Gia nhìn bộ ngọc dũng này, trong đầu đầu tiên nghĩ đến giá trị thực dụng của nó!

Đáng tiếc.

Bộ ngọc dũng trước mắt không phải xác ướp phương Đông thật sự.

Chỉ là một đạo cụ.

Không phải người thật đóng.

Bởi vì những phiến ngọc đó quá chặt, bao bọc kín mít cả người, hô hấp chắc chắn sẽ thành vấn đề.

Cho nên bên trong chỉ có thể là vật chết!

Bối Gia lúc này cũng giống như Phi Hồng Ca, đã sớm có nghi ngờ rằng những trải nghiệm trước đó ở phía trên có thể đều là thật.

Chỉ sau khi xuống đây, mới thực sự là bí cảnh do đội ngũ chương trình sắp xếp.

Nhưng cho dù cổ mộ phía trên là thật, Bối Gia cũng chỉ coi mình đang tham gia chương trình.

Anh không ngốc.

Nếu cứ ngốc nghếch mà nói trong phòng livestream rằng cổ mộ phía trên đều là thật, thì chẳng phải thân phận đạo mộ tặc của anh sẽ bị xác nhận sao!

"Như vậy, tôi không ngại đoán xem, cái này chín phần chín mùi đến mấy rồi." Bối Gia cười cười, vỗ vỗ vào ngọc dũng, dù sao cũng là vật chết, sẽ không đau.

Nhưng chưa đợi anh nói xong.

Bất ngờ đột nhiên xảy ra. *Ách* — một tiếng thở dài trầm lắng.

Giống như những bệnh nhân thập tử nhất sinh trong bệnh viện vậy.

Khi người ta tưởng đã chết, họ sẽ dùng cách tương tự để nói: "Ông đây còn sống!" Bây giờ, khi Bối Gia ngồi bên cạnh ngọc dũng, cười đoán xem nó chín phần chín mùi đến mấy.

Thì một âm thanh đã trả lời câu hỏi đó.

Chắc là chín phần.

"O.O" Bối Gia nhất thời không phản ứng kịp, ngây người ra đó, thậm chí còn tưởng Phi Hồng Ca đang trêu mình.

Chưa kịp đi tìm Phi Hồng Ca.

Chương 37

Khoảnh khắc tiếp theo.

Lồng ngực ngọc dũng vốn âm trầm chết chóc, dường như lại có sự phập phồng.

Ngay sau đó.

Từ dưới mặt nạ ngọc dũng, cũng như có tiếng thở quỷ dị truyền ra.

Bối Gia trợn mắt há hốc mồm.

Không dám tin.

Vì vậy, anh rụt rè run rẩy ghé đầu lại gần, muốn kiểm chứng xem có phải anh thức khuya quá, mắt hoa tai lùng bùng hay không.

Lúc này.

Bước chân của Phi Hồng Ca không kìm được bắt đầu lùi lại.

Băng Băng, cũng không biết từ lúc nào, đã trốn sau lưng Trương Diệp.

Chỉ có camera livestream vẫn chĩa vào Bối Gia.

Chĩa vào cái đầu ngọc dũng càng ngày càng gần. *Cốc*! *Bụp*!

Bối Gia thét lên một tiếng chói tai, sợ hãi đến mức ngã phịch xuống giường ngọc.

Anh chỉ vào bộ ngọc dũng, run rẩy nói: "Trương!

Trương!

Trương... nó còn sống!!!" Ngọc dũng sống?!

"Lại bắt đầu diễn rồi à?

Có cần phải giả như vậy không!", "Thôi đi mấy cha, đến lúc này rồi, đừng bày mấy trò này nữa, giải mã sớm chút, kết thúc sớm chút, tôi còn đi ngủ bù nhan sắc!", "Khoan đã, hình như tôi vừa thấy cái ngọc dũng cử động thật đấy!", "Tôi cũng thấy, nó còn phát ra tiếng nữa!", "À à, tôi chỉ muốn nói, tất cả chúng ta đều bị chương trình PUA!" Bởi vì camera livestream trước đó không quá gần, cộng thêm thân hình của Bối Gia đã ảnh hưởng đến hiệu quả xem, nên đa số khán giả không để ý rằng ngọc dũng đã thực sự cử động.

Nhưng không ít khán giả vẫn luôn theo dõi quá trình này, và đã trải qua sự chấn động giống như Bối Gia!

Đương nhiên rồi.

Dù sao thì qua một màn hình, nên họ không mất bình tĩnh như Bối Gia, mà còn có thời gian rảnh rỗi để tranh cãi với các cư dân mạng khác!

Bối Gia, người đang tự mình cảm nhận sự động đậy của ngọc dũng và nghe tiếng thở, thì không được thoải mái như vậy.

Lúc này chân anh đã mềm nhũn bên cạnh giường ngọc, không còn sức để chạy, chỉ có thể không ngừng gọi Trương Diệp cứu mạng!

Bởi vì ai cũng không biết, liệu ngọc dũng có đột nhiên ngồi dậy, rồi lao về phía họ hay không!

"Xì, chiêu cũ rích!

Lát nữa ngọc dũng nhất định sẽ ngồi dậy, rồi bắt đầu đánh nhau với Phi Hồng Ca hoặc tố nhân tiểu ca ca!", "Bây giờ tôi nghi ngờ, vị tố nhân tiểu ca ca này không phải là người được mang tư bản vào đoàn chứ?

Cảm giác như mỗi lần kịch bản đều xoay quanh anh ta!", "À, từ trại huấn luyện im hơi lặng tiếng, giờ đột nhiên trở thành hạt nhân

của đội, nhìn là biết ngay mấy cái kịch bản 'ngược dòng' cũ rích ấy mà!", "Không xem nữa, không xem nữa!

Nếu không tin, chúng ta cá cược đi!

Tiếp theo chắc chắn ngọc dũng sẽ sống dậy, sau đó giao chiến với tố nhân tiểu ca, hai bên đánh nhau nửa tiếng đồng hồ, trong lúc đó gà bay chó sủa các kiểu.

Tôi lập lời thề làm chứng, nếu không đúng, tôi sẽ ăn tường ngay tại chỗ làm bữa khuya!", "..." Thôi vậy, giờ thì khán giả livestream đều đã từng trải, hiểu biết rộng rồi.

Nói trắng ra là, đều đã bị các streamer và các chương trình giải trí khác lừa nhiều rồi.

Giờ mà muốn lừa gạt nữa, chỉ dựa vào bịa đặt bừa bãi chắc chắn không được.

Cũng chính vì vậy mà "An Lạc Bí Cảnh" phải làm livestream.

Không.

Khi mọi người đều cho rằng diễn biến tiếp theo sẽ giống như vị cư dân mạng kia đã đoán, lại là một màn biểu diễn do người chơi vì nhân vật của mình mà thực hiện, thì Trương Diệp không nói hai lời, đi thẳng đến trước ngọc dũng.

Hai ngón tay trông khác thường thò ra, trực tiếp ấn lên cổ ngọc dũng.

Cách lớp ngọc phiến.

Thấy tay Trương Diệp dùng sức bóp một cái.

Ngọc dũng bị tấn công lập tức phản ứng kịch liệt, toàn thân trên dưới đều run rẩy.

Lần này không còn là lồng ngực phập phồng nhẹ nhàng, cũng

không phải tiếng rên rỉ yếu ớt nữa.

Đôi chân vốn bất động cũng đã nhấc lên.

Hai tay cũng thực hiện động tác bản năng muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Trương Diệp.

Thật sự giống như một người đang ngủ say, khi đột nhiên bị tấn công thì có phản ứng bình thường.

Nhìn ngọc dũng đang giãy giụa.

Nghe tiếng ngọc dũng phát ra tiếng gào thét khàn khàn.

Băng Băng, Phi Hồng Ca và Bối Gia đều ngây người ra.

Nhưng chưa đợi khán giả trong phòng livestream kịp phản ứng.

Từ lúc Trương Diệp ra tay, đến lúc kết thúc.

Cực kỳ nhanh chóng.

Nghe một tiếng "Rắc".

Cả cái đầu ngọc dũng nghiêng hẳn sang một bên.

Tay chân vốn đang giãy giụa cũng lập tức như đá chìm đáy biển, nặng nề rủ xuống.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, đột nhiên không còn động tĩnh gì nữa.

"..." Cả phòng livestream lập tức yên tĩnh.

Những cư dân mạng ban đầu định thoát khỏi livestream, lúc này cũng cứng đờ giữ nguyên tay đang giơ lên.

Tương tự, không còn động tác tiếp theo nào nữa.

Ai cũng không ngờ.

Trương Diệp lại quả quyết đến vậy.

Thậm chí có thể tàn nhẫn ra tay.

Trực tiếp bóp chết thứ đang chuẩn bị gây họa ngay từ trong trứng nước!

“Mấy người nhất định không hiểu, tại sao tôi lại không hứng thú với nó.” Trương Diệp rút tay khỏi cổ ngọc dũng.

Chương 38

Ngay lúc này.

Camera livestream nhanh chóng quay vòng ra phía trước, đặc tả vào anh.

Vì vậy.

Trước mặt tất cả khán giả.

Xuất hiện một thiếu niên với đôi mày rủ xuống, ánh mắt hiền hòa như Bồ Tát, nhưng vừa rồi lại ra tay với thủ đoạn kim cương!

"Ôi trời, vừa nãy tố nhân tiểu ca vừa ngẩng đầu lên, tôi không kìm được phải quay mặt đi!", "Ô ô ô, tôi vốn dĩ không sợ, nhưng vừa nhìn ánh mắt của tố nhân tiểu ca, tối nay chắc chắn không ngủ được!", "Tên này là người hay quỷ vậy?

Trông chưa đến hai mươi tuổi nhỉ, nói là diễn kỹ thì tôi không tin!", "Đội ngũ chương trình sẽ không tìm trúng đạo mộ tặc bản chính đấy chứ?!

Tôi thấy chỉ có những thổ phu tử sống ở thế giới ngầm mới ra tay như vậy, giết người không chớp mắt, muốn chết vào canh ba thì không thể sống đến canh năm!", "Đúng vậy, để không bị giết, tôi chỉ có thể ra tay giết trước!

Trong cổ mộ, lòng người còn đáng sợ hơn Tống Tử!", "Quả thực là vậy, cho nên mới có đủ loại cấm kỵ khi xuống mộ, ví dụ như, những người xuống mộ trộm đạo, chỉ tin con trai, hoặc cha ruột, ngay cả anh em cũng không thể tin!" Một hòn đá ném xuống gây ngàn đợt sóng.

Các cư dân mạng đã hoàn hồn đều không khỏi rùng mình trước sự

tàn nhẫn của Trương Diệp vừa rồi.

Ai càng nói nhiều trong phòng livestream, thực ra càng hoảng sợ.

Đương nhiên, những người không nói gì, e rằng đã sớm sợ đến mức chân tay run rẩy, điện thoại cũng không cầm vững.

"Kia...", Đột nhiên, có một cư dân mạng đặt ra một câu hỏi cần mọi người suy nghĩ: "Giả sử, tôi giả sử nhé." "Nếu thật sự, tố nhân tiểu ca ca đã giết chết người bên trong ngọc dũng đó." "Vậy thì vấn đề là, đó không phải là mưu sát sao?!" Giết chết một người cổ đại.

Thậm chí trên danh nghĩa là giết một người cổ đại.

Không phải mưu sát sao?!

Vấn đề này.

"Tôi nghĩ, chỉ cần hành vi có dự mưu, cố ý, thì là mưu sát!" "Haha, vậy giết gà giết vịt cũng là mưu sát sao?" "Người, không phải gà và vịt!" "Thực ra mà nói, tôi nghĩ có thể không phải mưu sát, nhưng sẽ là săn bắt trái phép, sát hại động vật hoang dã quý hiếm của quốc gia!" "Nhưng, nếu cái ngọc dũng này là thật, vậy người bên trong còn sống, cũng là người cổ đại, hơn nữa quốc gia có quy định rõ ràng, sau khi lập quốc không được thành tinh, cho nên, những thứ thành tinh trước khi lập quốc, luật pháp nước ta không quản được!" "Chỉ cần trong lãnh thổ nước ta, đều thuộc về nước ta quản lý, bất kể là cổ đại hay hiện đại, yêu ma quỷ quái, đều phải run rẩy dưới nắm đấm sắt của nhân dân!" "Đúng vậy, cho nên tố nhân tiểu ca ca chỉ dùng nắm đấm sắt của nhân dân để đánh đổ những tàn dư phong kiến này, mưu sát ư?" "..." Thôi được.

Dù sao thì đủ loại tranh luận, xem ai thắng ai thua.

Nhưng nhìn cái ngọc dũng lúc này thật sự không còn động tĩnh gì nữa, Băng Băng cũng ngây người!

“Anh ấy, anh ấy đã giết nó rồi sao?!” Ngay trước mặt cô.

Ngay trước mặt toàn bộ khán giả mạng.

Giống như bóp chết một con gà, bóp chết một “người” rõ ràng còn sống như vậy.

Băng Băng đương nhiên bị hành động của Trương Diệp dọa sợ.

Phi Hồng Ca và Bối Gia cũng cau mày, trong lòng cũng dâng trào cảm xúc.

Đúng là một kẻ tàn nhẫn.

Nếu mọi thứ ở đây là thật, thì chỉ có thể nói, may mắn là có livestream.

Nếu không, một Mạc Kim Giáo Úy xuất gia nửa chừng như vậy, nếu thực sự đụng phải một Phát Khâu Thiên Quan như Trương Diệp.

Thì cơ bản là không sống được hai tập.

Ban đầu, có một cư dân mạng nói Trương Diệp sẽ không sống được hai ngày trong chương trình thực tế thám hiểm này?

“Thôi được rồi, dù có phải mưu sát hay không thì cũng không liên quan đến tôi, thậm chí bản chất của sự việc cũng chẳng liên quan gì đến tôi.

Tôi chỉ là người xem livestream, tôi chỉ muốn hỏi, cư dân mạng vừa nãy nói sẽ ăn tường làm bữa khuya có ở đó không?”, “Đúng đúng đúng, xin hỏi phòng livestream của ai vậy, tôi sẽ đưa tất cả tiền 'Song Thập Nhất' tiết kiệm được cho anh ấy!”, “Huynh đệ, bật livestream thông báo một tiếng đi, đằng nào cũng phải ăn, chúng ta liên tuyến PK một trận, đảm bảo nổi tiếng vượt cả đường chân trời!”, “Rồi sau đó ngay lập tức bị khóa tài khoản.” “...” “Viện trưởng bảo tàng” Giáo sư Tề và các cộng sự.

“Lão Tề, ông thấy sao?”, “Đúng vậy, thằng nhóc này sát khí thật lớn, phía trước giết một con, lát nữa lại giết một con, trước đó camera không quay, tôi nghi ngờ những Tống Tử kia, cũng đều bị cậu ta tiêu diệt rồi!”, “Ừm, quả thực có thực lực.

Vừa rồi tôi đã hỏi một người bạn không tiện tiết lộ danh tính, Phát Khâu Ấn đã thất truyền không biết bao nhiêu triều đại, nhưng có thể thống lĩnh Mạc Kim Giáo Úy, thực lực có thể thấy, không tàn nhẫn một chút thì làm sao được chứ?”, “Đúng vậy, khi vào cổ mộ rồi, cương thường luân lý, pháp luật đạo đức đều là thứ bỏ đi, đều đi giành ăn với người chết rồi, ai mà để ý đến mấy thứ đó nữa!”, “Tôi thấy, thằng nhóc này đã xuống mộ, e rằng còn nhiều hơn mấy lão già chúng ta khảo cổ đấy!”, “À à, không thể so được, cả đời tôi tiếp xúc được mấy ngôi mộ lớn đã là A Di Đà Phật rồi, còn mấy thổ phu tử này, xuống bao nhiêu ngôi mộ, e rằng trong lòng cũng không đếm xuể!” Lập trường khác nhau, cách nhìn của mọi người về hành động Trương Diệp ra tay bóp chết ngọc dũng đương nhiên cũng khác.

Nhưng đối với “Viện trưởng bảo tàng” Giáo sư Tề và các cộng sự, việc giết một người cổ đại còn sống, một ngọc dũng thành tinh.

Đó không phải là vấn đề.

Mọi thứ nếu không phải thật, thảo luận nhiều hơn nữa cũng không có ý nghĩa.

Nhưng bây giờ.

Bất kể là cư dân mạng livestream, hay “Viện trưởng bảo tàng” Giáo sư Tề, về cơ bản đều có thể phán định.

Nhóm tuyển thủ Băng Băng đã vô tình xông vào một cổ mộ thật rồi!

Nhìn lại buổi livestream ban ngày mọi người mới vỡ lẽ.

Thực ra ngay từ khi đội ngũ vừa đến cửa vào bí cảnh.

Trương Diệp đã giải thích.

Nhưng lúc đó tất cả mọi người đều không coi đó là chuyện gì.

Nhưng từ khi Thi Cổ Trùng bất ngờ xuất hiện.

Lại có dầu lửa ở cửa mộ đạo.

Thực ra những khán giả có tâm, sớm đã hiểu rõ trong lòng rằng, nhóm Băng Băng đi đến đây chắc chắn không phải bí cảnh do đội ngũ chương trình sắp xếp.

Vậy vấn đề nằm ở đâu?

Mọi thứ không phải trùng hợp?

Đoàn người không phải là vô tình đụng phải sao?

Bởi vì sau khi ra khỏi động đá, con đường Trương Diệp chỉ, cũng là điểm mộ.

"Trương Diệp, bên trong ngọc dũng đó, rốt cuộc là cái gì?!" Sau khi trấn tĩnh lại.

Băng Băng không còn cảm thấy Trương Diệp sẽ làm hại mình.

Bởi vì suốt chặng đường.

Nếu không có vị tố nhân tiểu ca thần bí đó.

Cỏ trên mộ của đoàn người, có lẽ đã cao bằng người rồi.

"Chẳng lẽ, là vị Chư Hầu Vương đã 'chiếm tổ chim khách' mà chúng ta nói trước đó sao?" Phi Hồng Ca, cảm thấy mình đã đoán trúng sự thật!

"Trời ơi, Kim Lũ Ngọc Y phương Đông, chẳng lẽ là bí mật trường sinh bất lão sao?!" Nếu đúng như vậy, suy luận của Bối Gia cũng chính xác.

Nhưng cuối cùng.

Chìa khóa giải mã nằm ở Trương Diệp.

Bởi vì bây giờ mọi người đều biết.

Khi Trương Diệp bóp chết ngọc dũng, anh đã thản nhiên nói một câu.

Chứng tỏ anh không chỉ hiểu rõ thứ bên trong ngọc dũng.

Mà còn rất rõ ràng, cái ngọc dũng này dùng để làm gì.

Bí mật của Kim Lũ Ngọc Y Việt Nam, vốn bị chôn vùi trong bụi trần lịch sử, cuối cùng cũng sắp được hé lộ!

Chương 39

"Mục Thiên Tử Tây tuần Vương Mẫu, một ngày đi ngàn dặm." Chà chà.

Cái "một ngày đi ngàn dặm" này cũng là một diễn viên kỳ cựu rồi.

Chỉ cần giới thiệu Mục Thiên Tử thì chắc chắn sẽ xuất hiện.

Hiện tại, do người dân Việt Nam hầu như không hiểu biết gì về thời Hạ Thương Chu.

Cho nên Mục Thiên Tử "một ngày đi ngàn dặm" e rằng sẽ vĩnh viễn trở thành nhãn mác của vị Đế Vương Tây Chu này.

"Phương pháp trường sinh bất lão, truyền từ Vương Mẫu." Thông tin liên quan đến việc Chư Hầu Vương "chiếm tổ chim khách" đã được bổ sung trong cẩm thư.

Nghe Trương Diệp kể lại sự việc một cách rành mạch, cư dân mạng nghe đến say mê.

Cuối cùng, câu chuyện chuyển hướng, tiếp nối với câu chuyện của vị Chư Hầu Vương thời Chiến Quốc.

Kể về việc hắn làm thế nào có được sự chỉ dẫn của quân sư.

Trên thi thể một nữ thi vô danh trong một cổ mộ, đã có được Âm Tỳ.

Từ đó sở hữu năng lực triệu hoán quỷ binh.

Trở thành một Chư Hầu Vương bá chủ một phương.

Cuối cùng lại âm sai dương thác mà tìm được "nơi tu luyện" trường sinh bất lão mà Mục Thiên Tử theo đuổi.

Thảo nào lăng tẩm dưới lòng đất này trông quỷ dị đến vậy, hoàn

toàn không có khí tượng của hoàng lăng Thiên Tử.

Càng giống một Hung Địa!

Bởi vì Mục Thiên Tử ở đây, không phải để an nghỉ.

Mà là để tiến hành đại nghiệp trường sinh.

Ngọc dũng, cũng chính là Kim Lũ Ngọc Y.

Là công cụ trường sinh.

Bố cục ban đầu trông như "Thanh Long Bạch Hổ Tương Sát Tương Khắc" này.

Nếu thực sự bị đạo mộ tặc tìm thấy, cũng sẽ không có ai tin rằng bên dưới có một cổ mộ tốt lành.

Người ta sẽ nghĩ đó là một Hung Địa.

Có cổ mộ, nhưng khả năng trong mộ có Tống Tử cũng là tám chín phần mười.

Như vậy, chắc chắn sẽ dập tắt ý niệm mạo hiểm của đạo mộ tặc.

Nhưng Mục Thiên Tử chắc chắn không ngờ.

Lại đụng phải vị Chư Hầu Vương có thể triệu hoán Âm Binh.

Cuối cùng, bí mật Mục Thiên Tử muốn "dũng biến" trong bí cảnh này bị bại lộ.

Trực tiếp bị Chư Hầu Vương kéo ra khỏi ngọc dũng, ném ở cửa làm chó.

Để che mắt người đời, cũng để thể hiện bản thân.

Chư Hầu Vương dứt khoát trên bí cảnh này, tinh tâm xây dựng một tòa cổ mộ.

Không chỉ bày ra nghi quan, còn bày ra nghi trủng.

Ngay cả nếu đời sau thật sự có đạo mộ tặc tình cờ tìm đến đây.

Cũng sẽ không ngờ cổ mộ thật sự, lại nằm ở phía dưới!

"Mọi thứ, ban đầu đều hoàn hảo không tì vết." Đúng vậy.

Vị Chư Hầu Vương đó vận khí bùng nổ, không chỉ có được thứ như Âm Tỳ, mà còn lấy được phương pháp trường sinh bất lão mà Mục Thiên Tử có được từ Tây Vương Mẫu!

"Đúng là người thắng lớn trong đời, nhìn cứ như mẫu nhân vật chính vậy!", "Nếu câu chuyện chỉ đến đây thì đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng tôi luôn cảm thấy sẽ có diễn biến tiếp theo, không thể đơn giản như vậy được.", "Đúng, dài dòng thế này mà không có cú lật kèo thì phí quá!" Quả nhiên là cư dân mạng đã bị lừa nhiều rồi.

Đến mức streamer muốn đánh rắm, cách màn hình họ cũng ngửi thấy.

"Vậy, người trong ngọc dũng đó không phải vị Chư Hầu Vương kia sao?!" Băng Băng hiểu ra.

Phi Hồng Ca cũng gật đầu bên cạnh.

Là diễn viên thâm niên, xem kịch bản nhiều rồi, ít nhiều cũng có thể đoán được.

"Không." Trương Diệp lần này không vòng vo nữa.

Bởi vì cũng không cần thiết.

Âm mưu kéo dài ngàn năm này, đối với anh, chỉ cần hai ngón tay là kết thúc.

Trương Diệp trước đó đã hỏi: "Mấy người nhất định không hiểu, tại sao tôi lại không hứng thú với nó." Bởi vì là người xuyên việt, anh đã nhìn thấu tất cả những bất ngờ và trùng hợp bên trong.

Một vòng luân hồi không đầu không cuối, không có kết quả.

Từ Mục Thiên Tử bị vị Chư Hầu Vương kia "chiếm tổ chim khách".

Rồi vị Chư Hầu Vương đó lại bị người khác thay thế.

Kết quả cuối cùng.

Đến đây, đứng trước ngọc dũng mà làm bài trắc nghiệm.

Nếu không phải Trương Diệp có cái nhìn tổng thể thoát ly thế giới này để nhìn nhận vấn đề.

Vậy thì ngay lúc này.

Anh có lẽ cũng không kìm được mà kéo thứ quỷ dị bên trong ngọc dũng ra, sau đó mặc vào, trở thành "Tứ đại Mục ngọc dũng của thôn cổ mộ"!

Rồi trong dòng chảy lịch sử dài đằng đẵng.

Một ngày nào đó.

Lại có một người chết đứng trước mặt anh.

Kéo anh ra khỏi ngọc dũng.

Bắt đầu cuộc đời "Ngũ đại Mục ngọc dũng"!

Vì vậy.

Trường sinh bất lão ư?!

Chẳng phải là một trò chơi "đánh trống truyền hoa" sao.

Đời thứ nhất là Mục Thiên Tử.

Đời thứ hai là Chư Hầu Vương.

Trương Diệp không trở thành đời thứ tư.

Mà đời thứ ba đã bị bóp chết ngay trong trứng nước!

Chương 40

"Vậy, kẻ nằm trong ngọc dũng đó, là vị quân sư đã bày mưu tính kế từ phía sau, có thể thao túng mọi chuyện sao?!" Câu trả lời này không bất ngờ đối với toàn bộ khán giả mạng.

Bởi vì vị quân sư này đã xuất hiện nhiều lần trong câu chuyện cổ mộ.

Không so với câu chuyện trong cổ mộ.

Khán giả toàn mạng quan tâm hơn đến tính chân giả của cổ mộ này!

Đây mới là điều quan trọng nhất.

Bây giờ nhìn xem.

Mọi chuyện đều sắp kết thúc rồi.

Vậy thì.

Bí ẩn cũng nên được giải đáp rồi chứ?!

"Trương Diệp, cái ngọc dũng đó xử lý thế nào?!" Băng Băng chỉ vào "Đại Mục thứ ba" của thôn cổ mộ, người cuối cùng thậm chí không có tên.

Rõ ràng.

Lúc này mọi người đều hiểu.

Tuyệt đối không phải đạo cụ do đội ngũ chương trình sắp xếp.

Vậy thì vấn đề cần đối mặt cũng đã rõ ràng.

Nộp mọi thứ cho quốc gia.

Vậy thì cuộc thám hiểm này sẽ không bị coi là vượt giới hạn.

Chỉ là vô tình khám phá ra.

Khi phát hiện ra, bản thân không thể tự chủ được nữa.

Các cư dân mạng trong phòng livestream dường như đều đang chờ đợi Trương Diệp trả lời.

Cảm giác giống như một tên sát nhân sắp thú tội trước sự phán xét của thẩm phán.

Một lát sau, mọi người đều vinh dự đứng trên đỉnh cao nhất của pháp luật và đạo đức, nhìn xuống thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi này.

“Tuổi trẻ, con đường phía trước còn dài, sớm thành khẩn thì còn sống sót quay về ngắm hoa anh đào quê nhà!” “Mẹ già tóc bạc phơ của cậu thì sao?

Nhẫn tâm nhìn người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh ư?” “Hút điếu thuốc đi, vào tù rồi, muốn hút một hơi cũng không dễ đâu, da non thịt mềm thế này, làm sao chịu nổi?” “Vậy thì, mộ, có đạo không?

Đồng bọn là ai?

Đã đạo những ngôi mộ nào?

Có xem những chữ trên tường không?” Thành khẩn sẽ được khoan hồng.

“Ngọc dũng không phải để tặng quà cho các lão thiết sao?

Cứ quyết đi, không cần hỏi tôi, chỉ cần lão thiết vui là được, đốt đi cũng không sao.” Trương Diệp ngẩng đầu, vẻ mặt hờ hững nói.

Băng Băng: “...” Khán giả toàn mạng: “...” Được lắm Trương Diệp, tôi tin quỷ còn hơn!

Không, Băng Băng chợt nhận ra Trương Diệp cũng chưa bao giờ phủ nhận.

Cô luôn cho rằng đây chỉ là một chương trình về đạo mộ giả mà thôi.

Nhưng ai mà ngờ được chứ?

Tham gia một chương trình thực tế, lại gặp phải chuyện thật!

Nhớ lại những gì đã trải qua trước đó, Băng Băng không khỏi rùng mình: "Nếu không phải Trương Diệp thì làm sao chúng ta có thể may mắn thoát khỏi mọi nguy hiểm mà bình an vô sự được?!" Câu trả lời đã rõ ràng, đương nhiên là Trương Diệp!

Trương Diệp dẫn dắt vượt qua khó khăn.

Trương Diệp chỉ dẫn những điều bí ẩn.

Lúc nguy cấp, lại là Trương Diệp xoay chuyển tình thế.

Bởi vậy, Phi Hồng Ca thở dài một tiếng: "Mộ này, tôi nhận!" Là một diễn viên đã qua thời hoàng kim, dù đã trải qua sóng gió, anh cũng đã giành lại được chút danh tiếng.

Nhưng Phi Hồng Ca hiểu rõ, tuổi tác dù sao cũng đã lớn, không thể quay lại đỉnh cao màn ảnh.

Chỉ cần có thể quay lại tầm nhìn của khán giả, phương thức nào cũng không còn quan trọng nữa.

Bởi vậy, anh mới tham gia một chương trình thực tế vừa đòi hỏi thể lực, lại không có kịch bản như vậy!

Thách thức thì có, nhưng cũng dễ thất bại.

Cứ nhìn màn trình diễn của các thành viên đội phiêu lưu lúc ban ngày thì biết, đơn giản là thảm không nỡ nhìn.

Gặp được Trương Diệp, thật sự đã tìm được một ngôi mộ thật, mới có được độ hot và số lượng người xem trực tuyến cao như hiện nay.

Vì vậy, Phi Hồng Ca cảm ơn Trương Diệp.

Một hành trình đạo mộ giúp anh quay lại đỉnh cao cuộc đời, hãy ghi nhớ!

"Không, Phi Hồng, mộ này, tôi sẽ đạo!" Đột nhiên, Bối Gia đứng ra.

Là một người nước ngoài, thật ra rất dễ dàng tách mình ra khỏi mọi chuyện.

Ngay cả khi vô tình đạo được một ngôi mộ thật, đối với anh ta cũng chỉ có rắc rối, không có nguy hiểm về pháp lý.

Dù sao một người nước ngoài thì hiểu gì chứ?

Anh ta chỉ trải nghiệm và học hỏi sức hấp dẫn của văn hóa phương Đông cổ xưa mà thôi.

"Thật sự, Trương, cậu không chỉ hoàn thành ước mơ của tôi, một giấc mơ sinh tồn hoang dã thực sự, mà còn cho tôi cơ hội để chứng minh bản thân!" Bối Gia cảm thán.

Chương trình của anh ta tuy nổi tiếng toàn cầu, nhưng cũng không thiếu vấn đề làm giả, khiến hình ảnh và ảnh hưởng của Bối Gia giảm sút nghiêm trọng.

Phía tư bản cũng không còn nâng đỡ nữa, thậm chí coi anh ta như một công cụ, sau khi thu hoạch hết giá trị.

Họ còn chuẩn bị dùng anh ta làm bàn đạp, nâng đỡ một tân binh khác để tiếp tục thu hoạch.

Bởi vậy, Bối Gia mới đánh cược một phen, muốn mượn chương trình "An Lạc Bí Cảnh" để trực diện đáp trả những kẻ đó!

Hiện tại hiệu quả đương nhiên vượt ngoài mong đợi, bởi vì một cuộc thám hiểm thực sự, một hành động đạo mộ không chút giả tạo!

Anh vô cùng cảm kích Trương Diệp đã cho mình cơ hội này.

Thông qua một chương trình thực tế, anh sẽ quay lại vũ đài thế giới!

Vậy nên bây giờ, là lúc báo đáp cho cậu bạn nhỏ này.

“Chương trình này, đội phiêu lưu này, tôi là đội trưởng, tôi có trách nhiệm không thể chối từ!” Băng Băng dùng sức vỗ vào ngọc dũng, trông như một vị lãnh đạo nhỏ.

Cô thực sự không muốn trốn tránh.

“Không cần tranh nhau nhận tội, cũng không cần tranh nhau gánh tội, không có ích gì đâu.” “Tôi chỉ bàn bạc với mọi người, chọn ba năm trở xuống, hay ba năm trở lên?” “Thành khẩn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị đó, các bạn nhỏ, chúng ta tự thú đi, giao nộp ngọc dũng, tin tưởng cục quản lý.” Chưa kịp để Băng Băng nói hết lời từ đáy lòng, trong phòng livestream lại xuất hiện một đoạn hội thoại khiến mọi người đều kinh ngạc: Viện trưởng Bảo tàng, Giáo sư Tề: “Này, các học sinh của tôi, để phổ cập khảo cổ học mà diễn như vậy, không được sao?

Chúng ta là một chương trình nghiêm túc, một phòng livestream có nhiệt độ.” Học sinh?!

Chương 41

Phổ cập khảo cổ học?!

Trong nháy mắt, tất cả khán giả trên mạng đều hiểu ý của Giáo sư Tề!

Ông ấy muốn dùng cả đời danh dự của mình để bảo vệ Băng Băng và cả nhóm!

"Lão Tề, ông điên rồi à?!" "Đúng vậy lão Tề, cơ quan quản lý không dễ lừa như vậy đâu, đạo mộ thì không thể thoát được!" "Ai đạo mộ?" Viện trưởng Bảo tàng, Giáo sư Tề cười ha ha: "Tôi, Tề Học Vũ, nghiên cứu khảo cổ, ở phương diện này, trong nước có ai có quyền uy hơn tôi sao?

Hả?" "Đừng làm cái trò thương lượng gì đó, đối xử với người trẻ, tôi phải như gió xuân ấm áp, phải để người ta cảm nhận được sự ấm áp của thế hệ đi trước, vừa để họ cống hiến cho đất nước, lại không thể phủ nhận giá trị của họ, như vậy, mới có thể thực sự truyền thừa sự nghiệp khảo cổ, hoàn thành công tác đoạn đại Hạ Thương Chu!" "Sứ mệnh lịch sử giao cho tôi, tôi, không thể giao sứ mệnh này cho thế hệ sau nữa!" "Cho nên, cả nhóm này, tôi bảo vệ!" Đương nhiên Trương Diệp không nghe thấy lời hào hùng của Viện trưởng Bảo tàng, Giáo sư Tề.

Nhưng Băng Băng lại nhìn thấy câu nói đó của Giáo sư Tề trong phòng livestream.

Đương nhiên cô biết Giáo sư Tề là ai, và cũng biết ý nghĩa câu nói của vị "Viện trưởng Bảo tàng" này.

Băng Băng lập tức nhận ra những lo lắng trước đó của mình đều tan thành mây khói.

“Mọi người không cần lo lắng nữa, bây giờ có một giải pháp rất tốt.” Ông ông ông...

Khi Băng Băng đang phấn khích định nói tin tức này cho mọi người thì đột nhiên, không biết từ đâu chui ra một con côn trùng, hung ác nhìn chằm chằm vào những kẻ tự ý xâm nhập địa bàn, quấy rầy giấc ngủ của chúng.

Nó nhanh chóng, với tư thế của một vị vua, vỗ cánh lao vào tấn công những kẻ xâm nhập!

Băng Băng giật mình.

Nhìn con côn trùng bay to bằng nắm tay trẻ con, cô ôm đầu chạy.

Bối Gia đang chờ nghe tin tốt, kết quả thấy một con côn trùng nhỏ bay ra gây rối.

Không nói hai lời, anh ta lấy ra dụng cụ dã ngoại mang theo từ ba lô, một cái chảo dẹt, vung lên chém con côn trùng đang bay ông ông ông!

Bộp!

Không hổ là người đàn ông đứng đầu chuỗi thức ăn.

Đối với những sinh vật giàu protein này, anh ta có sự áp chế từ huyết mạch.

Con côn trùng nhỏ tưởng chừng bay né tránh rất điệu nghệ, nhưng hoàn toàn không hiểu được cái gọi là dự đoán của dự đoán.

Nó trực tiếp bị chảo dẹt của Bối Gia đập một phát chắc nịch, cuối cùng rơi vào trong chảo của Bối Gia!

“Không đủ nhét kẽ răng.” Bối Gia chép miệng.

Nói thật, thám hiểm lâu như vậy rồi, chưa được ăn thịt một lần nào.

Là một "quỷ ăn hoang dã", một cỗ máy tiêu hóa hình người, Bối Gia sớm đã khắc sâu hình tượng của mình.

Vì vậy, một lát sau, không nói hai lời, anh ta trực tiếp nhét con côn trùng tươi sống vào miệng.

Nhưng, khi chuẩn bị gắp con côn trùng, anh ta mới nhìn rõ.

Trong hệ côn trùng, con này tuy không nhỏ, nhưng lại trông cực kỳ hung dữ và đáng sợ.

Khoan đã.

Một tia cảm giác quen thuộc đột nhiên lóe lên trong đầu Bối Gia.

Anh ta cầm cái chảo dẹt, đưa con côn trùng ra cho mọi người xem, rồi hỏi: "Xem này, nó trông không giống con đó sao?" Giống?!

Băng Băng vừa bị côn trùng dọa sợ xanh mặt, cô cảm thấy nó trông khủng khiếp, lúc này vẫn còn sợ hãi.

Nhưng cô cũng ghé đầu vào nhìn.

"Ê, thật sự rất giống, răng nhọn móng sắc, đầu lại xấu xí, giống con đó." "Thi cổ trùng!" Phi Hồng Ca nhìn một cái đã nhận ra.

Con côn trùng biết bay này, quả thực rất giống Thi cổ trùng mà họ gặp trong hang đá.

Đương nhiên cũng có sự khác biệt.

Con Thi cổ trùng kia không lớn như vậy, ước chừng chỉ bằng một phần ba, thậm chí một phần tư Thi cổ trùng thông thường.

Thứ hai, con Thi cổ trùng này biết bay.

Khi bị đàn Thi cổ trùng tấn công trong hang đá, họ không hề phát hiện ra Thi cổ trùng biết bay.

Nếu không, đối mặt với đàn côn trùng có thể tấn công từ mọi phía

– trên trời, dưới đất, dưới nước – việc thoát thân gần như là không thể.

"Trương, xem này, ở đây cũng có Thi cổ trùng, Thi cổ trùng trông kỳ lạ quá, có phải họ hàng với những con trong hang đá không?

Loại này chắc không có độc đâu nhỉ?" Thi cổ trùng trong hang đá, Trương Diệp đã nói là có độc.

Hiện tại, Bối Gia hy vọng loại tương tự này không có độc.

Trương Diệp lắc đầu, anh biết rõ.

Bối Gia mắt sáng lên, tưởng Trương Diệp muốn nói Thi cổ trùng không độc.

Anh ta vội vàng gắp con Thi cổ trùng ra khỏi chảo, định cho vào miệng nhai giòn.

"Không phải họ hàng." Lúc đó, câu trả lời của Trương Diệp mới kịp vang lên.

"Thi cổ trùng vương." À.

Không phải họ hàng.

Hóa ra là Thi cổ trùng vương???

Bối Gia ngây người, bàn tay cứng đờ giữ chặt Thi cổ trùng vương sắp rơi vào miệng.

Anh ta nuốt nước bọt, run rẩy hỏi: "Trương… Thi cổ trùng vương???" Trương Diệp gật đầu: "Đúng vậy, Thi cổ trùng sống bằng xác thối, còn cây xà bách thì ăn vật thối rữa, một hệ thống tuần hoàn lẫn nhau, duy trì sự cân bằng sinh thái ở đây." Khó trách.

Băng Băng gật đầu, nhìn cây xà bách cao lớn, quấn quanh như một con mãng xà chín đầu khổng lồ, hỏi một câu khiến mọi người đều tỉnh táo: "Một cái cây to như vậy, chắc chắn cần rất nhiều dinh dưỡng,

vậy phải cần bao nhiêu côn trùng mới đủ ăn?" Đúng vậy.

Phải cần bao nhiêu côn trùng?

Xào xạc.

Xào xạc xào xạc.

Gió thổi lá cây xào xạc.

Cây xà bách khổng lồ phát ra âm thanh kỳ lạ, giống như nó lại sống dậy!

"Cái gì?!" Chưa kịp để Băng Băng và vài người phản ứng, một "tiểu khả ái" từ thân cây xà bách vặn vẹo chui ra.

Nó lắc đầu, cảm nhận được sự triệu hồi, trèo xuống như một con gián.

"Thi cổ trùng!" Khán giả phòng livestream có mắt tinh nhanh đã nhìn thấy con côn trùng lớn chui ra từ cây xà bách.

"Bên kia cũng có một con!" "Đằng đó cũng có!" Giống như chơi trò bắt côn trùng vậy.

Trong chớp mắt, khán giả phòng livestream phát hiện, trên thân cây xà bách khổng lồ, càng ngày càng nhiều côn trùng đen bò ra.

Chỉ trong nháy mắt, chúng như thủy triều, từ trên xuống dưới, quét sạch mặt đất!

"Chạy!" Nhìn đàn Thi cổ trùng như mây đen bao phủ, Băng Băng và vài người không nói hai lời, co chân chạy!

Đương nhiên phải chạy theo con đường cũ, quay trở lại ngôi mộ cổ phía trên!

Chương 42

Kết quả, chưa chạy được nửa đường, Băng Băng và vài người đứng sững như tượng.

Bởi vì, nhìn quanh toàn bộ mộ thất dưới lòng đất, dù là trên vách núi hay trên mặt đất, không còn một chút may mắn nào.

Bởi vì, tất cả đều dày đặc, đàn Thi cổ trùng đang lao tới!

"Trương… bây giờ tôi mang con vương này quay lại, có kịp không?" Bối Gia cầm xác con Thi cổ trùng vương, cả người đều tê dại.

Lúc ở trong hang đá, chỉ nửa thuyền Thi cổ trùng đã khiến họ chạy tán loạn.

Bây giờ nhìn ra xa, dày đặc toàn là côn trùng đang bò nhanh, càng khiến Băng Băng và những người khác cảm thấy sợ hãi, lạnh sống lưng.

Phi Hồng Ca vung dụng cụ, muốn chém ra một con đường.

Nhưng Thi cổ trùng quá nhiều, dù có vung đi vài con, thì cùng lúc đó, càng ngày càng nhiều Thi cổ trùng bò lên dụng cụ trên tay.

Phi Hồng Ca cảm thấy thứ trong tay càng ngày càng nặng.

Cuối cùng không thể cầm nổi nữa, chỉ có thể vứt đi rồi lùi lại.

Lúc này, toàn bộ bí cảnh vang lên tiếng xào xạc.

Giống như cây xà bách đang uốn éo kia đang cười nhạo những kẻ đạo mộ không biết tự lượng sức mình!

"Lửa, nhanh lên đốt lửa!" Bối Gia phản ứng nhanh nhất.

Anh ta vội vàng lấy dụng cụ đánh lửa khẩn cấp ra, thêm hai bộ

quần áo dự phòng.

Nhanh chóng làm thành một cây đuốc.

Vung tròn tại chỗ, muốn xua đuổi đàn Thi cổ trùng đang tràn tới.

Phương pháp này không phải không có hiệu quả.

Nó ít nhiều đã cản trở bước tiến của đại quân Thi cổ trùng.

Nhưng nhìn thấy càng ngày càng nhiều Thi cổ trùng tụ tập, nếu không nhanh chóng chém ra một lối thoát, chỉ dựa vào lửa để trấn áp thì có thể trụ được bao lâu?

Bởi vậy không chỉ Băng Băng và những người khác sốt ruột mà còn tức giận.

Các cư dân mạng cũng nhao nhao động não, hy vọng có thể chỉ dẫn cho đội phiêu lưu một con đường sống!

"Đừng cố đi theo đường cũ, mau trèo lên cây xà bách đó, trèo lên trên!" "Tranh thủ lúc Thi cổ trùng chưa tập trung hoàn toàn, nhanh chóng hành động, không thể ở yên tại chỗ được!" "Tuyệt đối đừng tách ra, tách ra là chết chắc!" "Ném con Thi cổ trùng vương đó ra xa, thu hút mục tiêu!" Không thể không nói, trong những khoảnh khắc quan trọng như vậy, lời khuyên của cư dân mạng đều rất đúng trọng tâm.

"Được!" Bối Gia trực tiếp ném xác con Thi cổ trùng vương về phía vực núi xa xa.

Soạt!

Ngay lập tức, tất cả Thi cổ trùng đang tràn tới phía sau đều đổi hướng, tranh nhau xác con vương.

Ngay sau đó, Phi Hồng Ca dẫn lửa mở đường, Bối Gia cầm lửa chặn hậu, ở giữa bảo vệ Băng Băng và ống kính livestream, di chuyển

về phía cây xà bách khổng lồ!

Đúng rồi!

Đột nhiên, Băng Băng chợt nhận ra.

"Trương Diệp đâu?!" Đúng vậy!

Trong nháy mắt, tất cả khán giả trên mạng đều phản ứng, cảm thấy từ lúc nãy đã thiếu mất một người.

Trương Diệp đâu?!

Quả nhiên, cùng với ống kính livestream quay quanh bốn phía, Trương Diệp đã biến mất!

"Mẹ kiếp, thằng cha đó nhất định nhân lúc hỗn loạn mà chạy trước rồi!" "Đúng vậy, coi Băng Băng làm mồi nhử rồi chuồn mất!" "Mẹ nó, từ fan chuyển sang anti, uổng công tôi thích nó như vậy, đúng là một tên ích kỷ!" "Mấy tên đạo mộ này, quả nhiên không thể tin được!" "Tuy có thể hiểu, nhưng hành vi bỏ rơi đồng đội mà chạy trước như vậy, cũng không thể được tha thứ!" "Truy nã toàn mạng, xem nó có thể chạy đi đâu, thủ phạm chính của vụ đạo mộ lần này!" Viện trưởng Bảo tàng, Giáo sư Tề và các cộng sự nhỏ cũng nhíu chặt mày.

Đặc biệt là Giáo sư Tề.

Nếu Trương Diệp thật sự là loại người lợi dụng đồng đội làm bàn đạp để chạy trước trong lúc nguy cấp, vậy thì bảo vệ hắn có ích gì?

Cho dù tài năng có mạnh đến đâu, có thể giúp đội khảo cổ chỉ dẫn công việc khảo cổ.

Nhưng một kẻ như vậy, liệu có giành được sự tin tưởng của đồng đội không?

Ai sẽ nguyện ý cùng một kẻ như vậy xuống mộ?

Khác với đạo mộ, đội khảo cổ sở dĩ có thể không rời không bỏ nhau trong thế giới ngầm, là vì họ có niềm tin, có lý tưởng chung và mục tiêu phấn đấu.

Vì điều đó, họ có thể không màng đến lợi ích cá nhân, thậm chí trong những khoảnh khắc quan trọng, có thể dùng cái chết của mình để đổi lấy lợi ích lớn nhất cho cả đội!

Đó là phẩm chất của người Việt Nam, cũng là tinh thần mà người nước ngoài không thể hiểu được.

Nhưng một kẻ tinh ranh ích kỷ như Trương Diệp, một tên đạo mộ không từ thủ đoạn để đạt mục đích.

Tề Học Vũ dám đưa một kẻ như vậy vào đội khảo cổ sao, và liệu có thể đưa vào đội khảo cổ được không?!

Giáo sư Tề chỉ cảm thấy một trận tức ngực.

Cảm giác đó giống như khi ông tưởng mình đào được một ngôi mộ Tây Chu, nhưng lại phát hiện ra đó chỉ là mộ Thượng Chu vậy.

"Lão Tề, cũng đừng quá thất vọng, sớm phát hiện còn hơn muộn!" "Đúng vậy, bây giờ nhìn rõ con người đó, không phải tốt hơn là đặt hắn vào vị trí quan trọng rồi mới phát hiện thì có kịp không?" "Không, tôi phải tự kiểm điểm, không thể quá vội vàng cầu thành, coi gạch ngói là ngọc quý!" "Thôi được rồi, dù sao kẻ đó đã trốn rồi, vậy thì cầu mong hắn chạy thật xa, tốt nhất là chạy ra nước ngoài, nếu không, ở Việt Nam sẽ không có chỗ dung thân!" "Ai..." Giáo sư Tề thở dài thườn thượt.

Đối với Trương Diệp, ông vô cùng quý trọng, cảm thấy mình nhìn người sẽ không sai.

Tiểu ca tố nhân này, không nên là loại người như vậy.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đối với những "phu tử" đào mộ từ

người chết trong thế giới ngầm này, Giáo sư Tề cũng không dám nhìn nhận chuẩn xác.

"Tiểu tử, tự cầu phúc đi." Nhìn ống kính livestream quay một vòng trong bí cảnh mà vẫn không thấy Trương Diệp.

Một lát sau, ngay cả Băng Băng là đồng đội cũng phản ứng lại.

Trương Diệp, thật sự đã chạy rồi.

"Trương Diệp." Băng Băng lẩm bẩm, trong lòng không hiểu sao dâng lên một nỗi thất vọng.

Khi ở trại huấn luyện, Trương Diệp thể hiện kém cỏi, thậm chí bị khán giả toàn mạng chỉ trích.

Nhưng Băng Băng vẫn bảo vệ cậu ta.

Cô nghĩ có lẽ vì Trương Diệp là người thường, không quen tự nhiên đối mặt với ống kính.

Vì vậy biểu hiện không như ý, cũng không sao cả.

Dù sao cũng chỉ là một chương trình, đâu phải thám hiểm thật.

Trong đội có những "đại lão" như Phi Hồng Ca và Bối Gia, làm một người theo sau tốt là được rồi, không cần quá xuất sắc!

Kết quả lại bất ngờ.

Sau khi kết thúc bảy ngày huấn luyện tập trung, cuộc thám hiểm chính thức bắt đầu, Trương Diệp, cái bình dầu này, lại nghiễm nhiên trở thành hạt nhân của cả đội.

Từ việc chỉ dẫn đội, tìm cổ mộ, cho đến gần như mọi cuộc thám hiểm sau đó, đều là Trương Diệp một mình dẫn dắt những "gà yếu" này tiến lên.

Mấy lần Băng Băng nghĩ lại, nếu không có Trương Diệp, cả nhóm

đừng nói là vô tình lạc vào một ngôi mộ cổ Tây Chu, ngay cả cửa hang đá đó, có lẽ cũng không thể vượt qua.

Băng Băng cho đến giờ vẫn nhớ ánh mắt lạnh lùng nhưng ấm áp của Trương Diệp, hành động dùng tay lau chất dịch dính trên người Thi cổ trùng cho cô, trong ngôi mộ cổ lạnh lẽo, cô cảm thấy một trận ấm áp.

Chương 43

Nhưng bây giờ, Trương Diệp lại bỏ chạy, cô nhất thời không thể chấp nhận được.

Trong lòng, Băng Băng không tin một người như Trương Diệp lại làm vậy.

Bởi vì suốt chặng đường đi, khán giả chỉ nhìn thấy trên màn hình, nhưng cô lại cùng trải qua, cùng mạo hiểm với Trương Diệp!

"Yên tâm, Trương Diệp nhất định là đi tìm đường thoát cho chúng ta rồi!" Giọng Phi Hồng Ca vang lên đúng lúc.

Anh tin tưởng Trương Diệp!

Nếu Trương Diệp thật sự muốn bỏ đi, đã đi từ lâu rồi, hà cớ gì phải đợi đến bây giờ.

Bởi vì đối với mọi thứ trong ngôi mộ cổ, Trương Diệp đều thể hiện một cảm giác nắm rõ trong lòng bàn tay.

Bởi vậy Phi Hồng Ca tin rằng, Trương Diệp tuyệt đối sẽ không bỏ đi.

"Đúng vậy, Trương, không phải người như vậy!" Bối Gia đang cầm đuốc chặn hậu cũng kiên định một điều.

Ngay cả khi ngọn đuốc trên tay anh ta càng ngày càng yếu, thậm chí có Thi cổ trùng còn dám xông qua lửa mà bò lên.

Bởi vậy, nếu không thể đến được chỗ cây xà bách, cả nhóm, cũng không cần phải đi nữa.

"Trương Diệp." Ống kính livestream lại quay lên cây xà bách.

Tất cả Thi cổ trùng trong cây đều đã bò ra.

Bởi vậy, lúc này cây xà bách lại là nơi duy nhất không có Thi cổ trùng trong toàn bộ bí cảnh.

Một lát sau, nghe cô quay phim cũng lẩm bẩm gọi tên Trương Diệp.

Khán giả toàn mạng càng tức giận hơn.

Ngay khi họ đang mắng chửi thậm tệ trước màn hình, thậm chí định ném điện thoại đi, đột nhiên, một giọng nói truyền đến từ trên cây xà bách.

"Trên đó có một lối ra, tôi đã mở rồi, cứ theo cây cổ thụ đó mà trèo lên là được." Hụt!

Giống như Tề Thiên Đại Thánh đạp mây ngũ sắc vậy, Trương Diệp một tay chống Kim cương dù, nhẹ nhàng từ đỉnh cây xà bách không thấy tận cùng đáp xuống.

"Trương Diệp!" "Ha ha ha, thằng cha này, khốn kiếp, tôi biết mà, tôi biết kịch bản này, ô ô, nhưng xem mà kích động quá!" "Mẹ nó, xem mà nước mắt lão nương cũng cạn rồi, phí cả tình cảm!" "Tiểu ca tố nhân ngầu bá cháy!" "Vừa nãy ai nói tiểu ca tố nhân bỏ chạy?

Ba ba ba, để những kẻ không tin tiểu ca của tôi bị vả mặt đi!" "Từ nay về sau, ai còn nghi ngờ tam quan của tiểu ca tố nhân, thì là nghi ngờ ngũ quan của tôi, vậy thì chúng ta là kẻ thù không đội trời chung!" "Được rồi, tôi xin lỗi, lần này tôi thật sự nhìn nhầm rồi!" "Ai, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi, hóa ra thằng cha này thật sự đi tìm lối ra!" "Từ đây có thể thấy, sự tin tưởng lẫn nhau giữa đồng đội quan trọng đến mức nào, Trương Diệp tin Băng Băng có thể tìm cách trụ lại, Phi Hồng Ca cũng tin Trương Diệp có thể tìm lối ra, trời ơi, xem mà tôi sôi trào máu, muốn gia nhập, trở thành một phần của họ!" "Ô ô ô, thật sự rơi lệ!" Ha ha ha...

Giáo sư Tề đột nhiên phá lên cười, chỉ vào Trương Diệp từ trời giáng xuống, phấn khích nói: "Một tiểu tử như vậy mà không bảo vệ, thì bảo vệ ai!" "Hắc hắc hắc, nhìn ông phấn khích kìa, không biết lại tưởng học sinh thật, nhưng người ta còn không biết tên ông nữa chứ, thôi được rồi, thằng cha này, tôi cũng bảo vệ!" "Trong mộ cổ mà, tôi không thể chỉ có tinh thần cống hiến không sợ hãi, quan trọng nhất là phải có thủ đoạn ứng biến không sợ nguy hiểm, không biến sắc trước biến cố, tiểu tử này, tôi cũng bảo vệ!" "Cùng nhau sống chết, có thể đi mà lại quay về, lão tử thề sẽ cùng xuống mộ với cậu, dám giao đầu dây kia cho cậu, dám giao tính mạng cho cậu, mẹ kiếp, tôi nhất định bảo vệ!" "Mấy ông này, được không?" "Mẹ kiếp, học sinh của mình mà không bảo vệ thì còn lý lẽ gì nữa!" "Phì, đồ vô liêm sỉ!" "Không, cứu Băng Băng ra khỏi đàn côn trùng đó mới là vấn đề!" Lời của vị giáo sư vừa dứt.

Trong mộ cổ, một trận âm phong không biết từ đâu thổi tới, thổi tắt ngọn đuốc trên tay Phi Hồng và Bối Gia!

Toàn bộ bí cảnh ngay lập tức lại chìm vào bóng tối vô vọng!

Xào xạc xào xạc!

Đàn Thi cổ trùng vốn đã bị lửa làm cho cáu kỉnh ngay lập tức như hồng thủy tràn xuống, lao về phía Băng Băng.

Lúc này Trương Diệp vừa mới đáp xuống, cách đội ngũ đang bị vây khốn một đoạn.

Cứu sao?!

Lần này, Trương Diệp đi trước một bước, khán giả livestream cũng sẽ không trách cậu ta bỏ đồng đội.

Bởi vì cục diện hiện tại rõ ràng là bất lực!

Trương Diệp ra tay, không những không cứu được, mà còn có thể

vì thế mà bỏ lỡ cơ hội rời đi!

Bởi vậy, không ai còn yêu cầu cậu ta nhất định phải làm gì nữa.

"Trương Diệp, mang ngọc dũng đi, giao nộp cho quốc gia!" Thấy đàn Thi cổ trùng đang tràn tới trong nháy mắt, Băng Băng đột nhiên hét lớn về phía Trương Diệp.

Theo sau, cô nở một nụ cười xinh đẹp đầy bi thương và bình thản.

Trương Diệp khựng lại, nhìn khẩu hình còn dang dở của Băng Băng, anh hiểu.

Đừng đạo mộ nữa, hãy làm một người tốt.

Lời trăng trối của Băng Băng, cũng là hy vọng của cô.

Chỉ cần giao nộp ngọc dũng cho quốc gia.

Băng Băng tin rằng, cơ quan quản lý không chỉ sẽ tha cho Trương Diệp, mà sau này, có lẽ còn có những nơi cần dùng đến cậu ta.

Bởi vậy, không phải vì tinh thần trách nhiệm trong người Băng Băng bùng nổ, mà cô hy vọng người bạn của mình có thể sống tốt.

"?" Đột nhiên, khóe miệng Trương Diệp lộ ra một nụ cười quỷ dị chưa từng thấy.

Đúng vậy.

Trương Diệp không hề cười.

Trong mắt tất cả khán giả, lúc đầu là một bình dầu ít nói, về sau là một kẻ mạnh lạnh lùng, ít nói!

Bởi vậy Trương Diệp lúc này lộ ra nụ cười hơi khinh thường, mới phù hợp với sự ngông cuồng của tuổi trẻ!

Lúc này, dưới sự chú ý của mọi người, Trương Diệp lại quay người lấy Hắc kim cổ đao ra khỏi ba lô!

Nhưng lần này không phải để mở đường, mà là để tự cắt!

Cắt ai?

Đương nhiên là Trương Diệp!

“Trương Diệp?!!!” Băng Băng và Phi Hồng Ca cùng những người khác kinh hô một tiếng, động tác của Trương Diệp đã kết thúc.

Không hề có bất kỳ sự dừng lại hay do dự nào.

Trương Diệp vừa rút Hắc kim cổ đao ra, đã dùng nó rạch mạnh vào cánh tay mình.

Trong nháy mắt, máu như suối trào, ào ào chảy ra.

Khi cư dân mạng livestream đều không biết Trương Diệp vì sao lại đột nhiên tự làm hại mình, câu trả lời đã được hé lộ.

Chỉ thấy Trương Diệp tùy ý giơ tay lên, máu từ cánh tay như tơ nhện bắn ra.

Từng giọt máu tươi vừa rơi xuống đất, giống như axit mạnh vậy.

Khiến những con Thi cổ trùng bị dính vào ngay lập tức bốc khói trắng, trong nháy mắt tan chảy thành một vũng máu.

“Ngọa tào!!!” Khán giả livestream đều ngây người.

Lúc này hoàn toàn không có ngôn ngữ nào để hình dung cảnh tượng đó.

“!!!” Băng Băng và Phi Hồng Ca cũng không thể tin nổi nhìn đàn Thi cổ trùng trên mặt đất.

Bất kể con nào bị dính, đều không ngoại lệ, ngay lập tức tan chảy thành bùn.

Không chỉ vậy.

Những giọt máu của Trương Diệp rơi xuống đất dường như còn

tỏa ra một mùi hương đặc biệt.

Ngửi thấy khiến tinh thần sảng khoái, giống như uống rượu hổ cốt lộc tiên vậy.

Chương 44

Ngay lập tức khiến người ta cảm thấy phấn khích, như thể có mãnh thú đang hồi sinh trong cơ thể!

Đồng thời, điều kỳ lạ hơn là, máu của Trương Diệp không chỉ có thể tiêu diệt mạnh mẽ những con Thi cổ trùng đó.

Nó còn hiệu quả hơn cả lửa, trực tiếp dọa lùi những con Thi cổ trùng phía trước.

Lúc này đàn Thi cổ trùng đang lao về phía Băng Băng cuộn ngược lại, nhưng lại bị đàn Thi cổ trùng phía sau xô đẩy lên, hai bên giằng co.

"Đi!" Trương Diệp lại run tay một lần nữa, mượn độ sắc bén của Hắc kim cổ đao, vẩy từng giọt máu tươi xuống mặt đất, mở ra một con đường thoát thân!

Nhìn thấy cảnh tượng này, Băng Băng và những người khác không còn do dự nữa, nhanh chóng theo dấu máu của Trương Diệp thoát khỏi vòng vây của đàn côn trùng, và cuối cùng đến được dưới gốc cây xà bách, hội họp thành công với Trương Diệp!

"Trương Diệp!" Băng Băng không kìm được suýt nữa lao vào ôm Trương Diệp một cái thật lớn.

Nhưng một lát sau, chưa kịp để mọi người tận hưởng niềm vui sống sót sau tai nạn, bởi vì cùng với đàn Thi cổ trùng phía sau coi đàn Thi cổ trùng phía trước làm bia đỡ đạn, dùng xác của chúng che lấp máu tươi của Trương Diệp.

Một lát sau, chúng lại hung hãn hơn lao tới với tiếng gào thét tức giận!

Những con côn trùng này tuy không có thần trí, nhưng bản năng cảm ứng khiến chúng hiểu rằng, kẻ đã giết chết Thi cổ trùng vương này, có lẽ sắp thoát khỏi nguy hiểm!

Tuyệt đối không cho phép!

Nhìn đàn Thi cổ trùng nhe nanh múa vuốt lại như đại quân gián lao tới, Băng Băng và những người khác không dám dừng lại một bước nào, tay chân cùng dùng, nhanh chóng trèo lên thân cây xà bách.

Hừ!

Trương Diệp chặn hậu lại vẩy ra một vệt máu tươi, tranh thủ thời gian cho Băng Băng.

Lúc này phải cảm ơn tổ chương trình đã sắp xếp bảy ngày huấn luyện tập trung cho mỗi thí sinh.

Nếu không, những thí sinh không có kinh nghiệm leo trèo như Băng Băng chắc chắn sẽ kéo lùi cả nhóm!

Hiện tại, mọi người đồng lòng hiệp lực, hỗ trợ lẫn nhau, tốc độ lên không hề chậm trễ, không phụ lòng thời gian Trương Diệp đã tranh thủ được.

"Trương Diệp, mau lên!" "Đúng vậy, Trương, mau đi!" "Tôi đợi!" Băng Băng trèo đến nửa cây xà bách.

Lúc đó quay đầu lại, lại thấy Trương Diệp ở dưới cùng chặn hậu, vung Kim cương dù và Hắc kim cổ đao xua đuổi đàn Thi cổ trùng!

Nhưng chưa kịp lo lắng cho Trương Diệp lần nữa, đột nhiên, thân cây xà bách dưới tay cô xuất hiện một sự mềm mại kỳ lạ, cảm giác giống như nó đã sống dậy!

"Cẩn thận!" Đồng tử Phi Hồng Ca co rút lại, đột nhiên hét lớn.

Hóa ra, dưới chân Băng Băng đột nhiên có một sợi dây leo tấn

công, ngay lập tức quấn chặt lấy cô!

Đồng thời, toàn bộ cây xà bách khổng lồ và cao vút, thực sự giống như một con rắn chín đầu khổng lồ, những cành cây và dây leo trên thân đều sống dậy.

Nhe nanh múa vuốt, dù là có ý thức hay bản năng, chúng đều tấn công những con người đang bám vào thân mình.

Chúng muốn đuổi đi, thậm chí là quấn chết những "con côn trùng" trên thân mình!

Bất kể Băng Băng bị dây leo quấn chặt, hay Phi Hồng Ca không bị dây leo quấn, trái tim họ đều lạnh giá.

Rõ ràng, những người đang ở trên cây xà bách, hoặc là nhảy xuống chết, hoặc là mặc cho nó tàn sát.

Không còn lựa chọn thứ ba!

Trong phòng livestream, cư dân mạng cũng đã xem toàn bộ quá trình từ máy quay của cô quay phim.

Bởi vậy họ cũng hiểu rõ, lần này e rằng không còn may mắn nữa.

Băng Băng đang ở giữa không trung, đừng nói đối phó với những sợi dây leo tấn công như đàn rắn.

Trốn, cũng không có chỗ để trốn.

Bởi vì mọi người đều đang ở trên cây xà bách.

Ai có thể ngờ được, cây xà bách khổng lồ này lại thực sự sống dậy!

"Đáng ghét!

Kẻ đó, dường như có thần trí vậy, rõ ràng là một cái bẫy!" "Đúng vậy, trước đó không động tĩnh gì, đợi đến khi Băng Băng trèo được

nửa đường mới bắt đầu hành động, hoàn toàn là chiến thuật đánh lén nửa đường!" "Mẹ kiếp, cây này quá xảo quyệt, thật muốn dùng một mồi lửa thiêu rụi nó!" "Một cái cây to như vậy, muốn thiêu rụi, e rằng phải cần đến bom cháy mới được!" "Đừng mà, chẳng lẽ tôi phải tận mắt chứng kiến một cái chết sao?!!!" "Trời ơi, có thể ban cho Băng Băng một kỳ tích, để cô ấy có thể thoát khỏi kiếp nạn này không?!" "Kỳ tích không thể có, đừng quên, ánh sáng cũng không thể chiếu tới thế giới ngầm!" "Thay vì chờ đợi kỳ tích, thà tin vào tiểu ca tố nhân!" "Tiểu ca tố nhân?

Không thể nào, tuy tôi biết cậu ấy đã tạo ra kỳ tích, nhưng lúc này, e rằng thật sự chỉ có thể chờ đợi số phận mà thôi." "Đúng vậy, bây giờ nước xa không cứu được lửa gần, cây xà bách này quá khủng khiếp, cho dù đao của tiểu ca tố nhân có sắc bén đến mấy, cũng không thể chặt được nhiều dây leo như vậy, càng không thể chặt đứt cây cổ thụ đó!" "Đừng quên, đàn Thi cổ trùng kia sẽ không dừng lại mà đứng nhìn cứu người đâu!" "Hết rồi, ô ô ô!" Lần này, cư dân mạng đều không đưa ra được biện pháp hữu hiệu nào có thể chỉ dẫn Băng Băng thoát thân.

Ngay cả Viện trưởng Bảo tàng, Giáo sư Tề và các cộng sự nhỏ cũng bi quan lắc đầu.

Những người hiểu rõ đặc tính của loại thực vật kỳ dị này đều biết.

Cây xà bách này đã trở thành một đầm lầy.

Càng giãy giụa, sẽ càng lún sâu.

Nhưng không giãy giụa, những sợi dây leo trên người cũng sẽ theo bản năng ăn thịt, quấn chết những sinh vật trên người.

Cuối cùng, kết quả là Băng Băng trở thành một đống chất dinh dưỡng khác cho cây cổ thụ, bị nó tiêu hóa từ từ.

“Bảo Trương Diệp đừng làm điều ngu ngốc, mau chạy đi, sống được một người thì sống!” “À, đã cố gắng hết sức rồi, nếu còn lên cứu người, e rằng cũng sẽ bị mắc kẹt vào!” “Các thí sinh khác đã bất lực rồi, Trương Diệp không cần phải hy sinh nữa!” “Nhưng...” Viện trưởng Bảo tàng, Giáo sư Tề thở dài một tiếng: “Tôi thấy tiểu tử Trương Diệp này cố chấp lắm, cho nên, nhất định sẽ không bỏ mặc đâu!” Các vị lão gia đang ngồi nhìn nhau, đều không nhịn được phát ra một trận cười cợt.

Đều là những người từng trải.

Thêm vào đó, biểu hiện của Trương Diệp mọi người đều thấy rõ.

Bởi vậy nỗi lo lắng của Giáo sư Tề không phải không có lý.

Tiểu tử này, nhưng cách một màn hình, thì có thể làm gì?

Bởi vậy ông thở dài, vì bất lực...

“Vốn dĩ thấy sống được nhiều năm như vậy, tạo hóa không dễ dàng, bây giờ thấy, tự tìm đường chết!” Đột nhiên, khi tất cả khán giả trên mạng đều tuyệt vọng, ngay cả Băng Băng cũng không cầu cứu Trương Diệp, sợ cậu ta làm điều ngu ngốc cũng bị mắc kẹt vào, thì Trương Diệp lại đưa ra lựa chọn!

Trong tiếng kinh hô của khán giả, Trương Diệp không hề trèo lên cây xà bách.

Anh ta đã làm một hành động khó hiểu.

Anh ta lao về phía đàn Thi cổ trùng.

Không.

Đúng hơn là, lao về phía bệ đá ngọc đặt ngọc dũng.

Lúc này đàn Thi cổ trùng không tập trung dưới gốc cây xà bách, mà đang bò lên cây xà bách, truy đuổi Băng Băng.

Bởi vậy bệ đá ngọc lại an toàn hơn.

Nhưng mọi người đều không hiểu.

Bên đó, ngoài hai xác chết, một cái ngọc dũng ra, có thứ gì có thể giúp Trương Diệp phá cục cứu người không?!

Câu trả lời sắp được hé lộ!

Trương Diệp mượn cơ quan bên trong Kim cương dù, vượt qua đàn côn trùng, bay xuống bệ đá ngọc.

"Cút sang một bên, vướng chân vướng tay." Bất ngờ thay, Trương Diệp, thanh niên bạo tính, đá văng cái ngọc dũng trên giường đá ngọc đi một cái.

Khán giả livestream: "..." Viện trưởng Bảo tàng, Giáo sư Tề và các cộng sự nhỏ: "..." Đó là quốc bảo đó!!!

Đại ca, cậu ghét nó đến mức nào vậy.

Chương 45

Nhưng nhanh chóng, mọi người biết Trương Diệp định làm gì.

Chỉ thấy anh ta đột nhiên rút Hắc kim cổ đao ra, chém mạnh vào giường đá ngọc!

Định làm gì?

Lúc này không đi chặt cây, lại chặt đá?!

Không hổ là Hắc kim cổ đao.

Chém sắt như chém bùn.

Chặt đá cũng như thái đậu phụ.

Nhanh chóng, một cái giường đá ngọc lành lặn đã bị Trương Diệp chém tan nát, thành từng mảnh lớn nhỏ.

"Tiếp lấy!" Sau khi chém giường đá ngọc thành đá vụn, Trương Diệp nhanh chóng ném những mảnh đá đó về phía Băng Băng!

Không thể không nói, công phu ném đá của Trương Diệp cũng rất chuẩn, Băng Băng không tốn chút sức lực nào, đã đỡ được những viên đá bay tới.

"Làm gì?!" Trong lúc vội vàng, mọi người đều không kịp phản ứng, không hiểu một cục đá như vậy có ích gì.

Nhưng Trương Diệp đã làm mẫu.

Anh ta bắt đầu dùng Kim cương dù làm gậy bóng chày, ném tất cả những mảnh đá vụn từ giường đá ngọc đó vào thân cây xà bách.

Phép màu đã xảy ra.

Cái cây cổ thụ to lớn, cao chót vót, cứng như núi đó, lúc này lại vì

bị những mảnh đá đó đánh vào mà hiện ra những động tác nhe nanh vặn vẹo.

Người tinh mắt nhìn vào, giống như đang đau đớn!

Cái quái gì vậy?

Nguyên lý đặc biệt gì???

Trong một khoảng thời gian, tất cả khán giả trên mạng đều quên mất Băng Băng đang gặp nguy hiểm, mà ngược lại kinh ngạc trước hiện tượng kỳ lạ này!

"Đều nói rắn độc trong vòng bảy bước chắc chắn có thuốc giải, giường đá ngọc, chẳng lẽ là khắc tinh của cây xà bách đó?!" Sự thật đúng là như vậy.

Đợi Trương Diệp chém hết những mảnh đá từ giường đá ngọc xong, anh ta lại bay đến một nơi xa hơn.

Ở đó, cũng chất đống những viên đá có dược tính tương tự giường đá ngọc.

Những viên đá này, đối với cây xà bách khổng lồ đó, hiển nhiên có sức sát thương lớn hơn!

"Ha ha ha, đập chết nó!" Trên cây, thấy mảnh đá có thể đối phó với cây cổ thụ, Băng Băng ngay lập tức học theo, nhanh chóng đập tan những sợi dây leo đang quấn quanh chân và người mình.

"Mau đi!" Cơ hội không thể bỏ lỡ.

Tranh thủ lúc Trương Diệp đang ở dưới điên cuồng tấn công cây xà bách, Băng Băng và cả nhóm cuối cùng cũng thoát khỏi nguy hiểm, trèo lên vách núi xuất hiện ở đỉnh cây xà bách.

Lúc này, bầu trời đã hơi sáng.

Rõ ràng, họ đã trèo ra khỏi mộ thất dưới lòng đất!

“Ra rồi!” “Ha ha ha!” “Trương Diệp, mau, kéo tay tôi!” Vừa thoát khỏi nguy hiểm, Băng Băng ngay lập tức đi tìm Trương Diệp.

Một lát sau mới phát hiện ra.

Mặc dù đã lên cây trước một bước, nhưng tốc độ của Trương Diệp sau đó cũng không chậm.

Không lâu sau, vị tiểu ca tố nhân bí ẩn đã đuổi kịp.

Nhưng, điều bất ngờ đã xảy ra vào lúc đó.

Khi Trương Diệp sắp trèo lên đỉnh cây, theo đó là trèo lên vách núi, đưa tay cho Băng Băng và Phi Hồng Ca.

Đột nhiên, thân hình Trương Diệp run rẩy.

Dưới ống kính, sắc mặt anh ta đã tái nhợt.

Tay vừa đưa ra, cả người như đột nhiên nhìn thấy ánh sáng, nhất thời không thích ứng, đột nhiên ngất đi.

Trương Diệp không còn sức lực chống đỡ, như một cánh diều đứt dây, thân thể chỉ sượt qua ngón tay Băng Băng.

Anh ta ngã xuống.

Dưới sự chú ý của mọi người, như thể bị lời nguyền của ngôi mộ cổ dưới lòng đất nuốt chửng, bị kéo trở lại vực sâu vô tận!

“Chết tiệt, mất máu nhiều quá rồi!” Phi Hồng Ca tức giận tự trách.

Vì để cứu Băng Băng, lại vì tranh thủ thời gian, giúp cô thoát khỏi xà thụ, Trương Diệp đã kiệt sức.

Băng Băng hoàn toàn sững sờ, đầu ngón tay còn vương hơi ấm khi chạm vào Trương Diệp, trái tim cô như rơi xuống vực sâu.

“Ô ô ô, sao lại thế này, rõ ràng sắp ra rồi!” “Haizz, trước giờ cứ cố chứng minh chương trình đạo mộ là thật, nhưng bây giờ, dù là thật,

tôi cũng mong là giả!" "Về đi, tiểu ca ca người thường!!!" "Chết tiệt, Phi Hồng Ca và Bối Gia không làm gì được sao?!" "Cao thế này, tiểu ca ca người thường lại ngất rồi, lần này… haizz, tàn nhẫn quá!" "Băng Băng chắc chắn sẽ tự trách chết mất, chỉ thiếu chút nữa thôi, một chút nữa thôi, sẽ trở thành tiếc nuối cả đời mất!" "Trước đây tôi đã hiểu lầm tiểu ca ca người thường bỏ chạy, bây giờ, tôi thành thật xin lỗi!" "Tôi cũng xin lỗi!" "Tôi nợ tiểu ca ca người thường một lời xin lỗi!" "Tôi nợ tiểu ca ca người thường một lời xin lỗi!" "Tôi nợ…" Nhìn màn hình livestream đầy những lời xin lỗi, Viện trưởng Viện Bảo tàng, Giáo sư Tề, lại cảm thấy vô cùng khó chịu, chỉ thấy mắt tối sầm, ngồi phịch xuống.

May mà có học trò bên cạnh đỡ lấy ông.

"Thầy ơi, giữ gìn sức khỏe ạ!" "Đúng vậy Giáo sư Tề, thầy không thể gục ngã được ạ!" "Lão Tề, nghĩ thoáng ra đi, mỗi người một số phận!" "Haizz, trời không phù hộ Việt Nam ta!" Không chỉ Giáo sư Tề suy sụp, các giáo sư và chuyên gia khác cũng đều cảm thấy ảo não, than trời trách đất.

Năng lực của Trương Diệp ai cũng thấy rõ, tầm quan trọng của anh đối với khảo cổ Việt Nam càng được giới học thuật nhất trí công nhận!

Nhưng bây giờ, dưới sự chứng kiến của mọi người, anh lại biến mất như một ngôi sao băng, làm sao Giáo sư Tề, người coi Trương Diệp là người phá băng cho dự án đoạn đại Hạ Thương Chu của Việt Nam, có thể chấp nhận một kết cục như vậy!

"Không thể nào." Bỗng nhiên, Băng Băng đứng dậy.

Khi tất cả mọi người đều bi quan cho rằng Trương Diệp chắc chắn đã chết, cô lại dùng ngữ khí kiên định nhất nói: "Tôi tin Trương Diệp nhất định còn sống, nhất định sẽ ra được!" Băng Băng!

Đôi mắt đỏ hoe của Phi Hồng Ca cũng lóe lên ánh sáng.

Anh cũng đứng dậy nói: "Đúng vậy, đã đi qua nghìn sông vạn núi rồi, với bản lĩnh của Trương Diệp, sao có thể chết ở đó được, tôi tin cậu ấy!" Trong đội, có lẽ chỉ có Bối Gia là từ đầu đến cuối không tin Trương Diệp sẽ chết ở đó.

Bởi vì đối với anh, Trương Diệp là một từ đồng nghĩa với kỳ tích.

Một thiếu niên phương Đông như vậy, ngay cả Thượng Đế cũng sẽ bảo vệ!

"Trương Diệp nhất định sẽ quay về!" Cảm xúc của ba người Băng Băng ngay lập tức lan truyền đến khán giả livestream.

"Đúng vậy, tiểu ca ca người thường nhất định sẽ về!" "Tôi sẽ chờ tiểu ca ca người thường!" "Tiểu ca ca người thường không về, kênh livestream này không tắt!" "Mọi người cùng đón tiểu ca ca người thường về nhà!" "Trời sáng rồi, bây giờ đi đặt vé máy bay, lập tức bay đến Lỗ Nam!" "Tôi đang ở Lỗ Nam, bây giờ đang ở ga tàu cao tốc!" "Các anh em phía trước vất vả rồi, tôi sẽ đến ngay!" "Mọi người cùng ở trong livestream chờ đợi, cùng đón tiểu ca ca người thường về nhà!" "Đón tiểu ca về nhà!" "Đón tiểu ca về nhà!" "…" Trong nhất thời, trong livestream đều hô vang khẩu hiệu muốn đón Trương Diệp về nhà.

Thậm chí có cư dân mạng còn trực tiếp đặt vé máy bay, mua vé tàu, muốn khẩn trương đến gần bí cảnh!

Cả mạng xã hội dậy sóng.

Những người dân vừa mới đi làm, tranh thủ ăn sáng, đi tàu điện ngầm, hoặc những khoảng thời gian khác, khi tiện tay mở ứng dụng livestream, thấy những chủ đề khó hiểu.

Và ngay lập tức, đều có tin tức liên quan đến "An Lạc Bí Cảnh" và

Trương Diệp.

Vốn dĩ đã có các UP chủ và tài khoản marketing, từ khi cuộc thám hiểm mới bắt đầu, vẫn luôn theo dõi livestream của Băng Băng.

Sau đó lại tăng ca thêm giờ, làm ra một loạt video ngắn.

Dù sao "An Lạc Bí Cảnh" nổi tiếng, kênh livestream của đội Băng Băng lại càng nổi tiếng vượt ra ngoài vòng tròn.

Những UP chủ và tài khoản marketing đó đương nhiên phải ăn theo lượng truy cập.

Chương 46

Thời đại mạng xã hội là như vậy.

Khi "An Lạc Bí Cảnh" và Băng Băng trở thành mật mã lưu lượng, căn bản không cần người đi quảng bá.

"Khoan đã, tiểu ca ca người thường, đón về nhà, vừa tỉnh dậy, thế giới này đã làm sao rồi?" "Hình như là một chương trình livestream thám hiểm, từ hôm qua bắt đầu chiếu đến bây giờ, nổi tiếng lắm!" "Chết tiệt, tôi bỏ lỡ rồi, kênh livestream đó ba mươi vạn người đang online!" "Bây giờ toàn thấy video tiểu ca ca người thường!" "Đạo mộ?!

Khoan đã, cái thể loại này cũng dám livestream sao?!" "Xin lỗi, không phải đạo mộ, là khảo cổ!" "Đúng vậy, ở đâu ra cái vụ đạo mộ?

Ba mươi vạn fan của tôi là người đầu tiên không đồng ý!" "Ơ, chuyện gì thế này, truyền thông chính thức điểm mặt khen ngợi một kênh livestream của 'An Lạc Bí Cảnh', quái lạ, ghê thật!" "Không phải, cái vụ 'đón tiểu ca ca người thường về nhà' là sao, có ai hiểu rõ có thể phổ biến kiến thức được không?" "Hiểu rõ nhiều thế làm gì, cùng tôi hô 'đón tiểu ca ca người thường về nhà' là đúng rồi!" "Ai có thể đón tiểu ca ca người thường về nhà, tôi sẽ cho tiền." "Đón tiểu ca ca người thường về nhà!" "Đón tiểu ca ca người thường về nhà!" "Đón tiểu ca ca người thường về nhà!" "…" Quả nhiên, sức mạnh của mạng xã hội quá mạnh.

Trong chốc lát, đủ mọi thứ ngưu quỷ xà thần đều xuất hiện.

Ngay cả tin tức Việt Nam cũng có liên quan đến việc "An Lạc Bí Cảnh" từ "đạo mộ giả" biến thành "khảo cổ thật".

Mặc dù cách dùng từ của chính phủ đã thay đổi, nhưng chương

trình "An Lạc Bí Cảnh" vẫn không tránh khỏi việc bị các cơ quan liên quan điều tra.

Đạo diễn và người phụ trách chương trình đang ngủ say bỗng ngớ người, các nhà đầu tư càng bị tóm gọn một mẻ.

Rõ ràng, đứng từ góc độ của các cơ quan quản lý, chắc chắn họ cũng sẽ nghi ngờ việc chương trình "treo đầu dê bán thịt chó", mượn danh chương trình để thực sự làm chuyện đạo mộ và buôn bán quốc bảo.

Còn về phía cổ mộ Lỗ Nam, các cơ quan quản lý đã cử người đến hiện trường điều tra, tiện thể cứu hộ "nhân viên khảo cổ" bị mất tích đó.

Nhưng không may đêm qua trời mưa như trút nước, lại gặp phải sạt lở đất.

Muốn vào trong lúc này cũng không dễ dàng.

Trong khoảng thời gian đó, tín hiệu livestream mặc dù đã bị cắt đứt, nhưng khán giả toàn mạng vẫn đang theo dõi tin tức từ phía cổ mộ.

Giống như Băng Băng đang chờ đợi bên ngoài cổ mộ, họ muốn đón tiểu ca ca người thường về nhà.

Không thấy người, không giải tán!

"Keng!" Con Huyết bạt đang gầm thét không kịp phản ứng.

Giống như ngọc dũng, nó bị Phát khâu chỉ của Trương Diệp trực tiếp bóp nát sự sống!

Nhìn con Huyết bạt đổ gục đầu xuống, khóe miệng Trương Diệp khẽ nhếch lên một nụ cười không ai nhận ra.

Đương nhiên không phải mất máu nhiều mà anh mới rơi trở lại cổ

mộ.

Kênh livestream đông người, nhiều mắt nhìn, có chuyện gì cũng không dễ làm.

Dù có làm, cũng phải tìm một lý do hợp lý để thoát thân.

Vì vậy mới có vở kịch hay lúc trước.

Dù sao đây cũng là chương trình thực tế mà.

Hợp tình hợp lý.

Hiện tại, nơi đây là mê cung cổ mộ.

Là con đường được mở ra sau khi Băng Băng chạm vào Bắc Đẩu Thất Quan và kích hoạt cơ quan.

Lúc đó Băng Băng, Phi Hồng Ca và Bối Gia đã tìm được lối vào.

Nhưng cũng chính vì vậy mà dẫn đến sự truy kích của Huyết bạt bên trong, nên họ mới chạy trở lại mộ thất.

"Một gia đình, phải chỉnh tề." Từ "Đại mục" Mục Thiên tử, "Tam đại mục" Quân sư của ngọc dũng.

"Nhị đại mục" Chư hầu vương bị thiếu ở giữa, đã đổ gục dưới chân Trương Diệp, chính là con Huyết bạt vừa bị tiêu diệt.

Năm đó, sau khi bị "Tam đại mục" Quân sư lôi ra khỏi ngọc dũng, nó bị vứt vào mê trận, trở thành con chó giữ cửa giống như "Đại mục" Mục Thiên tử.

Trương Diệp đặc biệt quay lại tìm, đương nhiên không thuần túy vì giải thoát cho nó, tiễn nó lên đường.

Mục đích của Trương Diệp chính là miếng Âm tỳ có thể triệu hồi âm binh, âm tướng, âm tỳ!

Vì miếng Âm tỳ quan trọng nhất không tìm thấy trên người "Tam

đại mục" Quân sư, vậy chắc chắn nó chỉ có thể nằm trên người "Nhị đại mục" Chư hầu vương.

Với sự thâm sâu và mưu kế của "Tam đại mục" Quân sư, Trương Diệp tin rằng một miếng Âm tỳ quan trọng như vậy chắc chắn được giấu ở nơi mà tất cả mọi người đều không ngờ tới.

"Trường sinh bất lão?

À." Trương Diệp rút Hắc kim cổ đao ra, đột nhiên đâm vào bụng con Huyết bạt đã biến dị của "Nhị đại mục" Chư hầu vương.

Một tiếng "hoa lạp", anh rạch thẳng xuống, trực tiếp mổ bụng!

Sau một hồi lục lọi, cuối cùng anh đã tìm thấy một miếng Âm tỳ màu đen từ trong bụng con Huyết bạt đó!

Quả nhiên không đoán sai.

"Thỏ khôn có ba hang", "Tam đại mục" Quân sư tinh thông mưu kế, e rằng cũng lo lắng bách mật nhất sơ.

Vì vậy đã nhét miếng Âm tỳ đó vào bụng "Nhị đại mục" Chư hầu vương đã biến thành Huyết bạt.

Rõ ràng, ai có thể ngờ, trong bụng một con Huyết bạt lại có bảo bối chứ!

Đúng là chơi trò "đèn dưới chân đèn".

Còn việc để lại cẩm thư, ghi chép lại đủ mọi chuyện trước đây, cũng không phải "Tam đại mục" Quân sư rảnh rỗi không có việc gì làm.

Nói trắng ra, đó là một "phục bút" (chi tiết ẩn) tự cứu khác.

Rốt cuộc, thế sự khó lường.

Thay đổi của trời đất không phải sức người có thể chạm tới.

Mặc dù đã bố trí rất nhiều mộ giả, lại đặt đủ loại bom khói và bẫy rập trong mộ thật, nhưng "Tam đại mục" Quân sư cũng không dám đảm bảo, trong tiến trình lịch sử lâu dài, sẽ không lại xuất hiện một tên đạo mộ tặc có trí thông minh tương đương, thậm chí vượt xa mình!

Để phòng vạn nhất, nếu thật sự có người vượt qua trùng trùng mê vụ và cạm bẫy, cuối cùng mò đến xà thụ.

"Tam đại mục" Quân sư lại thêm một lớp bảo hiểm, để lại cẩm thư ghi chép lại mọi chuyện trước đây, để "câu dẫn" người ta, với sự khao khát trường sinh bất lão!

Như vậy, họ sẽ không mạo hiểm làm hại người trong ngọc dũng, cũng có thể có đường lui, để xử lý những tên đạo mộ tặc đó!

Trên thực tế, anh không đoán sai.

Thật đáng tiếc là, hắn lại gặp phải một kẻ như Trương Diệp.

Không nói hai lời, trực tiếp "làm thịt" hắn ta.

"Tam đại mục" Quân sư có lẽ đến trước khi chết cũng không hiểu, sẽ có người sau khi hiểu rõ phương pháp trường sinh trong mộ, lại ra tay với hắn ta!

Không khoa học!!!

Chẳng lẽ tên này là một tên ngốc?!

Nhưng tên ngốc sao có thể đi được đến đây!!!

Trở lại mộ thất Tây Chu dưới lòng đất.

Sau khi mất đi mục tiêu, đàn Thi cổ trùng vốn đầy rẫy khắp núi lại biến mất.

Cây xà thụ tác yêu cũng trở lại bình tĩnh.

Mọi thứ, lại như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chương 47

Thậm chí cái ngọc dũng lúc trước bị một cước đá văng sang bên cạnh, cũng chỉ nằm ở đó một cách không mấy thanh lịch.

Trương Diệp cũng không quan tâm.

Anh lấy ra tất cả dầu đèn trường minh mà mình đã vét được từ mộ thất, trực tiếp đổ lên cây xà thụ.

Một mồi lửa, đã đốt cháy mộ thất!

Kim cương dù của Trương Diệp bắn ra một sợi dây liên kết, mượn lực nhảy vọt lên, trực tiếp lên cây xà thụ.

Cảm thấy trên người lại có "vật thể", cây xà thụ lại khẽ động, những dây leo bên ngoài gầm gừ, muốn lặp lại chiêu cũ, quấn chết Trương Diệp.

Không đến một giây sau, tiếng "bộp bộp" đột nhiên vang lên.

Vốn dĩ ngọn lửa ở gốc cây xà thụ đang bùng cháy, càng lúc càng mạnh.

Không những đốt cháy những con Thi cổ trùng ẩn mình trong cây cổ thụ, mà còn thiêu chúng giòn rụm.

Khiến cây xà thụ cháy đến mức cành lá loạn xạ, bắt đầu không ngừng vặn vẹo.

Ngọn lửa bừng bừng cuối cùng đã nuốt chửng toàn bộ mộ thất Tây Chu.

Lửa cháy ngút trời.

Khiến Băng Băng và mấy người đang chờ đợi trên mặt đất sững sờ.

Ngay lập tức, niềm vui hiện rõ trên khuôn mặt!

"Cháy được bao lâu rồi?" Trên vách núi.

Liều mình đối mặt với sạt lở đất và các thiên tai khác, vượt qua muôn ngàn sông núi, cuối cùng cũng khó khăn lắm mới đến được các cơ quan chấp pháp liên hợp tại cổ mộ Lỗ Địa.

Không chỉ có Cục Quản lý Trật tự An toàn Xã hội, mà còn có đội khảo cổ.

Mọi người đều đã sẵn sàng, chuẩn bị mượn cơ hội này ở cổ mộ Tây Chu để làm nên chuyện lớn.

Kết quả, sau khi vào, thấy lửa ngút trời.

Trương Diệp một mồi lửa, không chỉ đốt sạch Thi cổ trùng và xà thụ tác yêu dưới cổ mộ, mà còn đốt cháy cả cơ quan tự hủy do "Nhị đại mục" Chư hầu vương bố trí.

Cùng với tiếng "ầm ầm" vang lên, nghi trủng phía trên sụp xuống dưới cổ mộ Tây Chu, lại đè sập cổ mộ Tây Chu.

Cuối cùng, giống như một vụ lún đất, tất cả đều bị các ngọn núi xung quanh vùi lấp!

Tóm lại, muốn khai quật lại, độ khó không kém gì đi khai quật lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Vì vậy, có công sức, chi bằng đi làm Tần Thủy Hoàng… "Đáng tiếc thật." Nhìn hình ảnh livestream truyền về từ phía trước, Giáo sư Tề, Viện trưởng Viện Bảo tàng và các đồng nghiệp đau lòng vô cùng.

Nhưng họ cũng bất lực.

Các cuộc điều tra tiếp theo, cũng không biết sẽ thế nào.

Như vậy, Băng Băng và nhóm của cô không cần Giáo sư Tề và các đồng nghiệp bảo lãnh.

Bởi vì cổ mộ đã bị vùi lấp, có chứng cứ nào chứng minh họ thực sự đang đạo mộ?

Tự nguyện thừa nhận, sẵn sàng thành khẩn sẽ được khoan hồng.

Nhưng phía tư pháp, cũng cần chứng cứ.

Ngay cả khi giết người, nhưng không tìm thấy thi thể, không tìm thấy công cụ gây án, vụ án cũng không thể giải quyết dứt điểm.

Vì vậy cuối cùng, chưa đến bốn mươi tám giờ, bao gồm cả đội ngũ chương trình, tất cả những người liên quan đến cổ mộ Tây Chu lần này đều không có chuyện gì.

Đương nhiên rồi, một số hình phạt là không thể tránh khỏi.

Không ngờ, khi tất cả mọi người đều cho rằng "An Lạc Bí Cảnh" sẽ bị đình chỉ vì chuyện này, "An Lạc Bí Cảnh" lại tiếp tục phát sóng!

Lần này, sẽ chỉ có một đoàn mạo hiểm đặt chân lên hành trình!

Chuyện gì thế này?!

Toàn mạng chấn động.

Cư dân mạng không hiểu nội tình thì như ong vỡ tổ, đủ mọi suy đoán đều có!

Cuối cùng, truyền thông chính thức đã đưa ra lời giải thích.

Mặc dù trong quá trình có một số hiểu lầm nhất định, khiến công chúng lầm tưởng "đạo mộ giả" biến thành "đấu mộ thật".

Nhưng cuối cùng đã chứng minh, đội ngũ chương trình "An Lạc Bí Cảnh" quá có lương tâm, nhà đầu tư quá có tầm nhìn, không tiếc tiền để sản xuất, cuối cùng đã trình diễn một chương trình thực tế chất lượng cao đến mức khiến người dân hiểu lầm!

Cũng có nghĩa là, chuyến thám hiểm cổ mộ Tây Chu ở Lỗ Địa

trước đây, thực sự là do đội ngũ chương trình sắp xếp!

Chỉ là cảnh quay quá chân thực, kỹ thuật quá tiên tiến, cộng thêm diễn xuất của diễn viên quá tài tình, đến mức mọi người đều hiểu lầm… Ha ha.

Hiểu lầm?

Nhìn hai nhân viên cục quản lý đang ngồi phía sau như thần giữ cửa, rồi lại nhìn những camera giám sát 360 độ không góc chết xung quanh, đạo diễn "An Lạc Bí Cảnh" nuốt nước bọt ừng ực: "Thưa lãnh đạo, sáng tạo nghệ thuật cần không gian, ngài xem, có thể không…" Người đàn ông trung niên đeo kính râm, mặc áo khoác giản dị gật đầu, tỏ vẻ hiểu.

"Không thành vấn đề, muốn không gian, hãy nói chuyện với luật sư La, những gì có thể đáp ứng, tôi sẽ cố gắng hết sức để đáp ứng." Luật sư La?

Luật sư La?!

Lời vừa dứt, thấy cửa mở ra, một người đàn ông đeo kính bước nhanh vào.

Kính anh ta nhếch lên, khóe miệng nhếch mép: "Mọi người muốn nói chuyện mấy năm?" Đạo diễn: "…" Các người phụ trách chương trình: "…" Thôi được rồi.

Sáng tạo nghệ thuật là thứ không thể bị không gian giới hạn… Trên chuyến tàu đến Tây Vực ngoài biên ải, Băng Băng cũng không ngờ diễn biến tiếp theo sẽ như thế nào.

Một đội khảo cổ cấp quốc gia đang tiến hành công việc khảo cổ ở sa mạc Tây Vực bỗng nhiên mất liên lạc.

Cục Khảo cổ Quốc gia đã tìm đến họ, hy vọng có thể đến Tây Vực, tìm kiếm đội khảo cổ đã mất tích đó!

Nếu điều kiện cho phép, tiếp tục hoàn thành công việc chưa xong từ đêm qua.

Bởi vì mọi người trong lòng đều hiểu, liên lạc không được lâu như vậy, đội khảo cổ đó có thể đã gặp chuyện.

Nhưng một di tích thành cổ hiếm hoi xuất hiện trong sa mạc không thể bỏ lỡ.

Bởi vì sa mạc vô thường, sức người không thể chiến thắng tự nhiên.

Ai biết sau mấy trận bão cát, tòa thành cổ đó còn có thể được tìm thấy không!

Nếu bỏ lỡ một cơ hội tốt như vậy, không những tất cả đầu tư trước đó đều đổ sông đổ biển, mà còn có lỗi với những nhân viên khảo cổ đã hy sinh vì điều này!

Vì vậy, sau nhiều cuộc họp, Cục Khảo cổ Quốc gia đã tìm đến Băng Băng.

Yêu cầu gì vậy?!

Băng Băng đương nhiên không phản ứng kịp.

Càng phi lý hơn là, cục khảo cổ hy vọng hành động lần này cũng được trình bày dưới hình thức livestream.

Tiếp tục lấy danh nghĩa "An Lạc Bí Cảnh", bắt đầu một kỳ chương trình thực tế thám hiểm mới!

Lý do ư?

Chương 48

Đương nhiên là kỳ trước ở cổ mộ Lỗ Nam làm khá tốt.

Không những có tác dụng phổ cập kiến thức, mà còn khơi gợi hứng thú và thảo luận của người dân về lịch sử văn hóa.

Ý của cấp trên là, hy vọng đội khảo cổ cũng tham khảo cách thức như vậy, tiến bộ theo thời đại.

Một là minh bạch hóa công việc, hai là xóa bỏ một số tin tức bất lợi cho đội khảo cổ, ví dụ như những tranh cãi trong dân gian về việc khảo cổ là một hình thức đạo mộ khác.

Hai là, cũng mượn danh tiếng đã tích lũy của Băng Băng, giới thiệu với người dân, với xã hội quốc tế, phong tục tập quán Việt Nam, xuất khẩu văn hóa lịch sử.

Tóm lại, phải làm.

Nhưng, nhìn Trương Diệp bắt đầu ngủ gật sau khi lên tàu, Băng Băng dường như đã hiểu ra.

Đằng sau tất cả, e rằng đều vì thiếu niên này!

Rõ ràng, có người đã nhìn trúng bản lĩnh của Trương Diệp.

Nhưng lại không biết làm cách nào để mời anh ra mặt.

Dù sao, mặc dù về mặt tư pháp còn thiếu chứng cứ then chốt, nhưng thân phận thổ phu tử của Trương Diệp đã rõ như ban ngày.

Như vậy, trực tiếp mời anh ra mặt, dù đồng ý hay không, ảnh hưởng đối nội đối ngoại trước tiên đều không tốt.

Đối nội, những đội khảo cổ dù kiêu ngạo đến mấy, hay các phe phái khác, e rằng đều sẽ cảm thấy, quốc gia không tin tưởng họ, lại đi

tin tưởng một tên đạo mộ tặc!

Bất kể Trương Diệp biểu hiện tốt đến đâu trong livestream, thậm chí khiến Giáo sư Tề, Viện trưởng Viện Bảo tàng và các đồng nghiệp của ông đều phải kính nể.

Nhưng giới khảo cổ không chỉ có Giáo sư Tề và các đồng nghiệp.

Trong nội bộ, đã có những nhân vật tầm cỡ "Thái Sơn Bắc Đẩu" bày tỏ sự bất mãn.

Bản thân đội khảo cổ đã chịu nhiều hiểu lầm về việc "đạo mộ", nếu lại dẫn Trương Diệp vào, e rằng toàn bộ giới khảo cổ sẽ gặp một trận biến động.

Đối ngoại cũng vậy.

Thân phận Phát khâu Thiên quan của Trương Diệp toàn mạng đều biết.

Nếu công khai truyền ra ngoài rằng anh giúp đội khảo cổ, thì người dân sẽ không nghĩ rằng, toàn bộ giới khảo cổ cũng như vậy, đều không bằng tên đạo mộ tặc Trương Diệp sao?

Đối với những người đã nghiên cứu nhiều năm, cống hiến cả đời cho công việc khảo cổ, điều đó thực sự không công bằng.

Nhưng lần này quả thực là sự việc khẩn cấp.

Cục Khảo cổ Quốc gia cũng không phải không phái đội cứu viện tiếp theo.

Nhưng kết quả đều như nhau.

Các đội được phái đi hoặc không tìm thấy vị trí thành cổ, hoặc giữa đường phát tín hiệu cầu cứu.

Nếu tiếp tục đi nữa, họ cũng sẽ trở thành đối tượng cần cứu viện!

Vì vậy, dưới sự nỗ lực tranh đấu của Giáo sư Tề, Viện trưởng Viện Bảo tàng, Cục Khảo cổ đã hướng ánh mắt về phía Trương Diệp.

Mạng người là quan trọng nhất.

Tình thế cấp bách, phải tùy cơ ứng biến.

Lại có tin tức truyền ra, do động tĩnh của Cục Khảo cổ Việt Nam quá lớn, đã dẫn nhiều băng nhóm đạo mộ từ nước ngoài lén lút vượt biên vào sa mạc.

Trong tình huống như vậy, nếu còn do dự, không chỉ là vấn đề thể diện.

Sẽ khiến quốc gia chịu tổn thất nghiêm trọng!

Vì vậy, xin mời Phát khâu Trung lang tướng, Trương Thiên quan xuất sơn!

"Hoắc Khứ Bệnh, Hoắc Phiêu Kỵ năm xưa xuất tái cũng xấp xỉ tuổi này mà!" "Nghe nói 'An Lạc Bí Cảnh' đột nhiên phát sóng trở lại, vì Cục Khảo cổ Quốc gia đã tìm đến đội ngũ chương trình, hy vọng mượn danh nghĩa này, mời tiểu ca ca người thường ra mặt, tìm kiếm đội khảo cổ quốc gia mất tích trong sa mạc, tốt nhất là tìm được tòa thành cổ mục tiêu đó!" "Có một số chuyện mọi người biết là được rồi, không cần nói ra, không tốt cho tiểu ca ca người thường!" "Dù sao tôi không quản mục đích phía sau là gì, tôi xem tiểu ca ca người thường livestream đạo mộ, à không, khảo cổ!" "Tiểu ca ca người thường cẩn thận một chút nha, lần này nhiệm vụ do đội ngũ chương trình giao là phối hợp với đội ngũ của họ, phối hợp đó, hiểu không?!" "Ý là, đừng để bị nắm thóp!" "Đúng vậy, bảo là đạo mộ giả, nhưng đừng làm thật!" Trên đời này không có bức tường nào không lọt gió.

Huống hồ là thời đại mạng xã hội.

Mặc dù là chuyện trọng đại, nhưng cũng không phải bí mật quốc

gia.

Tổng sẽ có những người thông tin nhanh nhạy thăm dò được điều gì đó, rồi truyền ra ngoài.

Đương nhiên rồi, Cục Khảo cổ Quốc gia không thể thừa nhận.

Chỉ hợp tác với đội ngũ chương trình "An Lạc Bí Cảnh".

Đối với sự tồn tại của Trương Diệp, càng bỏ qua.

Chỉ coi anh là một tuyển thủ bình thường.

Phần lớn bút mực tuyên truyền thực ra đều dồn vào Băng Băng.

Vì vậy lần này Phi Hồng Ca không ở trong đội, Bối Gia lại càng trực tiếp bị cử về nước.

Thật ứng với câu nói của cư dân mạng: Tuyển thủ thì lưu động, Băng Băng thì 'thiết đả' (kiên cố)!

Sau hai ngày hai đêm hành trình dài, Trương Diệp và Băng Băng cuối cùng đã đến sa mạc tiền tuyến, và hội hợp với đội khảo cổ đã chờ sẵn ở đó.

Những nhân viên khảo cổ đó, chính là những đội khảo cổ trước đây đã nhận lệnh, nhưng cuối cùng lại rút về tiền tuyến trú địa.

Hiện tại, sau khi sàng lọc và chỉnh đốn lại, những thành phần nòng cốt trong đó sẽ tái tổ chức thành một đội khảo cổ có sức chiến đấu, do Giáo sư Trần, chuyên gia khảo cổ nổi tiếng trong nước dẫn đầu, một lần nữa xuất chinh sa mạc!

Việc hội hợp với đội khảo cổ không hề suôn sẻ.

Rõ ràng, cùng với đủ loại tiếng nói xuất hiện trên mạng.

Những nhân viên khảo cổ đó rõ ràng là kháng cự Trương Diệp.

Họ không cho rằng một thiếu niên trẻ tuổi như vậy có thể có tác

dụng gì trong cuộc hành trình sa mạc lần này.

Dù sao Trương Diệp cũng mạo hiểm trong sa mạc khi livestream ở cổ mộ Lỗ Địa.

Mặc dù sau đó đã xem lại đoạn ghi hình, nhưng họ không tin Trương Diệp thực sự có bản lĩnh đó.

Có người thậm chí còn tin thật lời giải thích của chính phủ, cho rằng chuyến thám hiểm cổ mộ Lỗ Địa là một chương trình thực tế.

Đương nhiên rồi, mặc dù là chương trình thực tế, nhìn biểu hiện của Trương Diệp trong cổ mộ, những nhân viên khảo cổ đó cũng không tự mãn cho rằng Trương Diệp chẳng có giá trị gì.

Nhưng, ở đây là sa mạc!

Vùng cấm địa của loài người!

Chỉ có kỹ thuật thì có ích gì?

Kinh nghiệm mới là quan trọng nhất!

Theo như được biết, Trương Diệp không hề có chút kinh nghiệm nào về việc đi lại trong sa mạc.

Thậm chí, đây là lần đầu tiên anh đến sa mạc.

"Thật là hồ đồ, không phủ nhận, Trương Diệp đúng là có chút bản lĩnh, nhưng ở đây là sa mạc, không phải cổ mộ trong núi!" "Đúng vậy, những tên đạo mộ tặc này ngoài việc phá hoại ra thì chẳng làm nên trò trống gì, nghe lời họ ư?

Lỡ đưa chúng ta vào chỗ chết thì sao!" "Giáo sư Tề cũng thật là, bị ma quỷ ám ảnh hay sao mà lại tiến cử một người như vậy!" "À à, tiến cử rồi, vậy cái cô Băng Băng kia là sao?

Theo như tôi được biết, cô ấy chỉ là một người dẫn chương trình, thật sự coi công việc của chúng ta là giải trí sao?" "Ồ, nghe nói đây là

ý của cấp trên, cô Băng Băng này cũng là một nhân vật then chốt!” “Nhân vật then chốt kiểu gì?” “Không biết.” “Không biết là ý gì?

Chương 49

Nói rõ ràng ra!" "À à, ở chỗ quan trọng nhất, không ai biết liệu cô ấy có thể phát huy tác dụng ở thời điểm then chốt hay không, có lẽ có thể, có lẽ không, tóm lại, tùy duyên." "…" Đặc biệt là chúng tôi khảo cổ.

Đây là công việc khoa học nghiêm túc.

Nghệ nhân dân gian lại xen vào lung tung.

Đem cả huyền học vào rồi!

Cũng chính trong không khí nghi ngờ như vậy, nên Trương Diệp và Băng Băng có thể không được chào đón.

Cách màn hình, cư dân mạng cũng có thể cảm nhận được sự bài trừ đó.

Nhưng lần này, thời gian không còn nhiều.

Bởi vì theo lời hướng dẫn viên địa phương, mùa bão cát đen sắp đến rồi, mỗi ngày trì hoãn là giảm đi một phần cơ hội.

Vì vậy, đội khảo cổ đã được chỉnh đốn lại, dù có bất mãn cũng phải xuất phát.

"Đi sau ba đội, đừng để lạc!" Rất nhanh, vị trí của Trương Diệp và Băng Băng đã được sắp xếp.

Họ phụ trách chăm sóc những con lạc đà chở vật tư.

Vì sao lại là ba đội?

Bởi vì, ngoài Băng Băng "thiết đả", còn có tiểu thư nhiếp ảnh viên vẫn tiếp tục quay phim dù tín hiệu bị trì hoãn!

Lần này, trên cổ tiểu thư nhiếp ảnh viên, có thêm một chiếc mặt

dây chuyền móng vuốt cổ xưa.

Sau khi Phi Hồng Ca và Bối Gia rời đội, đó là Mạc kim giáo úy phù.

Trương Diệp lần này, không chỉ đeo Phát khâu Thiên quan ấn, mà còn đeo Mạc kim giáo úy phù.

Vì anh biết rõ, chuyến đi sa mạc, thứ cần nhất không phải Phát khâu chỉ, cũng không phải Thiên quan chúc phúc, mà là vận khí của Mạc kim giáo úy.

Cùng với Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật!

"Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền nhất trọng quan, quan môn như hữu bát phân hiểm, bất xuất âm dương bát quái hình." Trương Diệp cầm la bàn, đoạn âm dương, nhanh chóng phát hiện hướng đi của đội có vấn đề.

"Giáo sư Trần, chúng ta nên đi về phía tây nam, không phải thẳng về phía tây." "Tây nam?" Nghe thấy tiếng nói truyền đến từ phía sau của thiếu niên kia, Giáo sư Trần khẽ mỉm cười.

Không cần ông mở lời, tự nhiên có nhân viên khảo cổ phía dưới, cũng là học sinh giải thích.

"Tiểu bằng hữu, xem ra cậu thật sự không biết gì về sa mạc." "Như vậy đi, tôi sẽ phổ cập kiến thức cho cậu một chút." "Dù là để sinh tồn hay phát triển trong sa mạc, đều không thể thiếu nước." "Chúng ta lần này tìm kiếm thành cổ đã mất tích, vì vậy, nhất định phải đi dọc theo những con sông suối có trên bản đồ." "Tây nam?

A a, nơi đó thẳng tiến chỉ có Côn Luân Sơn, không hề có ghi chép nào về việc khu vực đó có sông suối." "Vì vậy, khu vực tây nam, từ xưa đã là tử địa." "Tiểu bằng hữu, sẽ không phải là cậu nghĩ, khảo cổ và đạo mộ là như nhau, chỉ cần cầm la bàn đi tìm vị trí phong thủy là

được chứ.” “Cậu hiểu khảo cổ không?” Hà đạo?

Hai chữ tưởng chừng bình thường, nhưng lại hàm chứa kiến thức địa lý cực kỳ sâu sắc.

“Mặc dù tôi không thích những đội khảo cổ ngạo mạn này, nhưng họ nói không sai, muốn có nền văn minh ở sa mạc, nhất định phải liên quan đến nguồn nước!” “Đúng vậy, ở sa mạc chỉ biết xem vị trí phong thủy thôi thì không được, vì lần này chúng ta phải tìm một thành cổ đã mất tích!” “Vì vậy, khảo cổ và đạo mộ không giống nhau, khảo cổ là một công việc thăm dò có khoa học, có hệ thống, đạo mộ, thuần túy là thủ đoạn đào bới để đạt mục đích!” “Xin cho tiểu ca ca người thường một lời khuyên, ở sa mạc nên lắng nghe những người có kinh nghiệm nói chuyện nhiều hơn, phải phát huy sở trường, tránh sở đoản, ưu thế của cậu là dưới mộ, không phải trên mộ!” “Đúng vậy, hy vọng tiểu ca ca người thường đừng kiêu ngạo tự mãn nhé, dù sao môi trường sa mạc và vùng hoang sơn dã địa thật sự không giống nhau, sa mạc là nơi biến động nhất!” Lời khuyên của cư dân mạng rất chân thành.

Lý lẽ đó cũng là lý lẽ.

Nhưng, Trương Diệp cười lạc đà, thản nhiên nói: “Sa mạc ban đầu có phải là sa mạc không?” Ý gì?!

Vốn tưởng rằng sau khi bị ném một loạt câu hỏi mang tính khoa học, tên thiếu niên thổ phu tử này sẽ im miệng.

Nhưng không ngờ, một lát sau, anh lại hỏi ngược lại.

À à.

Học trò của Giáo sư Trần cười nói: “Sa mạc đương nhiên không phải ban đầu đã là sa mạc, nhưng…” “Sa mạc đã không phải ban đầu là sa mạc, vậy hà đạo, ban đầu có ở đó không?” Bùm.

Như một tiếng sét giữa trời quang, Giáo sư Trần, người vốn chỉ

đang tùy ý lắng nghe đội trưởng, bỗng giật mình: Không có câu hỏi này!

Không.

Ông quay đầu lại, hòa nhã nói: "Tiểu hỏa tử, tinh thần khám phá của cậu mạnh thật, nhưng có một điểm khó thay đổi, hà đạo tuy sẽ đổi dòng, nhưng cũng có quy luật của nó." "Hơn nữa gặp biến đổi thiên nhiên, trong vài nghìn năm ngắn ngủi, cũng khó mà từ bắc chuyển nam, từ tây chuyển đông." "Từ những văn kiện hiện có, phương hướng tây nam, chưa từng có ghi chép về sự tồn tại của hà đạo." Băng Băng huých nhẹ Trương Diệp, ý bảo đừng cãi nữa.

Chúng ta bây giờ đang là "người mang tội".

Khiêm tốn một chút thì hơn.

Ồ.

Trương Diệp đáp một tiếng, không nói gì nữa.

Bởi vì anh biết rõ, hiện tại sự tin tưởng của đội ngũ đối với anh không đủ.

Thêm vào đó là "ân oán" lịch sử giữa thổ phu tử và đội khảo cổ.

Những nhân viên đó càng không tin lời nói một chiều.

Vì vậy, cứ làm rồi xem sao.

Dù sao sa mạc này có rất nhiều lăng mộ.

Đâu cũng có thể ký tên.

Tóm lại là không chết được.

Không ngờ Giáo sư Trần lại khá tò mò về Trương Diệp.

Xem xét kỹ lưỡng biểu hiện của anh ở cổ mộ Lỗ Địa, ông biết đây là một nhân tài hiếm có.

Ông không phải người cổ hủ, cũng không phải học giả cứng nhắc.

Nhiều năm sinh tử đã khiến ông trở thành một người thực dụng.

Vì vậy, thấy Trương Diệp không lên tiếng nữa, ông lại hỏi, suy nghĩ thực sự của thiếu niên thổ phu tử này là gì.

"Tiểu hỏa tử, xem ra cậu không phục à." Giáo sư Trần dùng kế khích tướng.

Theo ông, Trương Diệp còn trẻ tuổi như vậy, đã nắm giữ nhiều môn nghệ thuật đạo mộ đến thế.

Dù không phải người kiêu ngạo, chắc chắn cũng không chịu nổi không khí trong đội lúc này.

Chắc chắn sẽ muốn chứng minh điều gì đó.

Nhưng, Trương Diệp lại đang thưởng thức phong cảnh sa mạc: "Không, tôi phục, thầy nói đúng." Giáo sư Trần: "…" Băng Băng: "…" Đội khảo cổ: "…" Khán giả livestream: "…" Điều này lại khiến Giáo sư Trần và những người khác không biết phải làm sao.

Thanh niên, sự sắc sảo của cậu đâu rồi?

Không biết cãi sao?

Sao lại phải sống như một lão già tinh ranh thế chứ!

Giáo sư Trần đã gặp qua vô số người.

Ông biết mình đã sai.

Những người như Trương Diệp, còn khó đối phó hơn ông tưởng.

Bây giờ nghĩ lại, đó là một thổ phu tử từ miệng người chết đoạt thức ăn trong thế giới ngầm.

Có lẽ nào lại không liều lĩnh?!

Ngược lại, đối với những nhân viên khảo cổ khác, họ lại nghĩ

Trương Diệp dễ nắm bắt hơn.

Chương 50

Thậm chí còn cho rằng Trương Diệp cũng chẳng đến nỗi nào.

Có lẽ có chút bản lĩnh, nhưng khó tránh khỏi việc bị "chương trình hóa", diễn xuất quá nhiều, phóng đại con người anh ta lên.

Sa mạc vừa đẹp đẽ vừa khô cằn.

Sau cảm giác mới mẻ của ngày đầu tiên, số lượng người xem livestream bắt đầu giảm mạnh.

Chủ yếu là vì phần lớn thời gian đội ngũ đều đang trên đường.

Bước chân của lạc đà dù nhanh cũng không thể nhanh được.

Ngày hôm sau, bầu trời trong xanh.

Nhưng Trương Diệp lại khẽ cau mày.

Tối qua ngắm sao, anh phát hiện hướng đi có chút không đúng.

Sự thật cũng chứng minh, đội ngũ đang đi chệch khỏi lộ trình đã định, đang tiến về phía tây nam lúc trước.

Ban đầu, anh chỉ nghĩ đó là hướng có ốc đảo hoặc điểm tiếp tế.

Vì vậy hướng dẫn viên mới đi vòng một chút.

Dù sao đối với sa mạc, điểm tiếp tế rất quan trọng.

Nếu thật sự có, đi vòng một chút, có thể chuẩn bị tiếp tế rồi xuất phát sẽ an toàn nhất.

Nhưng hôm nay đi cả buổi sáng, không thấy ốc đảo, thậm chí là điểm tiếp tế.

Trương Diệp không thể không nghi ngờ hướng dẫn viên này có vấn đề.

“Mãn đại thúc.” Trương Diệp gọi một tiếng người hướng dẫn viên đang dẫn đường phía trước.

“Ai, bằng hữu, có chuyện gì không?” Mãn đại thúc thấy anh nhiệt tình, mở miệng nói giọng sa mạc Tây Vực.

Trương Diệp nhìn anh ta: “Chúng ta có phải đi lạc đường rồi không?” Mãn đại thúc sững sờ, vội vàng xua tay: “Không có không có, bằng hữu, Mãn đại thúc không biết đi lạc đường đâu!” “Trương Diệp, Mãn đại thúc là hướng dẫn viên tốt nhất mà chúng tôi khó khăn lắm mới mời được ở sa mạc này!” Một nhân viên đoàn khảo cổ lập tức lên tiếng.

Mọi người đều biết.

Trong sa mạc, ngoài việc tiếp tế, quan trọng nhất là phải có một hướng dẫn viên giàu kinh nghiệm.

Mấy lần trước vào sa mạc.

Vì hướng dẫn viên không chuyên nghiệp.

Dẫn đi sai hướng, cứ quanh quẩn tại chỗ.

Nên khi nghỉ ngơi.

Đoàn khảo cổ đã tìm hiểu nhiều phía, thông qua không ít mối quan hệ, mới mời được Mãn đại thúc, người được dân địa phương gọi là “lão lạc đà”.

Để mời Mãn đại thúc ra làm việc cũng tốn không ít công sức.

Vì vậy, cả đoàn khảo cổ đều coi Mãn đại thúc như báu vật.

Dù sao thì sau khi vào sa mạc với môi trường phức tạp và biến đổi khó lường.

Mọi người chưa cần tìm được cổ thành.

Ít nhất phải đảm bảo sống sót đã.

Mãn đại thúc, là sự đảm bảo!

Vì vậy.

Nghe Trương Diệp dường như đang gây khó dễ cho Mãn đại thúc, không hiểu rõ lợi hại bên trong, một thành viên đoàn khảo cổ mới lập tức nhắc nhở.

"Á à." Mãn đại thúc lộ ra nụ cười hiền lành trên mặt.

Đừng nhìn ông ta tỏ vẻ nhiệt tình và ngoan ngoãn.

Thực ra.

Ông ta biết rõ vị thế của mình trong đội.

Và.

Càng khiêm tốn.

Người trong đội càng tin tưởng.

Có phải là cái tên thanh niên đến từ nội địa này gây chuyện không?

Chẳng lẽ đã đoán được mục đích của mình?

Trương Diệp không hề lướt qua vấn đề này: "Sáng nay, tín hiệu livestream bị ngắt, chứng tỏ tôi đang ở trong một khu vực mà vệ tinh cũng không thể định vị được.

Nếu cứ đi thẳng về phía Tây, ít nhiều cũng sẽ có tín hiệu phủ sóng, nhưng đã đi lâu như vậy, tín hiệu vẫn không kết nối được.

Nói cho tôi biết, chúng ta đã đi đâu rồi?" Ờ.

Mãn đại thúc ngớ người.

Ông ta không ngờ Trương Diệp lại nhanh chóng phát hiện ra vấn đề này, nguyên nhân chính là cái livestream chết tiệt đó!

Giáo sư Trần cũng nhíu mày.

Lời Trương Diệp nói không phải không có lý.

Hiện tại, quốc gia đang dốc sức xây dựng miền Tây, muốn khai thông hành lang Tây Vực.

Vì vậy, nếu thật sự cứ đi thẳng về phía Tây.

Thì dọc theo tuyến đường phát triển của các nền văn minh cổ xưa.

Dù không thể đảm bảo toàn bộ hành trình đều có tín hiệu phủ sóng.

Nhưng tuyệt đối không thể nào mất tín hiệu và định vị vệ tinh suốt cả đoạn đường.

Vậy nên giải thích duy nhất.

Có thể là đã thực sự đi chệch tuyến đường.

Mãn đại thúc thấy không khí trong đội có chút không ổn, lập tức sử dụng chiêu sát thủ.

“Bằng hữu à, đều là bằng hữu mà, nếu không tin bằng hữu, vậy chúng ta quay về thôi, không sao hết.” Vừa nói, ông ta vừa quay đầu lạc đà định bỏ đi.

“Trương Diệp!” Nhân viên đoàn khảo cổ lập tức không chịu được nữa.

“Đừng gây rối vô lý, chúng tôi có nhiệm vụ, không phải đi du lịch!” “Đúng vậy, đã không tin Mãn đại thúc, vậy thì đi đi.” “, vốn dĩ không nên đi cùng chúng tôi, sa mạc quá nguy hiểm, quay lại đường cũ đi.” “Thôi được rồi.” Giáo sư Trần giơ tay ra hiệu mọi người đừng than phiền, cũng đừng công kích bằng lời nói.

Đã ở trong một đội.

Phải chấp nhận những ý kiến khác nhau.

Ông chủ yếu cho rằng nghi vấn Trương Diệp đưa ra không phải không có lý.

Chương 51

Mãn đại thúc dù sao cũng phải đưa ra một lời giải thích cho mọi người.

Mãn đại thúc thấy Giáo sư Trần, người dẫn đội, cũng nghi ngờ.

Càng bướng bỉnh hơn.

“Thôi được rồi, đã không tin bằng hữu, vậy ông trời cũng không thích chúng ta tụ tập lại với nhau đâu, giải tán thôi, giải tán thôi, nhưng đã quyết định, vậy tiền đặt cọc sẽ không trả lại!” Nói xong, ông ta không thèm để ý đến sự níu kéo của các thành viên đoàn khảo cổ, thực sự quay đầu lạc đà bỏ đi.

Khi đối mặt với Trương Diệp, ông ta đắc ý nhìn Trương Diệp một cái.

Dường như đang nói: Tiểu bằng hữu.

Có lợi hại không.

Nhưng, có làm gì được Mãn đại thúc này không.

Đột nhiên.

Khi Mãn đại thúc sắp lướt qua Trương Diệp.

Thiếu niên trông vô hại kia đột nhiên rút ra một thanh hắc đao, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Thúc nghĩ, lạc đà của thúc nhanh, hay đao của tôi nhanh.” Băng Băng: “!!!” Đoàn khảo cổ: “!!!” Mãn đại thúc: “!!!” Hú!

Mãn đại thúc vội vàng kéo lạc đà, kinh hãi nói: “Ối, bằng hữu, có gì từ từ nói chứ, làm gì mà động dao thế, lạy trời đất, sao mà dã man vậy!” Trương Diệp không có hứng thú nói chuyện phiếm.

Phi câu trên Kim cương tán bắn ra, vừa vặn móc vào dây cương

trên lạc đà của Mãn đại thúc, tay giật một cái, kéo lạc đà về phía mình.

Mãn đại thúc giãy giụa.

Nhưng lại kỳ lạ phát hiện ra.

Con lạc đà ông nuôi bao nhiêu năm, lại như sợ hãi Trương Diệp, chỉ dám ngoan ngoãn đứng im, ngay cả lời ông ta cũng không nghe.

"Ma quỷ, ma quỷ, cứ đi vào sa mạc này, nhất định sẽ bị ông trời trừng phạt thôi, tin tôi đi, đừng có đi theo, bằng hữu, còn trẻ, đừng phạm sai lầm chứ!" Lời còn chưa dứt, hắc đao của Trương Diệp đã đặt lên cổ ông ta.

Mãn đại thúc chỉ cảm thấy lưng lạnh toát, toàn thân nổi da gà.

Bởi vì sau khi tiếp xúc gần, ông ta mới phát hiện, thiếu niên này, là một con dã thú thực sự, một con sói con không biết nói lý!

"Ực." Mãn đại thúc nuốt nước bọt.

Với những người khác, ông ta có thể ba hoa chích chòe, dùng mưu kế.

Nhưng ông ta hiểu rõ.

Với dã thú.

Với sói con.

Chỉ có thể thuận theo.

Giọng nói trầm thấp của Trương Diệp đã làm ông ta chấn động sâu sắc.

"Trong này không có tín hiệu, cát lún nuốt người còn nhanh hơn lạc đà.

Đừng nghĩ rằng, tôi có giết tất cả mọi người, cũng sẽ không ai biết." "Vậy nên, ông có muốn đối đầu với tôi không?" Mãn đại thúc là

người tinh ranh như vậy.

Sao lại không tìm hiểu về lai lịch của Trương Diệp chứ.

Nên thực ra.

Ông ta vẫn luôn đề phòng Trương Diệp.

Bởi vì Trương Diệp không giống những người làm công tác khảo cổ đó.

Thiếu niên này, là một thổ phu tử (đạo mộ tặc) mà!

Thổ phu tử?

Là kẻ cướp miếng ăn từ miệng người chết.

Là những kẻ liều mạng không sợ lời nguyền!

Có thể nói lý với loại người này sao?!

Nếu không phải dây thừng thường đứt ở chỗ mảnh, vận rủi chỉ tìm đến người khốn khổ.

Ở trong sa mạc.

"Lão lạc đà" Mãn đại thúc có một trăm cách để thao túng và đùa giỡn với nhóm khảo cổ đội này.

Nhưng.

Trương Diệp chỉ cần một cách, có thể khiến ông ta phải phục tùng ngoan ngoãn.

Bịch.

Mãn đại thúc mềm nhũn ngồi xuống nền cát, không còn chút khí thế nào.

"Ối, bằng hữu, tôi thề bằng danh dự lạc đà của mình, thật sự không hại cậu đâu." "Người sa mạc đều biết, muốn tìm tòa cổ thành đó, là có lời nguyền." "Dù có bị ma quỷ mê hoặc, tôi cũng không dám

đưa các cậu đến đó.” Nghe Mãn đại thúc kể rành mạch mọi chuyện, Giáo sư Trần và đoàn khảo cổ đều kinh ngạc.

Bây giờ họ mới biết.

Vì sao nhiều đoàn khảo cổ sau khi vào sa mạc đều quay đầu trở về.

Hóa ra đều là ma quỷ do những hướng dẫn viên địa phương này bày ra!

Từ khi đoàn khảo cổ quốc gia đầu tiên vào sa mạc và biến mất.

Người dân địa phương đều biết.

Những kẻ đến sau này.

Đều vì tòa cổ thành bí ẩn kia mà đến.

Truyền thuyết về tòa cổ thành đó.

Đã lưu truyền ở địa phương hàng ngàn năm.

Và cũng trong hàng ngàn năm đó luôn được chứng thực, phàm những ai nhìn thấy nó, cuối cùng đều không chết tử tế.

Những kẻ đi đến cổ thành để phát tài đó.

Cũng chưa từng có ai quay về.

Vì vậy.

Đừng nói những hướng dẫn viên địa phương này không biết vị trí chính xác của cổ thành.

Dù biết.

Cũng không dám đưa những người ngoại địa này đến đó.

Thế là.

Mọi người tụ tập lại bàn bạc.

Vì những người ngoại địa này nhất định muốn vào sa mạc.

Chương 52

Vậy có tiền mà không kiếm thì là đồ ngu.

Dù sao thì dẫn họ vào sa mạc đi vài vòng cũng không phải chuyện khó khăn gì.

"Khốn kiếp!" "Mấy người có biết tôi đang làm gì không, có biết không?!" Hai nhân viên khảo cổ tức đến mức muốn xông lên đánh Mãn đại thúc, đương nhiên bị các thành viên khác kéo lại!

Họ đã bỏ lỡ gia đình.

Từ bỏ sự nghiệp tốt hơn.

Dấn thân vào ngành khảo cổ này.

Vì cái gì?

Không ai hiểu.

Càng không tránh khỏi nhiều hiểu lầm.

Khả những điều đó họ đều không quan tâm.

Nhưng cái kiểu đùa cợt như thế này, thì họ không thể chấp nhận được!

"Đủ rồi!" Giáo sư Trần quát lớn, chấm dứt sự náo động trong đội.

Lòng người không thể rối loạn.

Một khi rối loạn.

Mãn đại thúc sẽ không ngừng khiến họ quay vòng vòng.

Nhiệm vụ lần này cũng không thể tiếp tục được nữa.

Vì vậy.

Nhất định phải có biện pháp mới được.

“Mãn đại thúc, những lời nguyền đó, đều là những chuyện không có căn cứ, phải tin vào khoa học!” Khoa học?

Mãn đại thúc cười khẩy: “Bằng hữu, tôi biết các cậu là người có học, nhưng, có những thứ khoa học cũng không giải thích được, , để tôi cho các cậu xem.” Vừa nói, ông ta cởi áo, kéo một cái lộ ra tấm lưng trần, bĩu môi nói: “, dùng khoa học của các cậu, giải thích cái này xem!” Băng Băng đồng tử co rút, mặt lộ vẻ kinh hãi tột độ: Sao lại có vết sẹo kỳ lạ như vậy!

Hóa ra.

Phía sau vai Mãn đại thúc, có một thứ trông giống hệt con mắt, khiến người ta nhìn mà rợn tóc gáy!

Mãn đại thúc hừ lạnh: “Đây là lời nguyền của cổ thành!

Tất cả những người đi vào cổ thành, sau khi trở về, trên người đều sẽ mọc ra thứ này, không có ngoại lệ!” “Dù có bao nhiêu tiền cũng vô dụng, sau tuổi bốn mươi, tôi sẽ bắt đầu phát bệnh, lời nguyền này từ đó sẽ bắt đầu giày vò cơ thể tôi, tin tôi đi, không một người nào dính lời nguyền này mà có thể sống quá năm mươi tuổi!” Đoàn khảo cổ xôn xao.

Cũng không ngờ, lại có bí mật như vậy.

Khoan đã!

Băng Băng đột nhiên nắm bắt được thông tin, vội vàng hỏi: “, đã từng đi cổ thành?!” Bốp!

Mãn đại thúc mặt tái mét, biết mình đã lỡ lời.

Đương nhiên, quan trọng nhất, cổ thành hiển nhiên đã gây ra một vết thương lòng sâu sắc cho ông ta!

Thôi rồi.

Đã nói nhiều như vậy rồi.

Mãn đại thúc cũng không giấu nữa, đành trải lòng.

"Đúng vậy!" "Tôi đã đi cổ thành!" "Nhưng đó không phải cổ thành mà các cậu nghĩ!" "Đó là Ma Quốc!" "Là cấm địa của nữ vương!" "Tất cả những ai dám quấy rầy sự an nghỉ của người yên nghỉ, tất sẽ chết vì lời nguyền!" "Tin tôi đi, bằng hữu, người sa mạc không có lòng hại các cậu đâu, tôi chỉ không muốn các cậu phải bỏ mạng vô ích, cuối cùng giống như tôi, sống không ra người, chết không ra ma!" Sự im lặng bao trùm.

Cho đến khi Giáo sư Trần lên tiếng.

"Lão Mãn, có thể những gì ông nói đều là thật, nhưng, tôi lại có lý do không thể không đi, cho dù có giống ông, sẽ trúng lời nguyền, sẽ trong những ngày tháng còn lại phải chịu đựng nỗi đau đớn về thể xác." "Nhưng, trong tòa cổ thành đó có quá nhiều thứ mà quốc gia chúng tôi cần." "Nền văn minh của quốc gia chúng tôi, ở vùng Thăng Long vì các triều đại thay đổi và chiến loạn, đã bị thất lạc nghiêm trọng." "Nhưng năm đó, để tránh chiến loạn, có những chí sĩ đã mang theo văn hiến bỏ trốn vào sa mạc, gián tiếp bảo toàn ngọn lửa văn minh." "Tòa cổ thành đã biến mất đó, giờ đây tôi biết rõ, từng là một quốc gia huy hoàng một thời, thống trị Tây Vực, khiến vạn quốc thần phục.

Nếu tìm thấy, tất sẽ tìm được những văn hiến điển tịch đã lưu truyền trong sa mạc năm đó." "Lão Mãn, vậy thế này đi, nói cho tôi biết cổ thành ở hướng nào, tôi sẽ đi!" Thôi được.

Mãn đại thúc biết đám người này sẽ không bỏ cuộc.

Ông ta không ngẩng đầu, nhưng lại dùng một ánh mắt quỷ dị nhìn

về phía Trương Diệp, cười khẩy một tiếng: "Thực ra, không cần hỏi tôi, bởi vì cái tên này, biết không ít hơn tôi đâu!" "Đúng vậy, lúc ban đầu cậu ấy nói đúng rồi, không nên cứ đi thẳng về phía Tây, mục tiêu của các cậu nên là Tây Nam, Hắc Sơn!" Tây Nam?!

Bất chợt.

Đoàn khảo cổ do Giáo sư Trần dẫn đầu đều nhìn về phía Trương Diệp, người từ nãy đến giờ vẫn khoanh tay đứng nhìn.

Đúng vậy.

Ngay từ khi xuất phát.

Trương Diệp đã dựa vào phong thủy, cho rằng cổ thành nên ở hướng Tây Nam.

Chỉ là vì vấn đề về sông ngòi, mọi người đều không tin.

Nhưng bây giờ.

Ngay cả Mãn đại thúc, người đã thực sự đi đến cổ thành, cũng chỉ ra.

Cổ thành.

Thực ra ở phía Tây Nam!

Hửm?

Trương Diệp thầm cười trong lòng.

Ánh mắt gian xảo lóe lên trong mắt Mãn đại thúc đã không thoát khỏi tầm nhìn của anh.

Tên này.

Chắc chắn cảm thấy lời Giáo sư Trần nói tuy nghe rất hay.

Nhưng sau khi biết được phương hướng chính xác.

Càng không thể để người thật sự đi đến cổ thành.

Đó là lẽ thường tình của con người.

Dù sao thì sa mạc nguy hiểm đến mức nào.

Không có người dẫn đường.

Đi vào chỉ có chết.

Ai sẽ lấy mạng mình ra đùa chứ?!

Với tư cách là đội trưởng, Giáo sư Trần càng không thể! .

Vì vậy Mãn đại thúc đẩy Trương Diệp ra.

Như vậy.

Chương 53

Ông ta có thể an toàn thoát thân.

Tiền cũng đã kiếm được.

Việc cũng đã làm xong.

Sau này nếu đoàn khảo cổ thực sự xảy ra chuyện.

Các cơ quan liên quan cũng không thể tìm đến ông ta.

Hừ hừ.

Ai bảo đạo mộ tặc đáng ghét như vậy.

Vốn dĩ đã có thể thoát thân rồi.

Nhưng lại bị một nhát dao chặn lại.

Người sa mạc không có lòng dạ xấu xa.

Nhưng đó là cách đối xử với bằng hữu.

Còn tên đạo mộ tặc này.

Hiển nhiên không phải bằng hữu!

"Trương Diệp, cậu có tìm được cổ thành không?" Lúc này.

Giáo sư Trần đã nghiêm túc nhìn nhận sự tồn tại của Trương Diệp.

Tuy nhiên Trương Diệp lại lắc đầu: "Sa mạc không phải sở trường của tôi, tôi chưa từng đến sa mạc." Ừm.

Quả là lời thật.

Giáo sư Trần gật đầu.

Bởi vì tài liệu cục khảo cổ cung cấp rất rõ ràng.

Hơi vội vàng muốn thành công, suýt nữa thì ôm nhầm chân.

Không!

Mãn đại thúc sốt ruột: "Ối, bằng hữu, cậu phải nói thật lòng chứ, chưa từng đến sa mạc, lại khẳng định cổ thành ở hướng Tây Nam, nhất định là đang lừa người, như vậy, sẽ bị ông trời trừng phạt đó!" Trương Diệp nhìn ông ta, thản nhiên nói: "Phong thủy bí thuật, ông hiểu không?" Mãn đại thúc nào có hiểu cái gọi là phong thủy bí thuật, chỉ cảm thấy Trương Diệp đang lừa mình!

Không ngờ Trương Diệp lại hiểu.

Mặc dù biết vị trí của cổ thành.

Nhưng Trương Diệp dù ở kiếp trước hay sau khi xuyên việt đến thế giới này, đều chưa từng có kinh nghiệm ở sa mạc, càng đừng nói là hiểu về sa mạc, biết cách sinh tồn trong sa mạc.

Vì vậy.

Mãn đại thúc khẳng định không thể đi được.

Bởi vì khả năng không chỉ là đi đến cổ thành.

Mà còn là người có thể quay về an toàn.

Có một hướng dẫn viên tuyệt vời như vậy mà không dùng.

Đầu óc có bị úng nước không?

Bốp!

Trương Diệp đặt Hắc kim cổ đao lên vai Mãn đại thúc, lưỡi dao cách cổ ông ta chưa đến một milimet, khiến Mãn đại thúc cứng đơ cả cổ.

"Bằng hữu, bằng hữu, có gì từ từ nói, có gì từ từ nói!" Mãn đại thúc vội vàng.

Người nội địa ai cũng thích nghi thức.

Ông ta thật sự sợ thiếu niên này không nói gì cả, mà thật sự lấy ông ta ra tế sống.

Trương Diệp nghiêng đầu ra hiệu: "Lấy dây thừng, trói ông ta lại như những người bị lưu đày ra biên cương thời cổ đại.

Từ bây giờ, thức ăn, nước uống trong đội, ông là người cuối cùng được sử dụng, trên người cũng không được mang theo bất kỳ vật dụng dự trữ nào." "Tóm lại một câu, sa mạc này nếu có người chết, ông là người đầu tiên." Mãn đại thúc: "…" Băng Băng: "…" Đoàn khảo cổ: "…" Xin cậu đấy, làm người đi mà!

Mãn đại thúc lập tức sụp đổ!

Sao lại có chiêu tổn hại như vậy chứ!

Nhưng Giáo sư Trần bên cạnh, lại bật cười!

Tuyệt vời!

Quả nhiên là ác nhân gặp ác ma.

Ngay cả ông ấy cũng cảm thấy, thủ đoạn của Trương Diệp không có vấn đề gì.

Mãn đại thúc đáng thương ư?

À à.

Khi thu tiền và hét giá thì không đáng thương ư?!

Đã xuất phát rồi.

Vậy thì không có đường quay đầu!

Phải xui xẻo.

Chỉ có thể là xui xẻo gặp phải Trương Diệp rồi! .

Đoàn người tiếp tục tiến lên.

Nhanh chóng, tín hiệu livestream lại khôi phục.

“Ơ, chuyện gì thế, một ngày không gặp, cảm giác không khí trong đoàn khảo cổ khác hẳn rồi à?!” “Đúng vậy, trước đây các thành viên đoàn khảo cổ không phải rất bài xích tiểu ca người thường sao?

Bây giờ lại để cậu ấy đi tiên phong à?!” “Nhìn kìa, hướng dẫn viên bị trói trên lạc đà kìa?!” “Trời ơi, tôi đã bỏ lỡ chuyện gì thế này?!” Những vấn đề này.

Không cần đoán.

Bởi vì Băng Băng lập tức tương tác, lần lượt giải đáp cho mọi người.

Đương nhiên.

Có một số thông tin không thể tiết lộ.

Ví dụ như hành vi Trương Diệp lại rút dao ra, chắc chắn sẽ có ảnh hưởng không tốt đến xã hội.

Trong livestream có không ít trẻ vị thành niên.

“Hướng dẫn viên ngay từ đầu tôi đã thấy có vấn đề, quả nhiên bị tôi đoán trúng!” “Hóa ra vị trí cổ thành thật sự ở phía Tây Nam, thảo nào không khí trong đoàn khảo cổ khác hẳn, hừ hừ, bây giờ đã biết quốc gia không phải vô duyên vô cớ cử tiểu ca người thường đến phải không!” “Lời nguyền?

Thật hay giả?!” Sau khi hiểu rõ về chuyện lời nguyền.

Chương 54

Cư dân mạng lại dồn sự chú ý vào chuyện này.

Khi mọi người xôn xao bàn tán, lại càng cảm thấy hứng thú với sự tồn tại của tòa cổ thành đó!

"Khoan đã." Một lúc sau, Trương Diệp đột nhiên dừng lạc đà lại.

Nhìn bầu trời không một gợn mây.

Nhíu mày: "Bão cát sắp đến rồi." Cái gì?

Mãn đại thúc lúc này đang đi song song, nghe vậy ngớ người.

Sau đó cười nói: "Ối, bằng hữu, thời tiết như thế này mà có bão cát sao, nếu có bão cát, tôi ăn hết toàn bộ đó!" Là một "lão lạc đà".

Mãn đại thúc hiểu rõ hơn ai hết những dấu hiệu báo trước của bão cát.

Lúc này nghe Trương Diệp nói vậy, đương nhiên là cãi lại.

Dù sao thì ông ta và Trương Diệp đã hoàn toàn đối đầu không đội trời chung rồi.

Thằng nhóc này, tuổi còn trẻ mà bụng đầy nước xấu (ý nói mưu mô), làm toàn chuyện không phải người!

Thật ra.

Lúc này đoàn khảo cổ chắc chắn sẽ sẵn lòng tin lời Trương Diệp.

Bởi vì những gì đã thể hiện trước đó, ít nhất khiến mọi người cảm thấy Trương Diệp và họ là cùng một phe.

Là một thể cộng đồng lợi ích mà!

Đương nhiên rồi.

Cũng vì trong đội có một "phản diện" tồn tại.

Nhưng vấn đề như bão cát ập đến này.

Rõ ràng Mãn đại thúc, người có kinh nghiệm, đáng tin hơn phải không?

Trương Diệp còn chưa có kinh nghiệm đi sa mạc.

Chẳng lẽ phong thủy bí thuật lại lợi hại đến vậy?

Cũng có thể đoán được sao?

Quá phi khoa học!

Đừng nói là đoàn khảo cổ nghi ngờ.

Ngay cả khán giả trước màn hình livestream cũng không tin a.

"Tôi cảm giác tiểu ca người thường này hơi thích giành sự chú ý thì phải, đây không phải livestream của Băng Băng sao?" "Đúng vậy, có đoàn khảo cổ quốc gia ở đó mà?

Vì sao lại cảm thấy mọi người sẽ nghe lời cậu ta?

Tôi phì cười!" "Ơ, không phải chứ không phải chứ, không lẽ thật sự có người không nhận ra tiểu ca người thường sao?!" "Không hiểu thì hỏi, nổi tiếng lắm sao?" "Không nổi tiếng, nhưng livestream không có cậu ấy thì tôi không xem!" "Livestream không có cậu ấy thì tôi không xem!" "Livestream không có cậu ấy thì tôi không xem!" "…" Trương Diệp.

Lạc đà của Băng Băng "đạp đạp" xông lên.

"Thật sự có bão cát sao?" Trương Diệp chậm rãi gật đầu.

Anh không có thói quen giải thích.

Bởi vì trong hoàn cảnh này.

Người nên tin tự nhiên sẽ tin.

Người không tin có giải thích nhiều cũng vô ích.

Trương Diệp có cách giải quyết vấn đề của riêng mình.

Anh nói ra lúc này.

Không phải để tìm kiếm sự giúp đỡ từ đội.

Chỉ là nhìn thấy mọi người hiện đang là một đội, nên nhắc nhở một tiếng, thông báo.

Chỉ có thế.

"Gần đây có chỗ nào tránh bão cát được không?" Trương Diệp giật dây cương trên tay, không thèm điều khiển lạc đà, mà kéo "bằng hữu" nào đó lại.

Mãn đại thúc: "…" Bây giờ ông ta mới thấm thía sâu sắc.

Vị trí của mình trong đội.

Ít nhất.

Khi Trương Diệp còn ở đây.

Ông ta thực sự chỉ có thể đóng vai "lão lạc đà".

"Bằng hữu, đừng như vậy mà, cho tôi chút thể diện đi." Lời còn chưa dứt.

Ông ta thấy phong sa dương (gió cát nổi lên), thổi lộ ra thanh Hắc kim cổ đao bên hông Trương Diệp.

Thôi được.

Mãn đại thúc liếm liếm đôi môi khô nứt.

Nhưng.

"Bằng hữu, thời tiết này sẽ không có bão cát đâu, bây giờ cũng không phải mùa bão cát, chỗ tránh phong sa thì có, nhưng sẽ lệch khỏi tuyến đường chúng ta phải đi." Mãn đại thúc cũng là người có ý chí

cầu sinh mạnh mẽ.

Sợ lát nữa lại gây hiểu lầm.

“Đi thôi.” Trương Diệp không nghe những lời vô nghĩa đó, ra hiệu phía trước dẫn đường mà làm việc.

Nhìn Trương Diệp kẹp Mãn đại thúc, người hướng dẫn duy nhất, đi trước.

Các thành viên đoàn khảo cổ cũng bó tay.

Chỉ có thể đi theo sau.

Chẳng mấy chốc, trong đội lại có những tiếng nói khác nhau.

Vốn dĩ Trương Diệp chưa nhận được sự công nhận của đoàn khảo cổ.

“Cẩn thận thì chẳng bao giờ sai.” Băng Băng cảm giác không khí không ổn, liên tục lên tiếng giải thích.

Lúc này.

Cô ấy cũng phần nào nhận ra vị trí của mình trong đội.

Là người dọn dẹp hậu quả cho Trương Diệp, làm chất bôi trơn giữa Trương Diệp và đoàn khảo cổ.

Sau khi cùng Trương Diệp trải qua cổ mộ Lỗ Nam, cô ấy cũng đã hiểu rõ tính cách của Trương Diệp.

“Đi thôi.” Giáo sư Trần, người dẫn đội, lắc đầu.

Chương 55

Người trẻ tuổi, thích thể hiện, lại không giấu được tính nóng nảy.

Và.

Trương Diệp trước đây trong đội đã chịu một số sự bài xích và ấm ức.

Cộng thêm việc đoàn khảo cổ đều không ưa một đạo mộ tặc.

Bây giờ vì mối quan hệ với Mãn đại thúc, một bước trở thành hạt nhân của đội.

Bắt đầu thể hiện tác dụng rồi.

Bất kể là để chứng minh bản thân.

Hay để bênh vực cho thân phận đạo mộ tặc.

À à.

Tóm lại đều không hay.

Ngay cả Giáo sư Trần cũng nghĩ như vậy.

Các thành viên khác của đoàn khảo cổ càng không tránh khỏi việc hiểu lầm hành động của Trương Diệp.

Rốt cuộc.

Nhìn thời tiết kìa, đâu có vẻ gì là sắp có bão cát chứ?

Hiện tại Trương Diệp độc đoán muốn đưa cả đội đi lệch tuyến đường, mọi người chắc chắn sẽ phải đi đường vòng dài hơn rồi.

“Tiểu ca người thường không bay nhảy nữa à, tôi không thích kiểu này!” “, chúng ta là một đội, nên bàn bạc với nhau, không thể làm kiểu ‘hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu’ được!” “À à, xem ra trong đội đấu đá

nội bộ nghiêm trọng quá, tiểu ca người thường muốn lập uy sao?!" "Đấu đá nội bộ chỉ làm tiêu hao lòng tin giữa mọi người, trong sa mạc đó là đường chết.

Tôi thấy cách làm của tiểu ca người thường là không thỏa đáng, làm gì thì làm, thủ đoạn cũng nên ôn hòa một chút!" "Nhớ lúc Phi Hồng ca và Bối Gia lập đội, lúc đó mọi người hòa thuận biết bao!" "Đó là vì mọi người đều tin tưởng tiểu ca người thường, sự thật thì, tiểu ca người thường cũng đã dẫn dắt đội vượt qua mọi khó khăn, an toàn.

Dù sao, tôi tin tiểu ca người thường sẽ không sai đâu!" "Fan cuồng à, ai cũng có lúc mắc sai lầm, tiểu ca người thường cũng đâu phải thần thánh, tôi thấy tiểu ca người thường nên khiêm tốn một chút, tôn trọng người lớn tuổi và đồng nghiệp hơn một chút, Giáo sư Trần mới là đội trưởng của đội chứ!" "Cắt!

Nếu tôi có bản lĩnh như tiểu ca người thường, đừng nói Giáo sư Trần, Trần gia gia (ông Trần) cũng vô dụng!" "Đã đi lâu như vậy rồi, ngay cả chút gió cũng không có, sao có thể có bão cát được!" ", nếu cứ đi tiếp như vậy, chúng ta quay đầu lại không biết sẽ mất bao lâu nữa!" "Trương Diệp, cậu dựa vào cái gì mà phán đoán sẽ có bão cát?!" Đi được hơn nửa ngày, một số thành viên đoàn khảo cổ thực sự không nhịn được nữa, lúc này đều la hét.

Mãn đại thúc cũng hừ hừ một tiếng, nói giọng âm dương quái khí: "Mẹ kiếp, có có, cứ nghe lời nó đi." Băng Băng thấy không khí ngày càng không ổn, khẽ hỏi Trương Diệp: "Anh chắc chắn chứ?" Chắc chắn ư?!

Trương Diệp cảm thấy loại bão cát này căn bản không cần phải xác định.

Đi trong sa mạc không thể trì hoãn thời gian.

Nhưng điều kiêng kỵ nhất cũng là mù quáng vội vàng.

Chẳng mấy chốc.

Anh dừng lại.

Bịch.

Trương Diệp trực tiếp nhảy khỏi lạc đà.

Sau đó lấy la bàn ra, tìm phương vị.

Cuối cùng dừng lại giữa đụn cát.

Lại phân biệt hướng Đông Nam.

"Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật" lấy "tự" (chữ) làm khẩu quyết.

Phân thành Thiên, Địa, Nhân, Quỷ, Thần, Phật, Ma, Súc, Nhiếp, Trấn, Độn, Vật, Hóa, Âm, Dương, Không!

Chứ không phải do người đời sau phát minh.

Một đạo mộ tặc đã mang nó ra từ một cổ mộ, nguồn gốc có thể truy ngược về thời kỳ Hoàng đế thượng cổ!

"Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật" tóm lại, là hai môn đại học.

Một môn là phong thủy mà mọi người đều biết.

Môn còn lại, là Âm Dương học sâu không lường được!

Đạo Âm Dương, không thể tách rời khỏi quỷ thần.

Bởi vì nó thực sự có công năng đoạt thiên địa tạo hóa.

Từ lâu đã vượt ra ngoài phạm trù mà người bình thường có thể tưởng tượng.

Vì vậy, nhìn Trương Diệp lại vẽ Bát quái đồ trên nền cát, lại dùng

mấy miếng mai rùa để bày trận.

Đừng nói các thành viên đoàn khảo cổ không hiểu.

Cư dân mạng trong livestream đều ngớ người.

"Tiểu ca người thường, đang làm phép sao?" "Trời ơi, đỉnh thật rồi, tôi lần đầu tiên xem người ta làm phép trên livestream, muốn triệu hồi bão cát sao?" "À à, không lẽ thật sự cho rằng vẽ một cái đồ, ném mấy con xúc xắc là có thể đoán được khí tượng sao?

Tôi cảm thấy đó là sự sỉ nhục đối với công việc khí tượng nhiều năm của tôi!" "Đó không phải xúc xắc, đó là quy bặc (bói mai rùa), hiểu không, không hiểu cũng không sao, khoa học đến cuối cùng là thần học, nghe nói vậy mà?" Biểu hiện của Trương Diệp quả thực đã gây ra nhiều tranh cãi.

Ngay cả "Viện trưởng Bảo tàng" Giáo sư Tề cũng nhíu mày.

Ông tin phong thủy.

Bởi vì phong thủy thực sự là một môn học.

Đừng nhìn nó có vẻ phức tạp, thực ra là nhất mạch tương thừa.

Các bậc thầy phong thủy thời trước xem địa hình, đạo mộ tặc đời sau có thể dựa vào đó mà tìm mộ.

Nói trắng ra.

Bởi vì mọi người đều học những thứ tương tự.

Nên đạo mộ tặc không có gì huyền bí.

Chỉ là nắm giữ mật mã của mộ địa mà thôi.

Nhưng Âm Dương học loại thứ này.

"Viện trưởng Bảo tàng" Giáo sư Tề không tin.

Bởi vì hoàn toàn không có căn cứ.

“Trương Diệp này, rốt cuộc đang làm gì?

Không thấy gì mà thần thần quỷ quỷ thế!” “Không phải, quy bặc loại này, ngược lại là phương thức bói toán khá phổ biến trước thời Tần, sau Tần Hán, dần dần thay đổi thành thuật bói thẻ của Đạo gia!” “Có phát hiện ra một vấn đề không, những thứ mà Trương Diệp nắm giữ, đa số đều là trước Tần, cái đoạn lịch sử đã mất của chúng ta, rốt cuộc là từ đâu mà truyền thừa ra?!” “Đó cũng là lý do tôi thúc đẩy cậu ấy vào Tây Vực, loại người như vậy, tôi đi hỏi những thứ này, chắc chắn sẽ không được, biết không, chỉ có thể thông qua cách này, để cậu ấy thể hiện, sau đó từ đó mà tìm hiểu!” “Đúng vậy, trên người thằng nhóc này, có quá nhiều bí mật!” Nhìn thấy quy bặc ra kết quả.

Trương Diệp lần đầu tiên cau mày thật chặt, lẩm bẩm: “Thiên phát sát cơ, đấu chuyển tinh di; Địa phát sát cơ, long xà khởi lục.” Anh đứng thẳng, nhìn sa mạc mênh mông vô tận.

Anh nhìn thấy những thứ mà người khác không thấy.

Những đụn cát di chuyển như những con mãng xà khổng lồ.

Giống như khi động đất, rắn rết chuột kiến đều chui ra khỏi hang vậy.

Trương Diệp lắc đầu: “Tôi phán đoán sai rồi, không phải bão cát.” Không phải bão cát?!

Chương 56

Ha!

Mãn đại thúc vui mừng: Thằng nhóc này cũng khá biết đùa, lại chịu thừa nhận rồi.

"Ối, tôi đã bảo mà, bằng hữu, thời tiết như thế này sao có bão cát được, phải tin vào phán đoán của lão lạc đà chứ.

Bây giờ thì hay rồi, đi đường vòng mất bao lâu rồi, bây giờ phải quay đầu lại, đừng để lỡ lần tiếp tế tiếp theo!" Nghe Trương Diệp chủ động thừa nhận phán đoán sai lầm, lại nghe Mãn đại thúc nói như vậy.

Sự bất mãn của các thành viên đoàn khảo cổ không thể kìm nén được nữa.

Mấy người đồng loạt bắt đầu chỉ trích Trương Diệp độc đoán chuyên quyền.

Trong livestream cũng xuất hiện những lời châm biếm Trương Diệp.

"Thôi được rồi, sai thì sai rồi, tuy lãng phí nửa ngày thời gian, nhưng may mắn là kịp thời sửa chữa." Một lúc sau.

Giáo sư Trần đứng ra nói chuyện.

Mặc dù ông không thích biểu hiện lần này của Trương Diệp.

Nhưng dù sao đi nữa.

Thiếu niên này phải được trọng dụng.

Tuy nhiên.

Ngay giây tiếp theo.

Trương Diệp thu lại quy bặc trên nền cát, và xóa bỏ Bát quái đồ đã vẽ.

Với một thái độ thờ ơ, anh thốt ra một từ ngữ hoàn toàn gây chấn động.

Ngay cả Mãn đại thúc nghe xong mắt cũng lập tức trợn tròn.

Còn các thành viên đoàn khảo cổ, những người chỉ nghe nói đến loại chuyện này nhưng chưa bao giờ gặp phải, thì nhìn nhau, trong chốc lát đều quên mất việc chỉ trích thiếu niên kia.

Trương Diệp nhanh chóng leo lên lạc đà.

Cũng không quản đoàn người có theo kịp hay không, có tiếp tục đi hay không.

Anh chỉ nói một câu.

Rồi phóng như bay trong sa mạc. : "Không phải bão cát, là Hắc phong bạo!" Hắc phong bạo?!

Đừng nói.

So với bão cát mà mọi người đều biết.

Cư dân mạng khi nghe ba chữ "Hắc phong bạo" thì trong đầu đều có rất nhiều dấu hỏi chấm.

"Hắc phong bạo?

Có bác nào giải thích không?!" "Nghe có vẻ khủng khiếp hơn bão cát nhiều, chẳng lẽ là bão cát phiên bản plus sao?" ", Cũng không phải, thuật ngữ chuyên nghiệp gọi là 'cường sa trần bạo', sở dĩ gọi là Hắc phong bạo, là vì mỗi khi nó ập đến, trời đất tối sầm, khiến thế gian không thấy rõ năm ngón tay, tất cả mọi người đều như đang ở trong bóng tối tận thế!" "Hắc phong bạo ở Tây Vực chúng tôi còn được gọi là thiên thần tiên tử, tóm lại, nếu chưa đích thân trải nghiệm, đều

không đủ để hình dung ra sự khủng khiếp!" "Trời ơi, tiểu ca người thường phán đoán sai, hóa ra không phải phán đoán sai có hay không có bão cát, mà là phán đoán sai cấp độ bão cát rồi!" "À à, máy dò khí tượng di động à?

Đúng là khoa học đến tận cùng là thần thoại mà!

Nếu có bản lĩnh như vậy, chẳng lẽ ngay cả động đất cũng có thể dự đoán được!" "Đừng nói giọng âm dương quái khí, nếu một khi thật sự bị tiểu ca người thường nói trúng, thì quả thực động đất cũng có thể dự đoán được!" "Tôi tin hay không không quan trọng, nếu thật sự có Hắc phong bạo, nhiều nhất thì tín hiệu livestream bị ngắt, nhưng đoàn khảo cổ trong sa mạc, e rằng sẽ có người chết mất!" "Đúng vậy, không phải chuyện đùa đâu, để đề phòng, mọi người cứ tin tiểu ca người thường đi!" ", nếu ngày mai ngày kia có thiên thạch va vào trái đất, tôi cũng phải tin sao?!

Xàm, mùa này căn bản sẽ không có bão cát lớn, càng đừng nói là Hắc phong bạo!" Đúng như một cư dân mạng đã nói.

Mọi người đều ngồi trước màn hình livestream xem náo nhiệt.

Mặc kệ bão cát hay Hắc phong bạo, cũng không làm hại đến họ.

Nhưng các thành viên đoàn khảo cổ đang ở trong sa mạc thì lại khác.

Tên tuổi của Hắc phong bạo đương nhiên họ đã nghe qua.

Và biết rõ.

Nếu thật sự có Hắc phong bạo ập đến, mà lại không tìm được một nơi trú ẩn an toàn.

Thì lần đó không phải là toàn bộ đoàn người bị tiêu diệt.

Chắc chắn cũng sẽ bị tổn thất nặng nề.

Không phải chuyện đùa!

Khi sa trần bạo ập đến.

Có thể dựa vào lạc đà, có xác suất khá lớn có thể vượt qua.

Nhiều nhất là tổn thất một số vật tư.

Nhưng Hắc phong bạo khủng khiếp, có thể cuốn cả lạc đà lên trời!

Vì vậy.

Nhìn Trương Diệp cưỡi lạc đà phi nước đại ra ngoài, Giáo sư Trần và các học sinh của ông sao có thể không ngớ người.

Bởi vì lúc này.

Ngay cả cơ hội hỏi han và phán đoán cũng không còn nữa.

Trước mắt chỉ có hai lựa chọn.

Hoặc là tin lời Trương Diệp, chạy theo.

Hoặc là đánh cược một phen, ông trời không có đạn trong súng, Trương Diệp chỉ nói bừa, không thể nào có Hắc phong bạo.

Thực ra, đánh cược, đôi khi không nằm ở xác suất thắng thua, mà nằm ở việc có thể chịu đựng được kết quả thắng thua hay không.

Ví dụ như có mười tỷ, vậy mất một triệu, một tỷ rưỡi, thậm chí một tỷ, cũng không sao.

Nhưng.

Nếu một lần đánh cược mà phải trả giá bằng mạng người.

Thì mọi người phải tự hỏi, có nên đánh cược không.

Có đáng để đánh cược không.

Hiển nhiên.

Cho dù trong lòng có không tin lời Trương Diệp đến đâu, có nghi ngờ phán đoán của anh đến đâu.

Nhưng lấy mạng ra đánh cược xem Hắc phong bạo có đến hay không, rõ ràng không phải là việc mà một người thông minh sẽ làm.

Các thành viên đoàn khảo cổ cũng không phải là những kẻ ngốc.

Lúc này ở lại không có chút lợi ích nào.

Thậm chí có khả năng mất mạng.

Ngược lại, chạy theo thì tổn thất cũng không lớn.

Chương 57

Vậy tại sao lại không chạy?!

“Đi!” Hoa lạp lạp.

Giáo sư Trần không sợ chết.

Chỉ là chưa thành công thì không thể chết trước.

Vì vậy, sau Trương Diệp, ông là người thứ hai phi nhanh.

Nhanh hơn cả Băng Băng.

Băng Băng lúc này mới phản ứng lại, vội vàng gọi cô thư ký quay phim theo kịp.

Ơ.

Lại phát hiện ra, Mãn đại thúc cũng lập tức theo sau.

“Mãn đại thúc, không phải ông không tin lời Trương Diệp sao?” Hừ!

Một chút nào không đáng yêu, cái người phụ nữ này!

Mãn đại thúc chép chép miệng, cứng cổ nói: “Lạc đà của tôi, đó là lạc đà của tôi.” Các thành viên khác của đoàn khảo cổ cũng không chần chừ nữa.

Vội vàng theo kịp.

Hô hô hô!

Không biết có phải lạc đà chạy quá nhanh không, gió cát từ xa thổi tới.

Không lâu sau.

Mãn đại thúc phát hiện râu mình dính hơi ẩm, không khí cũng

không còn mùi của môi trường xung quanh nữa.

Là một lão lạc đà sa mạc, ông ta biết điều đó có ý nghĩa gì.

"Gió nổi rồi." Mãn đại thúc kinh hãi nhìn về hướng gió.

Loại gió cát có thể mang theo cả những giọt nước trên trời, nhìn là biết không phải thứ bình thường!

Chẳng lẽ thật sự bị tên đạo mộ tặc bụng dạ xấu xa kia đoán trúng rồi?!

Mãn đại thúc không nói nhiều nữa, vội vàng nói: "Cùng đi!" Ông ta không có ý tốt.

Nếu thật sự có Hắc phong bạo ập đến, thì chỉ dựa vào một người, e rằng cũng không thể trụ được!

Vì vậy vội vàng quát lớn dẫn đường!

"Mau nhìn lên trời!!!" Lúc này, các thành viên đoàn khảo cổ, những người có thể cảm nhận rõ ràng môi trường xung quanh ngày càng không ổn, cuối cùng đã chứng kiến một cảnh tượng mà suốt đời họ chưa từng thấy.

Trời.

Sụp đổ rồi.

Những đám mây đen cuồn cuộn từ chân trời cuốn đến, trong chớp mắt khiến cả đất trời đều u ám tối tăm.

"Hắc phong bạo!" "Thật sự là Hắc phong bạo!" "Tất cả fan hâm mộ đứng dậy: Tiểu ca người thường YYDS!" Lại có cư dân mạng nhận ra đó là bão cát đen.

Nhìn cảnh tượng khủng khiếp đó, họ vẫn có thể đoán ra được là cái gì!

“Trời ơi!” Chú Mãn, người duy nhất từng trải qua bão cát đen, đã hoảng loạn đến mức mất phương hướng!

Tốc độ của bão cát đen nhanh hơn mọi người tưởng tượng.

Đừng thấy hiện tại mây đen còn ở chân trời.

Nhưng giây tiếp theo, nó có thể đã ập xuống đầu chúng ta rồi!

Chính là sự đáng sợ của sa mạc!

“Đằng kia, mau vào đó!” May mắn thay, trời vẫn chưa hoàn toàn tối sầm, chú Mãn chỉ tay về phía một công trình kiến trúc lờ mờ nhô lên giữa biển cát phía trước, nó khá dễ nhìn thấy.

Gầm!

Một tiếng gầm xé trời vang vọng.

Trong những đám mây đen cuồn cuộn, vài con rồng đen khổng lồ thò đầu ra, bắt đầu tàn phá mảnh đất này!

“Trời đất ơi!

Đáng sợ quá, nếu bị cuốn vào thì làm gì có cơ hội sống sót!” “Bão cát đen á?

Bão bụi plus thôi sao?

Rõ ràng là bão bụi plus promax mà!” “Cảm giác như tận thế sắp đến rồi!” “Giờ tôi nghi ngờ, cái nơi trú ẩn kia có chịu đựng được không?!” “A, nhiều lốc xoáy như vậy, tùy tiện một cái thôi cũng có thể phá hủy bất kỳ công trình kiến trúc nào trong đó!” Đừng trách cư dân mạng nghi ngờ.

Nhìn công trình kiến trúc đổ nát trước mắt, vốn đã bị chôn vùi hơn nửa trong biển cát.

Các thành viên đội khảo cổ đều ngớ người:?

Chú Mãn cũng bó tay: "Phía trước có một di chỉ, đó là nơi trú ẩn của tôi, nhưng…" Nhìn những con rồng đen càng lúc càng gần ở chân trời.

Cảm nhận được cơ thể mình trong biển cát như củ cải, có khả năng bị nhổ bật lên.

Chú Mãn không giải thích thêm lần nào nữa.

Vì ngay cả lạc đà cũng không muốn đi.

Ai thích đi thì đi đi.

Không nói hai lời, chú kéo lạc đà vào trong công trình kiến trúc đổ nát đó.

Một lát sau.

Không cần dùng từ run lẩy bẩy để miêu tả những thành viên đội khảo cổ này nữa.

Tâm lý của họ đã sụp đổ.

Nhìn trời đất biến đổi kịch liệt.

Dưới trứng bị lật đổ thì làm sao có được quả trứng vẹn toàn?

Biết đáng sợ như vậy, đáng lẽ nên sớm tin lời Trương Diệp, đâu đến nỗi bây giờ phải đánh cược bằng mạng sống!

Nhưng họ có lựa chọn sao?!

Họ đã đủ may mắn rồi.

Nếu không phải Trương Diệp quyết đoán!

Nếu không chọn tìm nơi trú ẩn trước một bước!

Nếu không… Tóm lại.

Nếu lần này không có Trương Diệp, vậy thì chào đón đội khảo cổ chỉ có hai chữ: đoàn diệt!

“Mau vào đi, lề mề gì nữa, nhìn mà tôi sốt ruột chết đi được!” “Nói thật, những lúc thế này mới thấy mấy thành viên đội khảo cổ đó thiếu kinh nghiệm đến mức nào!” “Ôi, thật đó, cách màn hình mà tôi cũng cảm thấy gánh không nổi a!” “Mấy cái khác thì chưa nói, nhưng về trận bão cát đen này, Cục Khảo cổ đã mời được Tiểu ca người thường về là hời to rồi!” “Mong là họ chịu đựng được!” Trời đã hoàn toàn tối đen.

Chương 58

Đen đến mức không nhìn thấy năm ngón tay.

Xung quanh chỉ có tiếng gió cát gào thét và tiếng trời đất rít gào.

Trốn trong một công trình kiến trúc đổ nát.

Băng Băng có một cảm giác.

Giống như xuyên không đến chiến trường thần ma thời viễn cổ, một con kiến hôi bé nhỏ không đáng kể, bất kỳ con quái vật nào bên ngoài cũng có thể giẫm chết cô bất cứ lúc nào!

May mắn thay, công trình kiến trúc này tuy đổ nát.

Đối mặt với bão cát đen không ngừng tàn phá mà không hề sụp đổ.

Có lẽ nó đã bị chôn vùi sâu dưới biển cát từ lâu.

Nhưng mới chỉ là bắt đầu.

Ai biết trận bão cát đen này sẽ kéo dài bao lâu?

"Trương Diệp." Băng Băng nhìn chàng thiếu niên đang nhắm mắt dưỡng thần trong bóng tối, không hề lay động chút nào, trong lòng cô lại dấy lên một tia an toàn.

Có lẽ các thành viên đội khảo cổ khác không nhận ra.

Nhưng trong tiềm thức.

Chính vì thấy dáng vẻ bình tĩnh và điềm đạm của anh mà cô mới dần ổn định tinh thần.

Tuy bị trận bão cát đen kinh khủng bên ngoài làm cho nơm nớp lo sợ.

Lo lắng giây tiếp theo mái nhà đổ nát sẽ bị thổi bay.

Thậm chí toàn bộ công trình kiến trúc cũng bị cuốn lên không trung.

Nhưng ít nhất.

Cô không sợ hãi đến mức như đà điểu, vùi đầu vào đống cát.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Càng căng thẳng và sợ hãi.

Con người thực ra càng mệt mỏi.

Đặc biệt là sau khi đi được nửa ngày đường.

Một lát sau.

Không biết bão cát đen sẽ kéo dài bao lâu.

Các thành viên đội khảo cổ đành chấp nhận sự sắp đặt của số phận.

Chìm vào giấc ngủ sâu. … Cũng không biết đã bao lâu.

Băng Băng cảm thấy có gì đó đang liếm mình.

"Trương Diệp, đừng nghịch…" Hả?!

Đột nhiên, Băng Băng mở mắt ra, kết quả thấy một cái lưỡi lớn đang liếm về phía mình.

Là lạc đà.

Với tư cách là loài vật linh thiêng nhất ở sa mạc, lúc này cảm nhận được bão cát đen đã rời đi một vùng, bắt đầu đánh thức nhóm người.

Ồ!

"Giáo sư Trần, nhìn kìa!" Sau khi lần lượt tỉnh dậy, các thành viên đội khảo cổ còn chưa kịp ăn mừng vì sống sót sau tai nạn, đã kinh ngạc bị phát hiện trước mắt thu hút!

Trận bão cát đen dữ dội ban đầu tuy không thổi bay một công trình kiến trúc.

Nhưng nó cũng đã thổi bay không ít đống cát tích tụ trong công trình kiến trúc.

Lúc này, giữa trung tâm có một pho tượng cổ quái lộ đầu ra từ đống cát.

Người bình thường nhìn một pho tượng có lẽ chỉ nhìn vài lần rồi thôi.

Nhưng đối với những thành viên đội khảo cổ này, như thể họ phát hiện ra một lục địa mới, tất cả đều phấn khích!

Bởi vì.

Trong những ghi chép về cổ thành đó mà họ có thể tìm hiểu, có miêu tả về loại tượng này!

Biểu cảm an tường.

Không có dấu hiệu rõ ràng của hỉ nộ.

Đặc điểm quan trọng nhất là đôi mắt rất lớn.

Hoàn toàn vượt quá tỷ lệ bình thường của con người.

Nhìn pho tượng từ đống cát nhô đầu lên.

Ngay cả Giáo sư Trần cũng khó kìm được sự kích động trong lòng, kinh ngạc kêu lên: "Cự Đồng Thạch Nhân, Cự Đồng Thạch Nhân, tôi tìm thấy rồi, tìm thấy rồi, ha ha ha ha ha ha!" Theo sử liệu lưu truyền ở Tây Vực ghi lại.

Một cổ thành biến mất được cai trị bởi một nữ vương, ra lệnh vạn quốc thần phục, được gọi là Cổ quốc Ma Quỷ.

Tín ngưỡng totem, là đôi mắt.

Khi thống trị vạn quốc năm đó.

Đồ đằng của Cổ quốc Ma Quỷ đương nhiên cũng được truyền bá ra ngoài.

Sau khi đến các nơi.

Nó trở thành một loại tượng đá tượng trưng cho người của cổ quốc với ý nghĩa này.

Đặc điểm rõ ràng.

Đôi mắt vượt quá tỷ lệ ngũ quan bình thường của con người, trông to lớn vô cùng, như thể đôi mắt đó có thể ăn thịt người.

Đương nhiên rồi.

Có lẽ cũng là khi người xưa khắc họa.

Cố ý thể hiện đặc điểm của những người thuộc Cổ quốc Ma Quỷ đó.

Trên thực tế, có thể họ không khác gì người của các quốc gia Tây Vực khác.

Chỉ là hình tượng quá khắc sâu vào lòng người, lưu truyền hậu thế, sẽ khiến người ta cảm thấy thật sự có những người mắt to như vậy.

Cũng vậy.

Nhiều dị nhân chủng tộc và quái thú trong "Sơn Hải Kinh" cũng có thể tìm thấy sự đối ứng trong thực tế.

Những cái không tìm thấy được.

Chương 59

Có lẽ đã tuyệt chủng rồi.

Giống như Cổ thành Ma Quỷ từng huy hoàng một thời, thống trị vạn quốc.

Cũng không phải biến mất trong biển cát mênh mông sao.

Nguyên nhân đến nay vẫn chưa ai biết!

Đây.

Cũng là mục đích của việc chính quyền cử đội khảo cổ tiến vào sa mạc lần này để tìm kiếm và khai quật.

Đáng tiếc.

Từ khi đội khảo cổ đầu tiên mất tích.

Cho đến các đội cứu hộ khảo cổ tiếp theo thâm nhập sa mạc.

Đều không phát hiện được thông tin nào liên quan đến Cổ quốc Ma Quỷ, thậm chí là manh mối.

Cho đến trận bão cát đen này.

Vì để trú ẩn, đoàn người tiến vào công trình kiến trúc bị biển cát chôn vùi hơn nửa.

Rồi sau đó.

Cũng vì trận bão cát đen trăm năm khó gặp, đã thổi bay những đống cát tích tụ nhiều năm.

Cuối cùng đã khiến pho tượng đá đặc trưng, mang tính biểu tượng này tái hiện nhân gian!

"Tìm thấy rồi?!" Phòng livestream một lần nữa lên sóng.

“Viện trưởng bảo tàng” Giáo sư Tề và các bạn nhỏ đã chờ đợi từ lâu đều kinh ngạc tại chỗ.

Không ngờ một trận bão cát đen lại khiến đội khảo cổ nhân họa đắc phúc, tìm thấy manh mối của cổ thành!

“Trương Diệp đúng là một phúc tướng mà!” “Thật đúng lúc, quyết định cho cậu ta vào đội khảo cổ ban đầu là vô cùng chính xác!” “Gã này, có thể giống như Băng Băng, đều là người có thể chất đặc biệt!” “Thể chất đặc biệt?” “Một người cứ đụng là kích hoạt cơ quan, một người đi đâu cũng gặp mộ cổ.” “…” Nói thô nhưng lý không thô.

Có lẽ trên thế giới này thật sự có những loại người như vậy.

Không nhận ra.

Những người xung quanh cũng chưa chắc đã để ý.

Nhưng người có tâm chỉ cần thu thập kỹ lưỡng những sự việc của họ để đối chiếu sẽ phát hiện ra.

Có quá nhiều sự kiện tương tự sẽ xảy ra với họ.

Điển hình nhất.

Một học sinh tiểu học ở nước Anh – Nhật Bản bên cạnh.

Chỉ cần cậu ta đến đâu.

Đều sẽ có người chết.

Chết không tự nhiên.

Cơ bản đều là các vụ án mạng!

Cũng là câu nói cửa miệng của người xưa: không thể không tin tà ma.

Trở lại công trình kiến trúc hoang phế.

Giáo sư Trần và các thành viên đội khảo cổ, lần này thật sự thể

hội được câu nói "giày sắt tìm không thấy, được đến không tốn công sức".

Nhìn thấy Cự Đồng Thạch Nhân nổi lên mặt cát, ông vội ra lệnh cho các thành viên chuẩn bị tiến hành công việc khai quật, xem xung quanh có manh mối nào khác liên quan đến cổ thành không!

"Đừng động!" Nhưng đúng lúc đó, Trương Diệp đột nhiên lên tiếng!

Hả?!

Không như mọi khi trầm lặng, đây là lần đầu Trương Diệp chủ động cảnh báo.

Và giọng điệu rõ ràng khác biệt.

Băng Băng lập tức căng thẳng, hỏi: "Có cơ quan à?

Hay để tôi đi thử?" Trương Diệp liếc trắng mắt, nhìn về phía Giáo sư Trần và những người khác cũng đang nhìn mình.

"Tượng đá có gì đó cổ quái, tốt nhất đừng đụng vào." Ha ha.

Nghe lý do, các thành viên đội khảo cổ đều bật cười.

Nếu là một pho tượng đá bất ngờ gặp phải bên ngoài, cẩn thận một chút thì mọi người đều tin.

Nhưng từ lúc tránh bão cát đen đến giờ, pho tượng đá này đã ở cùng họ lâu như vậy.

Và nó.

Luôn bị chôn vùi trong đống cát.

Thì làm sao mà có gì cổ quái được?!

Nhưng dù sao Trương Diệp cũng đã cứu mọi người một lần.

Vì vậy Giáo sư Trần cười nói: "Yên tâm đi, tôi sẽ cẩn thận một

chút, không nói là có cơ quan, tượng đá cũng phải kiểm tra, có lẽ đây là chìa khóa để tôi tìm thấy cổ thành và cứu các đồng đội!" Thời gian không chờ đợi ai cả.

Lần này không chỉ là tìm kiếm cổ thành.

Tìm kiếm đội khảo cổ bị mất liên lạc cũng là trọng tâm của trọng tâm.

Vì vậy Trương Diệp nói đúng, tượng đá có thể có cơ quan hay những thứ tương tự.

Nhưng Giáo sư Trần tin rằng, bằng "tay nghề" của các thành viên đội khảo cổ, trừ phi tượng đá sống dậy, nếu không thì một vật chết có thể gây ra bao nhiêu sát thương chứ?!

Trương Diệp định mở miệng cảnh cáo nữa.

Đột nhiên.

Một thành viên đội khảo cổ đang đi về phía tượng đá kêu lên: "Chết tiệt, tượng đá động rồi, mọi người có thấy không, tượng đá,… Ặc!" Rồi.

Chưa kịp hét xong, giọng điệu đột nhiên lại bình thường trở lại.

Thì ra lúc nãy.

Khi đi về phía tượng đá.

Anh ta rõ ràng nhìn thấy con ngươi của Cự Đồng Thạch Nhân đã chuyển động.

Sợ đến mức ngã bệt xuống đống cát.

Nhưng nhanh chóng.

Anh ta lại nhìn thấy vài con kiến lớn kỳ lạ bò ra từ con ngươi của Cự Đồng Thạch Nhân.

Lập tức phản ứng lại.

Chương 60

Con ngươi của Cự Đồng Thạch Nhân chắc hẳn có thể cử động.

Đúng lúc bị mấy con kiến lớn đang tránh gió cát kia làm cho chạm vào.

Vì vậy mới trông như thể nó biết cử động.

"Ha ha ha!" Thực ra không ít thành viên đội khảo cổ cũng đã nhìn thấy cảnh tượng đó.

Chỉ là không giống người kia hét lên sớm thôi.

"Được rồi." Giáo sư Trần giơ tay, ra hiệu cho mọi người yên lặng: "Làm việc đi, thể hiện bản lĩnh của mình, lần này, còn có livestream trực tiếp đấy!" Đúng rồi!

Một nhóm thành viên đội khảo cổ mới nhớ ra, trong này có một người đang gắn camera trên đầu.

Cô nhiếp ảnh: "…" Thành viên đội khảo cổ vừa nãy sợ đến mức ngồi bệt xuống đống cát cũng bò dậy, lập tức đi về phía Cự Đồng Thạch Nhân.

Nhưng.

Giọng Trương Diệp lại vang lên: "Vội vàng muốn đi tìm chết thế sao?" "Trương Diệp, tôi rất cảm kích sự giúp đỡ của cậu trên suốt chặng đường, đặc biệt là lần tránh bão cát đen này, nếu không có cậu, tình hình chắc chắn không thể lạc quan." "Nhưng," Giáo sư Trần khẽ cười, "hiện tại đây là công việc của đội khảo cổ chúng tôi, phiền cậu đừng làm ảnh hưởng." Ý ngoài lời: có thể chỉ điểm, nhưng không được chỉ tay năm ngón.

"Đúng vậy, gã này làm sao vậy, người ta đội khảo cổ muốn làm

việc, ở đó mà âm dương quái khí!" "Gây rối lung tung, tuy cậu ta đã cứu đội khảo cổ, nhưng đội khảo cổ không hề nợ cậu ta!" "Thanh niên, kiêu căng ngạo mạn, Giáo sư Trần đã nói hàm súc như vậy, chắc cậu ta cũng hiểu rõ rồi!" "Không hiểu thì đừng nói lung tung!

Nếu không phải tượng đá thật sự nguy hiểm, Tiểu ca người thường mới lười để ý!" "Với tính cách của Tiểu ca người thường, cảnh báo lần thứ nhất, ai muốn chết thì chết, mức độ nguy hiểm là năm ăn năm thua.

Cảnh báo lần thứ hai, nếu vẫn muốn đi, vậy xin lỗi, là đang giành người với Diêm Vương rồi!" "Đúng vậy, Tiểu ca người thường ít khi cảnh báo người khác hai lần, có thể thấy, tượng đá nhất định vô cùng nguy hiểm!" "Mấy cái fan não tàn này thổi phồng quá mức rồi, làm cho Tiểu ca người thường như thể vô sở bất năng, không gì là không làm được ấy, haizz, quả nhiên là thời đại nhìn mặt mà thôi!" Trương Diệp.

Băng Băng không nhịn được hỏi: "Cái tượng đá đó thật sự nguy hiểm đến thế sao?" Trương Diệp ra hiệu cho chú Mãn đưa lạc đà và vật tư ra ngoài.

"À, bằng hữu, bão cát đen thất thường lắm, tuy lần này đã đi rồi, nhưng ai biết giây tiếp theo có xuất hiện nữa không, hay là tôi cứ ở đây đợi một ngày xem sao." Đợi một ngày?

Ha ha.

Trương Diệp lạnh lùng nói: "Đừng đợi một ngày nữa, thêm mười phút nữa thôi, ra ngoài cũng không ra được nữa rồi." "Trương Diệp!" Một thành viên đội khảo cổ bên cạnh nghe vậy, không vui nói: "Đừng nói lời lẽ hù dọa, một pho tượng đá thôi mà, có thể nguy hiểm đến mức nào chứ, mạng người là quý giá, nhưng xin đừng nói những lời như vậy nữa, làm ảnh hưởng đến công việc của chúng tôi!" Lúc này

các thành viên đội khảo cổ bắt đầu dọn dẹp cát tích tụ dưới đầu Cự Đồng Thạch Nhân, muốn đào phần nửa dưới của pho tượng này lên trước.

"Được rồi, Trương Diệp, cậu ra ngoài đi, làm ơn cho tôi một môi trường yên tĩnh." Giáo sư Trần cũng không kiên nhẫn vẫy tay.

Ông không muốn mâu thuẫn với Trương Diệp.

Nhưng cũng không muốn cho rằng đội khảo cổ không có giá trị gì.

Hiện tại vai trò của Trương Diệp trong đội, chỉ giới hạn giữa hướng dẫn viên và thành viên.

Anh vừa đảm nhận một phần công việc hướng dẫn.

Cũng có thể làm một số việc mà thành viên đội khảo cổ tham gia.

Nhưng.

Nó lại tùy thuộc vào việc anh có muốn tham gia hay không.

Nếu anh muốn tham gia.

Giáo sư Trần cũng sẽ không ngăn cản.

Nhưng nếu không tham gia.

Mà lại ở trong đó nói lời hù dọa, làm ảnh hưởng đến công việc chính của mọi người, chắc chắn là không được.

Vì vậy vừa mở miệng, tương đương với việc hạ lệnh trục xuất.

Dù sao trên danh nghĩa.

Giáo sư Trần mới là đội trưởng!

Và.

Với tư cách là một nhà khảo cổ học, có điều gì thú vị hơn việc phát hiện và khai quật di vật không?

Lúc này Giáo sư Trần và những người khác như thể nhìn thấy một mỹ nữ đang nằm ở đó.

Nhưng Trương Diệp lại cản mọi người nói là nguy hiểm, đừng lên!

Ai tin chứ?!

Ai lại nghe lời anh chứ?!

"Trương Diệp, cái tượng đá đó rốt cuộc có nguy hiểm gì?

Có thấy tượng đá biết cử động không?!" Băng Băng hỏi ra vấn đề mà mọi người đều muốn hỏi.

Trương Diệp ngẩng đầu, nói: "Tượng đá không nguy hiểm, chỉ là một khối đá thôi, nhưng…" Anh chỉ vào mấy thứ đang bò lổm ngổm trên đầu tượng đá.

"Mấy thứ đó mới nguy hiểm không tầm thường." Cái gì?!

Băng Băng ngây người.

Cô ban đầu không hiểu ý Trương Diệp nói gì.

Mãi đến khi xác định được Trương Diệp chỉ thứ gì.

Cô mới tròn mắt há hốc mồm nói: "Trương Diệp, ý cậu là, kiến?!" Kiến?!

Ha ha ha!

Bỗng nhiên.

Toàn bộ cư dân mạng trong phòng livestream đều cười thảm thiết.

Ngay cả fan của Trương Diệp cũng cảm thấy, Tiểu ca người thường sẽ không lại nhận "mật lệnh" của đạo diễn, một lần nữa đóng vai trò gây không khí nữa chứ!

"Ha ha ha, Tiểu ca người thường đáng yêu quá, vẻ mặt nghiêm túc

trông buồn cười thật!" "Thà như cánh cửa mộ cổ Lỗ Nam, sẽ bắn ra axit mạnh từ Cự Đồng Thạch Nhân còn hơn!" "Mà nói kiến là cái quái gì?!

Thật thú vị!

Có ai sợ kiến đến vậy sao!" "Cảm giác gã này cứ thích gây sự chú ý, có thể đừng quay cậu ta nữa không?

Tôi muốn xem đội khảo cổ làm việc!" "Đúng vậy, làm ơn chuyển camera sang đội khảo cổ đi!" Nghe lời Trương Diệp nói, các nhân viên khảo cổ đều cười lắc đầu.

Nói thật.

Đối với lời cảnh báo của Trương Diệp tuy không coi là chuyện lớn.

Nhưng khi làm việc, trong lòng vẫn sẽ tự nhắc nhở bản thân cẩn trọng một chút.

Dù sao lời Trương Diệp nói phần lớn đều đã được kiểm chứng rồi.

Nhưng kiến ư?

Chắc chắn không phải đang đùa sao?

Được rồi.

Tuy mấy con kiến đó trông không giống kiến ở nội địa.

Thân hình màu đỏ.

Kích thước cũng to hơn một chút.

Chương 61

Nhưng đó là chuyện bình thường.

Đất nào người nấy.

Kiến ở sa mạc muốn sinh tồn.

Thì phải khỏe mạnh hơn một chút.

Phải có tính tấn công một chút.

Nếu không thì đã bị các sinh vật khác trong sa mạc diệt vong rồi.

Cho nên Trương Diệp à.

Không cần lo lắng nữa đâu.

"Nhìn kìa!" Một thành viên đội khảo cổ cười, vỗ một cái vào đầu Cự Đồng Thạch Nhân.

Sau đó.

Nhẹ nhàng giơ tay lên, ra hiệu: "Đánh chết rồi, bây giờ nguy hiểm đã được giải trừ, cũng không cần lo lắng nữa đâu, ha ha!" Giáo sư Trần lắc đầu, lúc nãy thành viên đội khảo cổ đột nhiên làm như vậy, ông cũng cảm thấy vô lý, sợ thật sự kích hoạt cơ quan.

Kết quả không có chuyện gì xảy ra.

Ngay cả những con kiến nguy hiểm mà Trương Diệp nói, cần phải cảnh báo hai lần, cũng bị thành viên đội kia vỗ một cái chết ngắc.

Cho nên à.

Nếu không phải Trương Diệp thật sự đang tạo không khí, tạo thêm hiệu ứng chương trình.

Thì.

Gã này có vấn đề rồi.

Cảm thấy mấy con kiến có thể làm gì được toàn bộ đội khảo cổ.

"Được rồi." Giáo sư Trần vẫy tay, ra hiệu cho mọi người đừng bị lời Trương Diệp ảnh hưởng nữa, nhanh chóng dọn dẹp Cự Đồng Thạch Nhân ra!

Trong lúc cúi đầu.

Ông lại thấy vài con kiến chui ra từ đống cát, bò quanh chân ông, trong đó có một con chắc hẳn là kiến lính, bạo dạn bò lên giày ông.

Ha ha.

Giáo sư Trần ngay cả tâm trạng để nghiền chết chúng cũng không có, ông cúi người, ngón tay khẽ búng một cái, không biết con kiến lính đó đã bay đi đâu mất rồi.

Đi đi.

Về báo tin đi.

Giáo sư Trần cười, khoanh tay tiếp tục chỉ huy công việc của đội khảo cổ.

Cứ như vậy.

Tiến độ dọn dẹp Cự Đồng Thạch Nhân của đội khảo cổ được đẩy nhanh.

Đồng thời.

Cũng đẩy nhanh bước chân bước vào Quỷ Môn Quan.

Nói không nên lời để khuyên những kẻ đáng chết.

Trương Diệp hiểu rằng, nhiệm vụ quan trọng nhất hiện tại là đưa lạc đà và vật tư ra ngoài.

Không chỉ vì đội ngũ.

Mà những thứ đó cũng không thể thiếu.

Còn về những thành viên đội khảo cổ đã nhìn thấy di vật mà không thể nhấc chân lên được, lát nữa, họ sẽ chạy nhanh hơn cả lạc đà.

"Ai, bằng hữu, lần đầu tiên thấy người không sợ bão cát đen, nhưng lại sợ kiến đấy, có phải có ám ảnh tuổi thơ không?" Chú Mãn cười ha ha, ở đó không nhanh không chậm.

Trương Diệp lại lùa một con lạc đà nữa ra khỏi nơi trú ẩn.

"Không có, đừng lề mề nữa, tôi không ngại trở thành ám ảnh tuổi già của chú đâu." Chú Mãn: "…" Băng Băng tin Trương Diệp.

Tuy cô cũng không hiểu, mấy con kiến lại khiến Trương Diệp phải cẩn thận đến vậy.

Mấy con kiến này có độc.

Chẳng lẽ còn đáng sợ hơn cả đàn thi cổ trùng lúc trước.

"Hai người." Trương Diệp vẫy tay, ra hiệu cho Băng Băng và cô nhiếp ảnh.

Sau đó anh lấy ra một vật đen sì trong túi, bẻ làm hai nửa, đưa cho họ.

Thứ gì vậy?

Băng Băng tò mò nhận lấy, nhìn thứ trông giống như một loại thuốc Đông y như nhân sâm hoặc hà thủ ô.

Chỉ là nó đen đến nỗi ánh lên màu đỏ, trông như máu đông lại.

Mùi vị lại càng kỳ lạ.

"Mỗi người một cái, ăn đi." Trương Diệp ra hiệu hai người nhanh chóng ăn đi.

Anh cũng không chắc thứ này có tác dụng với các đàn côn trùng bình thường khác hay không.

Nhưng những thứ nhỏ bé đang rục rịch dưới đống cát kia.

Anh biết lát nữa mình chưa chắc đã lo liệu được.

Vì vậy anh đã chia khối đồ vật mang ra từ thi thể trong cổ mộ Lỗ Nam đó cho họ.

Lúc trước không đưa cho Băng Băng.

Không phải vì cảm thấy thứ này quý giá.

Chỉ là cảm thấy đưa cho cô thì lãng phí.

Nhưng ai ngờ.

Phi Hồng Ca và Bối Gia lại rời đội.

Còn nữ MC và thợ chụp ảnh này lại như keo chó dán chặt bên cạnh anh.

Một khi trên đường có nguy hiểm.

Trương Diệp mới lấy ra khối Kỳ lân huyết đằng dùng để bảo quản thi thể trong cổ mộ, chia cho hai người họ.

"Thật sự ăn được sao?" Băng Băng vừa ngửi, vừa dò xét.

Dù sao cũng là thứ nằm ngoài nhận thức của cô.

Trương Diệp lười dây dưa với cô, một tay giật lấy Kỳ lân huyết đằng.

Không nói không rằng.

Chương 62

Anh nhét thẳng vào cái miệng nhỏ kinh ngạc của Băng Băng.

Ừm?!!!

Thao tác đột ngột.

Khiến Băng Băng còn chưa kịp phản ứng.

Cô nuốt khối Kỳ lân huyết đằng mà Trương Diệp nhét vào.

Khụ khụ khụ!

"…" Không để ý đến Băng Băng đang đỏ mặt, ở đó ho khan dữ dội, Trương Diệp lại nhìn về phía cô nhiếp ảnh ngơ ngác đáng yêu.

"Cô cũng muốn tôi đút à?" "…" Ba tức ba tức.

Không nói hai lời.

Cô nhiếp ảnh bỏ Kỳ lân huyết đằng vào miệng nhai.

Nhưng càng nhai càng thấy mùi vị không đúng.

Vừa định nhổ ra.

Nhưng dưới ánh mắt lạnh lùng của Trương Diệp, cô đành phải bịt mũi nuốt xuống.

Và cô mở miệng nhỏ ra, như thể đang nói với anh, hết rồi, thật sự ăn hết rồi.

Ừm.

Cũng gần đủ rồi.

Trương Diệp không phải người dài dòng, nhưng để họ biết thứ họ vừa ăn: "Đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, hai khối này, mang ra chợ đen, chắc cũng trị giá một trăm triệu đấy." Thực ra anh cũng không

biết vật giá ở đây thế nào.

Chỉ tùy tiện ước chừng.

Cái gì?!

Băng Băng ngây người.

Cô có lẽ không tin!

"Trương Diệp, ý cậu là một trăm triệu loại đó sao?" Thứ đen thui này á?

Một miếng năm mươi triệu?

Làm ơn đi.

Trông Trương Diệp cũng chẳng phải người hào phóng đến vậy!

Nhưng.

Trong phòng livestream, đã lâu không thấy hai vị thổ phu tử không tiện tiết lộ danh tính là "Tẩy Tâm Cách Diện" và "Hồi Đầu Ngạn" lại xuất hiện.

Sở dĩ lâu như vậy không lên tiếng.

Một là Phi Hồng Ca rời đội, "Hồi Đầu Ngạn" đương nhiên cũng không cần chỉ điểm trong phòng livestream nữa.

Hai là vì Trương Diệp đã gây ra quá nhiều chuyện trong chuyến đi cổ mộ Lỗ Nam.

Tuy phía chính quyền không nói gì.

Nhưng có những chuyện pháp luật không thể truy cứu, không có nghĩa là không có những thủ đoạn khác để trừng phạt những tên trộm mộ đó.

Vì vậy những thổ phu tử không tiện tiết lộ danh tính này đều ẩn mình, coi như tránh sóng gió một chút.

Nhưng livestream của Trương Diệp lại không thể bỏ lỡ.

Bỏ lỡ không chỉ là vấn đề một năm.

E rằng cả đời cũng không có khả năng xem lại.

Làm nghề này.

Ai có thể đảm bảo lần sau vào được ra được.

Trong giới thổ phu tử, Trương Diệp hiện tại không phải người bình thường nữa rồi.

Nói trắng ra.

Các cư dân mạng khác xem livestream để xem náo nhiệt.

Còn cư dân mạng là thổ phu tử xem livestream, đều mang thái độ quan sát và học hỏi.

Tẩy Tâm Cách Diện: "Đợi đã, chẳng lẽ thứ vừa rồi là Kỳ lân huyết đằng trong truyền thuyết?!" Hồi Đầu Ngạn: "Tôi nhìn qua cũng thấy giống, nhưng lớn như vậy lại cảm thấy không đúng, Trương Thiên Quan sao lại tùy tiện bẻ ra cho người ta ăn." "Nhưng bây giờ Trương Thiên Quan nói thứ đó trị giá một trăm triệu, ha ha, trừ Kỳ lân huyết đằng, tôi không nghĩ ra còn có thứ gì!" "Không hiểu thì hỏi, hai vị đại sư, Kỳ lân huyết đằng, nghe thật bá khí a!" "Một trăm triệu, xào nấu đấy à?!" "Có thể tùy tiện cho người ta ăn thứ trị giá một trăm triệu, nếu có gia sản, sao lại phải đi trộm mộ?" "Ha ha, thổ phu tử thương nghiệp thổi phồng đấy mà!" Ha ha.

Cái tên "Hồi Đầu Ngạn" nghe không còn trẻ nữa, bình thường ông ta đâu có tranh luận với cư dân mạng trong phòng livestream.

Nhưng bây giờ.

Vì Trương Diệp.

Và vì Kỳ lân huyết đằng.

“Hồi Đầu Ngạn” muốn nói thêm vài câu.

“Thứ gì có giá trị hay không phải xem nhu cầu, nếu trước khi chết có thuốc cứu sống được, mà lại có tiền thì đừng nói một trăm triệu, một tỷ cũng phải bỏ ra.” “Đương nhiên, Kỳ lân huyết đằng cũng không phải thứ cải tử hoàn sinh, tác dụng hiện tại đã biết là dùng để bảo quản thi thể.” Cái gì?!

Không chỉ cư dân mạng trong phòng livestream kinh ngạc.

Ngay cả Băng Băng đang xem đoạn đối thoại cũng ngớ người.

“Hồi Đầu Ngạn” tiếp tục: “Nếu tôi không đoán sai, khối Kỳ lân huyết đằng đó, là được lấy ra từ cổ mộ Tây Chu ngày hôm đó, ngoài đó ra, tôi không nghĩ ra chủ nhân ngôi mộ nào có thể có được khối Kỳ lân huyết đằng lớn như vậy!” Ọe!

Băng Băng nghe xong, sắc mặt lập tức tái nhợt, dạ dày liền phản ứng chua loét, thậm chí còn nôn khan.

Lấy ra từ cổ mộ Tây Chu?

Vậy chẳng phải, thứ cô vừa ăn đó, đã bầu bạn với thi thể ngàn năm sao?!

Tẩy Tâm Cách Diện: “Ha ha, cô nôn đi, nôn ra đi, bây giờ bán năm mươi triệu tôi cũng mua!” Mê Đồ Tri Phản: “Năm mươi triệu?

Tôi ra tám mươi triệu!” Đột nhiên.

Trong phòng livestream lại xuất hiện một thổ phu tử không tiện tiết lộ danh tính khác, hét giá!

Kim Bồn Tẩy Thủ: “Được rồi, đừng có loạn nâng giá nữa, trên tay lão thái gia Trần ở Tinh Thành có một khối, được ông ấy thu thập vào dịp sinh nhật tám mươi tuổi năm đó, khối đó nặng chưa đến trăm gram, niên đại cũng không quá ngàn năm, tôi đã đi hỏi rồi, người bán

ra giá ba mươi bốn triệu, người mua lại tặng một bức thư pháp chính gốc của Nhan Chân Khanh." "Khối của Trương Thiên Quan, nhìn có lẽ phải hai lạng rưỡi chứ?

Niên đại không cần tôi nói, không phải Tây Chu, Tần Hán, ít nhất cũng phải ba ngàn năm trở lên, tám mươi triệu?

Ăn cứt cũng không đủ!" Oanh!

Toàn mạng chấn kinh, tám mươi triệu chỉ có thể ngửi cái rắm thôi sao?!

Chết tiệt.

Trương Diệp không hề khoác lác, thứ anh cho Băng Băng và cô nhiếp ảnh ăn thật sự là một dự án hàng tỷ!